

Chủ đề: NĂM CỦA HOÀN TẤT

**Retreat Malaysia cùng Didi Raj và Karuna
bhai**

Tháng 6, năm 2018

Asian Retreat Centre, Malaysia

THÔNGIỆP CỦA DADI JANKI CHO RETREAT

- ✓ *Hãy cẩn trọng trong kiếp sinh cuối cùng này, đừng trở nên bất cẩn mà hãy rất cẩn trọng. Đừng trở nên ý thức cơ thể.*
- ✓ *Hãy trở nên thông minh và chú ý đối với mỗi một bài học*
- ✓ *Hãy giữ trí tuệ ổn định và không hề dao động. Đừng trở nên buồn vì những chuyện nhỏ nhặt. BB của chúng ta rất ngọt ngào, Người không bao giờ muốn nhìn thấy gương mặt buồn rầu của chúng ta.*
- ✓ *Thời gian còn ngắn lắm, do vậy, chúng ta cần phải có những bài thi. Nhiệm vụ của chúng ta là chinh phục maya và chinh phục thế giới. Hãy luôn nhớ rằng, BB đặt rất nhiều hi vọng ở chúng ta. Do vậy, hãy để Đấng Vô Vê Trái Tim luôn ở trong trái tim em. Để em có thể đáp ứng được hi vọng của Người thì hãy thuộc về BB. Trải nghiệm sâu sắc thuộc về BB nghĩa là tôi trải nghiệm niềm vui và sự thoải mái trong cuộc đời và tôi đã đuổi được đi đau khổ liên tục rồi.*
- ✓ *Hãy nhìn vào gương mặt của mình xem đã rất gần tấm gương trái tim để chúng ta có thể đuổi đi tất cả nỗi sợ và lo lắng. Sau đó, vào giây cuối cùng chúng ta sẽ rời bỏ cơ thể trong thoải mái. Bất kể nơi nào có sự hài lòng thì nơi đó có sự hài lòng và ngọt ngào.*

- ✓ *Cuối cùng, hãy nhẹ nhàng và biết rằng BB đang cùng với chúng ta, nên bất kì cảnh nào khó chịu thì chắc chắn sẽ thay đổi khi chúng ta nhẹ nhàng. Do vậy, hãy luôn nhẹ nhàng, vì BB luôn cùng với chúng ta.*

Mỗi linh hồn đều có điều đặc biệt của riêng mình. Trong suốt retreat, hãy để trí tuệ mình cùng BB và gọi BB của tôi, BB ngọt ngào, cảm ơn BB. Thuộc về BB là nhận được hạnh phúc to lớn, không còn đau khổ và cũng không gây ra đau khổ nữa. BB nói hãy tách rời và yêu thương. Đừng hỏi xin tình yêu. Hãy có tình yêu tự nhiên và trung thực. Hãy tự trọng và tôn trọng người khác. Đây là phục vụ thầm lặng. Trong retreat này, hãy để mọi người tự do khỏi yếu kém. Gửi nhiều tình yêu thương. Tôi có thể ôm tất cả các em không? Chỉ nhớ rằng vị chúa tể hài lòng với trái tim trung thực. Một bước can đảm, mang đến ngàn lần giúp đỡ. Trái tim là sạch, thì mọi ham muốn đều được đáp ứng.

Thông điệp của Didi Nirmala

Chào tất cả thành viên tham dự retreat Châu Á, gửi lời chào yêu thương từ Malduban. BB đã tuyên bố năm nay là năm hoàn thiện. Nó có nghĩa rằng tất cả chúng ta nên chạm đến trạng thái hoàn thiện và chấm dứt thù nghịch với những linh hồn khác.

Những biểu hiện cho trạng thái hoàn thiện của chúng ta là:

- 1. Khuôn mặt vui vẻ - là kết quả của một linh hồn hài lòng, với bản thân, gia đình và Bap Dada cũng hài lòng với người đó. Một linh hồn sẽ hài lòng khi đạt mọi kho báu từ Bap Dada. Điều này có được qua thiền định mạnh mẽ.*
- 2. Tràn đầy yêu thương – linh hồn có tình yêu thương vô tận, vô điều kiện cho mọi linh hồn như Bap Dada. Đó là kết quả của ánh nhìn anh em trai. Linh hồn không nhìn vào đẳng cấp, quốc tịch và linh hồn sẽ thậm chí yêu cả những người phỉ báng mình.*
- 3. Am hiểu kiến thức – Biết rõ ba khía cạnh thời gian, ba thế giới, ổn định và vững vàng.*
- 4. Tràn đầy sức mạnh – phá tan trở ngại, chinh phục maya và trở nên không thối tạt.*
- 5. Thanh khiết hoàn toàn – không bị thu hút, không bị ấn tượng bởi bất cứ ai hay bất cứ thứ gì, không dành yêu thương cho tên và danh tiếng, không thân quá giới hạn.*

6. Luôn ở trong lòng tự trọng và tôn trọng người khác.
7. Ý thức linh hồn, hướng nội không sợ gì cả, hoàng đế vô lo, luôn thấy an toàn.
8. Trạng thái thiên thần - ổn định, nhẹ nhàng, hướng dẫn và bay.
9. Khoan dung – không thúc quản, không câu gắt.
10. Luôn có lòng nhiệt tình và hăng hái, không lười biếng. Chạm đến trạng thái này, cần nỗ lực cường độ và yoga mạnh mẽ.

Trong tương nhớ đến BB!

BK Dr Nirmala

CHIA SẺ CỦA DIDI RAJ VỀ NĂM CỦA HOÀN THIỆN

Hôm nay trong murli BB hỏi tất cả chúng ta rằng con có phải lúc nào cũng hạnh phúc và hài lòng không, là có lí do. Tại sao BB lại phải hỏi chúng ta như vậy ở thời kì chuyển giao? Để trở nên hoàn thiện và chuẩn bị cho bản thân để chúng ta ăn mừng một năm hoàn thiện. Trước nhất, chúng ta phải hiểu rằng chúng ta phải trở nên hoàn thiện sau đó chúng ta sẽ không còn cơ hội nữa. Lúc này tôi phải trở thành hiện thân nghĩa là hoàn thiện rồi tôi sẽ ra đi. Nghĩa là mọi chuyện đã xong rồi nghĩa là mọi thứ phải đi vào sự khởi đầu mới. Tất cả những tâm ấn, bản tính cũ của mình phải kết thúc và chỉ những tâm ấn nguyên thủy, vĩnh cửu mới được phép xuất hiện. Đây là cách để chúng ta tổ chức ăn mừng.

Thứ 2, tổ chức ăn mừng năm hoàn thiện nghĩa là chúng ta đặt dấu chấm hết quá khứ là quá khứ. Một giây trước hoặc một ngày trước cũng là kết thúc đối với chúng ta rồi. Điều này có nghĩa rằng nó đã hoàn tất.

Thứ 3, hoàn thiện là nhắc chúng ta rằng: đây là lúc mà chúng ta phải về nhà, vở kịch kết thúc và đây là những cảnh sau cùng. Do vậy, về nhà thôi. Hãy trở nên luôn sẵn sàng. Chúng ta luôn được nói rằng: tiếng còn đã được thổi rồi, tiếng còi đầu tiên đã

được thôi, nghĩa là chúng ta lúc này phải sẵn sàng để về nhà với BB.

Thứ 4, tổ chức lễ hoàn tất nghĩa là thanh toán hết tài khoản nghiệp của mình. Đầu tiên là với cơ thể, sau đó là các mối quan hệ thuộc cơ thể, ...bất kể tài khoản nào vẫn còn thì chúng ta phải hoàn tất nó. Chúng ta không tạo thêm tài khoản nợ nữa. Suy nghĩ cuối cùng là phải dẫn chúng ta về đích. Cho dù suy nghĩ cuối cùng là gì thì đó là suy nghĩ đầu tiên của tôi ở trong thời đại mới. Vì vậy, bây giờ tôi phải trở thành thiên thần, phải trở thành công dân của vùng tinh tế, sau đó chúng ta sẽ trở thành thánh thần. Do vậy năm của hoàn tất nghĩa là tôi phải trở nên hoàn thiện với tất cả những đức hạnh, sức mạnh. Trở nên hoàn thiện, tràn đầy và kiên định. Người đã hoàn thiện rồi thì không bao giờ phàn nàn gì cả - nghĩa là họ không còn trở ngại trong trạng thái của họ, không còn trở ngại trong mối quan hệ và cũng không còn trở ngại trong phục vụ nữa.

Thứ 5, lúc này không phải là lúc để chúng ta trở nên bất cần nữa hay lười biếng, hay biện hộ mà lúc này chỉ làm thôi. Tiến hành ngay! Khẩu hiệu của Brahma BB là: bất kể phải làm cái gì vào lúc này thì làm ngay, ngay bây giờ! Ông ấy luôn thích những đứa con làm ngay tức thì. Nếu một ai đó bảo BB rằng, sau đó con sẽ làm thì họ sẽ bị trượt khỏi ngai vàng trái tim của BB. Do vậy, dấu hiệu của một đứa con thực sự tổ chức năm hoàn tất chính là: họ làm ngay. Họ cũng không cần nghĩ làm như thế nào mà

họ chỉ làm. Hoàn tất có thể đến bất kể khi nào. Chúng ta cũng chẳng biết cơ thể này chúng ta rời bỏ nó khi nào. Hơi thở cuối cùng, khoảnh khắc cuối cùng,...chúng ta không thể biết được. Do vậy chúng ta đừng chờ bất cứ thứ gì, bất cứ điều gì cho ngày mai, để khi tôi rời bỏ cơ thể - tôi không còn phải hối hận nữa.

Có một anh, anh ấy đến trước BB và anh ấy có những giọt nước mắt hối tiếc vì BB không còn đó để cầm tay anh ấy, lấy khăn lau nước mắt cho anh ấy.... BB không còn ở trong cơ thể để làm những điều ấy nữa. Vì vậy, chúng ta cũng đừng trì hoãn bất kể gì cần phải làm thì làm ngay.

Hãy tổ chức năm của hoàn thiện!

10 LỜI HƯỚNG DẪN TỪ THƯỢNG ĐẾ ĐỂ LÀM CUỘC ĐỜI BẠN TRỞ NÊN HẠNH PHÚC - MEERA BHEN -

Hôm nay BB nói rằng, chúng ta làm đám mây, đi hấp thụ nước và tưới mưa cho người khác. Do vậy, tất cả chúng ta như là đám mây, nhưng không phải là một đám mây trống rỗng, mà phải là đã hấp thụ được nước ngọt từ Đại dương rồi tưới mưa. Chúng ta làm cho mảnh đất khô cằn thành mảnh đất xanh tươi.

Ở trong thế giới ngày nay, mọi người đều đang bị thiêu đốt bởi sức nóng của thói tật.

BB làm cho tất cả chúng ta là lính cứu hỏa, đi tưới nước, ngưng đám cháy. Khi có cháy thì người ta gọi đến lính cứu hỏa. Do vậy, chúng ta phải luôn sẵn sàng. Ngay khi nhận cuộc gọi là phải đi rồi, để ngăn được hỏa hoạn thói tật, làm cho họ trở nên mát nguội. Các bạn có mát nguội không? Mát nguội chứ không phải lạnh lùng nhé. Mát nguội xuất phát từ sự thanh khiết. chúng ta càng mát nguội chúng ta càng thanh khiết.

Dadi Janki thường nói: hãy luôn giữ cái đầu của mình mát nguội, Trái tim của mình nóng ấm, Miệng thì ngọt ngào, còn bản tính thì dễ dàng, Tâm trí bình yên.

Chúng ta đã được như thế chưa, hay lại đi trái nghịch: cái đầu lại nóng, còn trái tim thì lạnh lùng? Làm sao tôi biết được cái đầu của mình nóng? Chúng ta tức giận, buồn nản, cảm thấy bị

quấy phiền, nóng nảy, nhưng khi chúng ta mát nguội thì ngay cả khi có đũa nào tức giận với mình đi chẳng nữa, mình cũng không thể hiện tức giận, mà mình giống như nữ thần mát nguội, tưới cho họ sự mát nguội. Nghĩa là, mình tha thứ cho họ, tha thứ nghĩa là mát nguội, không phản ứng. Nếu mình có bản tính phản ứng, nghĩa là mình có cái đầu nóng, và mình tức giận lại với họ. Hai tay mới tạo ra tiếng ồn.

Tức giận cũng có 4 trạng thái: hoàn toàn thanh khiết, thanh khiết, bán thanh khiết và ô trọc.

Ai đó tức giận bằng giết người khác thì đó là tức giận ô trọc.

Còn bán thanh khiết: dùng miệng ném bom người ta, nói những lời như đá ném người ta, nói những lời tệ hại, nên phải luôn nghĩ trước khi nói. Cái lưỡi ở trong cái miệng, chỉ có 2.5inc thôi nhưng nó có thể hoạt động như cây kim, lưỡi dao, cái kéo mà có thể làm vỡ tan mối quan hệ. Do vậy, dù bạn vĩ đại bao nhiêu nhưng cái vĩ đại của bạn sẽ thể hiện thông qua lời nói, từ lời nói tử tế thì người ta mới biết bạn như thế nào.

BB nói: hãy bỏ một hột trong miệng của mình, nó không phải là một viên đá vật chất, mà đó là manmanabav. Khi một ai đó trước mặt mình tức giận, thì chúng ta giữ mình mát nguội. Do vậy, chúng ta tha thứ cho họ.

Sự tha thứ sẽ trao cho họ bài học: rằng không nên tức giận ở lúc khác nữa. Không phải là chúng ta trả thù và nói rằng, bạn đã tức giận với tôi nhiều lần lắm rồi nhưng mà tôi chỉ tức giận bạn có một lần

thôi. Một lần cũng là một lần. Đó cũng là tức giận bán thanh khiết thông qua miệng.

Nên BB có nói rằng, đừng gây đau khổ thông qua lời nói của mình. Lời nói của chúng ta phải ngọt ngào, làm cho người khác hạnh phúc, mang cho họ lời chúc phúc. Do vậy, hãy kiểm tra: Không dùng miệng khi tức giận, cái miệng nó sẽ nên cay đắng.

Tức giận bán thanh khiết còn thông qua mắt và gương mặt của mình nữa. Có một số người im ỉm, cái mắt họ đỏ ngầu, biểu hiện qua gương mặt, ánh mắt.

Tôi cần giữ cho khuôn mặt trở nên vui tươi. Nếu chúng ta không hỏi đáp thì cũng thành vấn đề, nhưng nếu chúng ta có khuôn mặt vui tươi thì sẽ làm cho mọi người cũng vui vẻ, hạnh phúc

Tức giận thanh khiết: qua tâm trí, không qua hành vi, lời nói mà thể hiện qua suy nghĩ mà chúng ta đánh họ. BB nói: Tức giận làm thiêu đốt bản thân con và thiêu đốt cả người bị chịu nữa. Nhiệm vụ của chúng ta là trao cho ai đó một cơ thể mát nguội, và một tâm trí bình tĩnh.

Tâm trí như mặt hồ, nó trở nên phẳng lặng, bình tĩnh, Các bạn thấy mặt hồ nghĩa là nó không hề gợn sóng, rất bình yên và tĩnh tại.

Cơ thể mát nguội, các giác quan của mình ở dưới kiểm soát, không quậy phá.

Làm thế nào biết nó quậy phá? Ví dụ: mắt, miệng. Khi nhìn một ai đó thông qua đôi mắt của mình, nhìn vào cơ thể của họ, Dù chúng ta thích hay ko thích người ấy, hay có suy nghĩ ô trọc: ôi, người ấy đẹp quá, và muốn đến để ôm, sờ chạm người ấy...

điều đó có nghĩa là đôi mắt của mình nó đang quậy phá. Hay nhìn thấy một ai có đồ ăn ngon giữ ở chỗ nào đó, mà suy nghĩ chúng ta lại muốn chạm, ham muốn lấy một miếng để ăn, thì chẳng khác gì cái miệng của chúng ta đang quậy phá.

Hôm nay BB nói trong murli: Raja Yoga nghĩa là làm vua . Nếu không làm vua ở đây thì ở thời kỳ vàng họ sẽ làm dân. Vậy điều gì chúng ta cần để trở thành vua? Chúng ta cần phải cai trị được các giác quan của mình, kiểm soát được tâm trí, trí tuệ, tâm ấn của mình. Linh hồn chính là vua! tâm trí, trí tuệ, tâm ấn chính là các bộ trưởng, còn năm giác quan là thần dân, và năm yếu tố là đầy tớ. Chúng ta phải cai trị được vương quốc nhỏ này đã. Không để chúng cai trị mình, mà mình phải cai trị được chúng. Vì vậy, chúng ta phải làm việc với tâm trí, trí tuệ, tâm ấn của mình thật tốt, hỏi xem tâm trí có làm việc dưới quyền cai trị của tôi không, có nghĩa là làm theo cách mình muốn.

Nếu mình muốn giữ tâm trí ở trên thế giới linh hồn trong 5 phút, thì mình có thể làm được, giữ bao lâu mình muốn, ở nơi mà mình muốn. Còn trí tuệ thì phải chính xác để đưa ra phán xét, khi tâm trí, trí tuệ, tâm ấn dưới quyền kiểm soát của tôi thì tôi có thể dễ dàng cai trị thần dân 5 giác quan. Do vậy, cần có sức mạnh kiểm soát đối với các tế tướng của mình là: tâm trí, trí tuệ, tâm ấn, sau đó mới có sức mạnh cai trị thần dân là 5 giác quan.

Brama BB trước khi ông ấy trở thành công cụ của Thượng Đế, vào năm 1931-1932, ông ấy thường

viết nhật ký mỗi ngày, tự trò chuyện với 3 tể tướng: tâm trí, trí tuệ, tâm ấn và rời kỷ luật chúng, kiểm soát chúng. Đây là điều BB muốn chúng ta làm mỗi ngày, sau amrit vela, chúng ta hãy ngồi lại với bản thân và tạo ra một kế hoạch cho cả ngày, rằng cả ngày tôi sẽ sử dụng tâm trí của tôi như thế nào, tôi sẽ sử dụng trí tuệ của tôi như thế nào, tôi sẽ sử dụng tâm ấn của tôi như thế nào. Giống như là một giáo viên trao bài tập về nhà cho học sinh. Bài tập tâm trí phải nghĩ gì, trí tuệ nên đi đâu, và tâm ấn nào tôi cho được sử dụng. Sau đó tôi trao bài tập cho 5 giác quan của mình, đối với nó, mắt, miệng làm gì, tai nghe gì, không nghe điều quý, không nói điều quý... Sau đó, chúng ta mới tự do cả ngày.

Chúng ta chỉ là một người dám sát viên, để xem chúng có làm bài tập về nhà cho chúng không. Vào buổi tối BB gọi đó là buổi thiết triều, tạo ra buổi thiết triều, kiểm tra xem là chúng có làm đúng lệnh của mình không. Ví dụ: Cái miệng nó đã không vâng lời, chúng ta đã bảo với nó vào buổi sáng là chỉ nói lời ngọt ngào, không nói lời tức giận, nhưng có một chuyện xảy ra trong ngày, mình đã tức giận và rồi lại nói ra những lời tệ hại, vậy thì buổi tối thế nào, mình phải trừng phạt cái miệng, bằng cách nào? Một ngày tĩnh lặng, không nói gì nữa, hoàn toàn hướng nội.

Đối với những người hay nói như vậy thì rất thách thức cho họ nhưng để họ có thể học từ việc đó. BB nói với các bà mẹ rằng: khi con cái của con quậy phá, trêu trò, thì con đừng có tát, đánh nó, nó sẽ không cải thiện qua việc bạo hành.

Chúng ta phải làm 2 điều: Không cho điều nó thích nhất. Ví dụ nó thích xem truyền hình, thì hãy nói nó là con không được làm điều đó cho đến khi con xin lỗi hoặc nó thích ăn món gì đó ngon ngon, thì trừng phạt nó không cho nó ăn. Thứ hai, nếu thật sự chúng ta nghiêm khắc thì đem nhốt nó vô trong phòng, thời gian tạm lắng, để nó không được phép. Đối với chúng ta thì cái phòng chính là hướng nội để lúc đó mình học cách điều khiển, dạy tâm trí của mình. Vào lúc này, ở chuyển giao, tôi cần phải làm chủ bản thân mình nghĩa là có quyền tự chủ. Tôi không thể làm nô lệ các giác quan của mình được. Do vậy, quan trọng là vào ban tối, chúng ta cần phải kiểm tra: tâm trí, trí tuệ, tâm ấn và các giác quan của mình điều hành, làm việc như thế nào. Chúng ta càng cai trị bản thân mình được ở đây càng lâu dài thì chúng ta càng làm vua lâu dài ở thời kỳ vàng. Nghĩa là, ở đây quyền tự trị của tôi được bao nhiêu thì quyết định quyền trị vì thế giới của tôi bấy nhiêu. Như hôm nay BB có nói: Con hãy nỗ lực thật nhiều, nỗ lực hoàn toàn!

Nỗ lực là gì, nó không phải là vất vả, lao lực. Lao lực là một chuyện khác, nó ngược với nỗ lực. Vậy khác nhau giữa lao lực và nỗ lực là gì? Cả hai đều có một hành động định hướng, nghĩa là đều dùng lực cả, nhưng khi chúng ta phải lao lực, có nghĩa là vất vả, dùng lực để vất vả. Tại sao chúng ta phải vất vả, vì chúng ta suy nghĩ rằng, những gì chúng ta phải trải qua mà không nhận, đếm được mà cứ làm làm và luôn phải suy tính: tôi đã làm được nhiều đây, chi xài nhiều đây, tôi đã tử tế với người

ta như thế này rồi mà người ta chỉ có như vậy với mình,... đó chính là chúng ta cảm thấy lao碌. Nữa, lao碌 là làm bằng cái đầu tính toán. Khi tôi làm cái gì đó bằng cái đầu của mình, nghĩa là tôi làm bởi vì người ta yêu cầu tôi làm hoặc vì nhiệm vụ mình làm, chứ không phải vì mình muốn từ trong trái tim của mình, do vậy chúng ta không nói không được với senior, làm vì áp碌. lao碌 nghĩa là áp碌.

Trong khi đó, nỗ碌 là niềm vui của mình. Các bạn có cảm thấy áp碌 trong cuộc đời Bramin của mình không? BB đã làm cho chúng ta không còn áp碌 nữa, vì chúng ta đã áp碌 suốt 2500 năm rồi, và BB cảm thấy thương chúng ta vì mình tự hành xác mình như thế. Do vậy, Người muốn chúng ta được giải thoát, nên Người truyền cảm hứng cho chúng ta nỗ碌. Bởi vì nếu không nỗ碌 thì sẽ không may mắn, nghĩa là không nỗ碌 thì sẽ không có vận may. Trước hết, phải nỗ碌 đã thì vận may mới đến với mình. Còn lao碌 cũng có nghĩa là: tôi không sẵn nguyện làm, mà người đó có quyền đối với mình, do vậy, làm không từ trái tim. Do vậy, hãy nỗ碌, nhưng nỗ碌 đừng có vẻ như là vất vả, lao碌, hành xác mình. Bởi khi ai đó thấy mình như vậy thì người ta nói gì? Ôi, tội nghiệp bạn quá đi, bạn sáng nào cũng phải dậy sớm amrit vela, rồi phải tự nấu ăn, phải ăn chay nữa, phải đến trung tâm học mỗi ngày, nhìn bạn mà thấy tội nghiệp quá... họ cảm thấy sao mà tội cho mình quá.... Tôi (chị Meera) hỏi: các bạn cảm thấy cuộc đời Bramin là cuộc đời rất may mắn hay là cuộc đời từ bỏ?

Những người trong mối tương quan với bạn, liệu họ có thấy đúng là bạn may mắn không? Có lúc họ chẳng thấy bạn may mắn mà thấy bạn tội tội thế nào đó. Khi bạn thấy bạn, họ trốn, né không gặp bạn, vì sợ khi gặp bạn họ sẽ càng thêm lo lắng.

Do vậy, nếu xem cuộc đời Bramin là may mắn thì nghĩa là bất kỳ ai thấy mình họ đều cảm thấy được truyền cảm hứng: à, từ khi nó đến trung tâm, là BK thì nó hạnh phúc như thế nào, nhìn thấy nó khỏe mạnh, tuyệt vời, và mình cũng muốn giống như nó... Chứ không phải người ta thấy mình, họ sợ, không dám ngó thấy mặt mình, sợ đến trung tâm.

BB nói rằng: con cần phải tính toán trong tâm trí rằng: con đã nhận được gì từ Ta. Hãy liệt kê những điều bạn đã nhận được gì ? với tư cách Người là Cha, tôi đã nhận được gì, với tư cách Người là Mẹ, tôi đã nhận được gì,... Với mỗi mối quan hệ với Thượng Đế, xem bạn đã nhận được gì. Ngôi sao vận may của mình, nó không nên bị che khuất bởi mây, mà phải tỏa sáng cho người ta thấy được cuộc đời của mình. Đừng để tôi bị ẩn sau đám mây, tôi biết là tôi may mắn thật, nhưng người khác không biết được nghĩa là không thấy sao của mình. Bởi vì tôi may mắn, tôi muốn thức dậy vào sáng sớm, tôi muốn đến lớp học mỗi buổi, tôi không muốn bỏ lỡ một buổi học murli nào, tôi muốn ăn thức ăn chay. Tôi biết được vận may của tôi đã được làm như vậy, BB đã chọn tôi trong hàng tỷ con người trên thế giới, nên tôi rất may mắn trở thành con của Thượng Đế. Chúng ta đã trúng vé số độc đắc. Người trúng vé số độc đắc họ thể hiện thế

nào, họ quá hạnh phúc, lúc nào cũng nói về điều gì, nó không phải là chỉ trong giấc mơ mới hạnh phúc. Từ bây giờ, hãy luôn mang theo món quà hạnh phúc, bởi vì hạnh phúc chính là tài sản của tôi. Không ai có thể lấy mất tài sản này. Có người đến nói với tôi: Chị ơi, có người đến nói với em, nói với cung cách này và tôi cảm thấy rất buồn!

Bạn đã trao cái điều khiển từ xa cho người khác điều khiển bản thân bạn, nghĩa là bạn đã mất cái gì đó. Cái miệng của họ, họ nói gì kệ họ, đó là quyền của họ. Nhưng mình không nhất thiết phải chấp nhận mọi điều để rồi phản ứng. Do vậy, chúng ta mới có hai lỗ tai, mà chỉ có một cái miệng thôi. Nghĩ xem, chỉ có một cái miệng thôi mà đã gây ra biết bao nhiêu điều thiệt hại, nói biết bao lời cay đắng rồi. Có hai cái tai, một cái để lắng nghe và một cái để những cái gì không phù hợp thì cho nó qua tai kia. Chỉ có một cái miệng, để trước khi nói phải nghĩ đã, để chỉ nói những lời đáng giá.

BB nói hãy thành chủ nhân trao tặng hạnh phúc, dù đi bất cứ đâu thì cũng mang lại hạnh phúc đến nơi ấy. Ngay cả khi mình qua đời thì họ cũng vẫn nhớ đến chúng ta rằng: Linh hồn ấy đã mang lại hạnh phúc như thế nào. Họ sẽ chúc phúc cho mình. Khi mình thấy đứa trẻ sơ sinh đôi khi nó cười, cười hoài, ngủ cũng cười, hoặc là nó khóc... mà người ta không biết tại sao. Đó là nó đang nhớ đến kiếp sinh trước của nó, trong sáu tháng đầu, linh hồn vẫn sống từ kiếp sinh từ quá khứ của nó, Linh hồn, cơ thể nó ở đây nhưng mà cảm nhận thì kết nối với

kiếp sinh quá khứ. Do vậy, BB nói rằng: hạnh phúc là kho báu quý giá, con không để mất nó không vì lý do gì. Hãy để cho người ta nói cái điều họ cần nói, để họ tự đánh trống riêng của họ, con không bị ảnh hưởng.

Chúng ta trở nên giống như một con voi, đi đường bệ với các đức hạnh của mình. Tưởng tượng hai bên đường có những con chó, con voi đi ở giữa, nó cứ đường bệ và tiếp tục đi, vì nhiệm vụ của con chó là cứ sủa, hù dọa người ta, còn bản tính của con voi là cứ đường bệ, cứ lững thững đi mà không bị ảnh hưởng, người ta không biết được hậu quả những gì họ làm, do vậy rất nhiều lần trong murli BB có nói về triết lý của nghiệp đối với BK rất sâu sắc.

Sau khi chúng ta biết BB rồi, chỉ cần làm một điều lỗi thì hậu quả nhận lại gấp trăm lần. Nếu chúng ta làm một hành động từ thiện tốt, thì cũng nhận lại được gấp trăm lần. Điều này rất quan trọng. Nghĩa là tôi có thẩm quyền đối với bản thân, tôi trở thành người cai trị đối với bản thân trước đã. Khi tôi học được nghệ thuật cai trị bản thân thì tôi sẽ biết cách cai trị thần dân trong tương lai của mình, đừng thay đổi mục tiêu của bạn. Nó không thành vấn đề khi có một số BK bạn rộn hay lười, họ nói rằng: trở thành gì cũng được, vì trong thời kỳ vàng chúng ta cũng không biết chúng ta là ai, nhưng người hiểu biết sẽ không nói như vậy, mà phải luôn có mục tiêu giống như MaMa và BB, họ chỉ noi gương theo mẹ, cha mà thôi. Cho dù người nào đó có thông thái bao nhiêu thì cũng không

nghe họ, do vậy chúng ta nghe bằng trực giác, đó chính là thiền, nghĩa là lắng nghe được lương tâm của mình thường xuyên. Khi một ai đó không nói chuyện với mình, mình vẫn cảm thấy có ai đó nói với mình, ai: đó chính là lương tâm của mình. Khi tôi ý thức linh hồn, nghĩa là tôi đang mở con mắt thứ ba của mình.

Hôm nay BB cũng nói : Người đến để mở khóa trí tuệ, nghĩa là Người không có khóa kim loại như đời thường, nhưng nghĩa ẩn dụ: khi tôi luôn ý thức linh hồn, tôi có thể nhận ra Thượng đế và theo chỉ dẫn của Người, lúc đó tôi trở thành một linh hồn được khai sáng. Nó rất tinh tế, tôi phải kiểm tra.

Những bạn sống trong gia đình, các bạn cần phải hiển lộ BB và là công cụ của BB cho gia đình biết. Chúng ta không cần quan tâm ai đó họ có thể đọc cái gì đó, bởi vì ngày nay, mang gì cho họ đọc thì họ cũng không thèm đọc, mà chính là tấm gương của mình. Khi người ta đặt một tờ giấy trong cuốn sách, nghĩa là cái gì chúng ta muốn viết ra thì nó xuất hiện trước máy vi tính của BB trên vùng tinh tế, y chang whatsapp vậy. Khi chúng ta đang đánh máy, thì họ đã thấy ở đó rồi. Do vậy, khoa học cũng là tuyệt vời, chúng ta chỉ đánh máy ở đây, mà ở Mỹ, Luân Đôn họ có thể nhìn thấy chúng ta viết gì. Tương tự như vậy, khi chúng ta bắt đầu viết cho BB, thì những gì chúng ta chưa viết ra trên tờ giấy ở câu thứ hai thì nó đã xuất hiện trên máy tính của BB rồi. Do vậy, chúng ta không cần phải nói gì. BB nói rằng: Khi con trò chuyện từ trong trái tim con,

thì Đấng vĩ về trái tim sẽ lắng nghe con và rồi hỏi đáp.

Các bạn đã nhận được hỏi đáp của BB chưa, bằng cách nào? Người không có miệng thì hỏi đáp bằng cách nào, Người cũng không có whatsapp, cũng không có email, cũng không phải đàn ông hay đàn bà, vậy Người hỏi đáp bằng cách nào? Đó chính là thông qua sóng rung động.

Một trải nghiệm mà tôi có thể nói với bạn tối nay, khi tôi quan sát đám mây đến và rồi trời tối, tôi tưởng trời sắp mưa, tôi có nói với BB và nói với năm yếu tố: này nhìn nè, những người bạn của tôi, những đứa con của Thượng đế đang đến đây, họ đến để tận hưởng lời chúc phúc của Thượng Đế và được nuôi dưỡng. Do vậy, các bạn (mây) cần phải giúp và hợp tác với họ, bạn hãy đi khỏi đây đi, có thể mưa ở chỗ khác, chừa chỗ này ra và đừng mưa ở chỗ này. Sau đó, nó xảy ra, đột nhiên, không thấy mưa mây kéo tới nữa, bắt đầu lại thấy mặt trời mọc. Đó thật tuyệt vời! BB nói: Con cần phải nói với Ta thường xuyên, con nói sau đó cần phải chờ đã, rồi Ta sẽ hỏi đáp.

Do vậy, tôi sẽ trao cho các bạn để làm cho cuộc đời của các bạn trơn tru, dễ dàng, Tôi sẽ cho bạn 10 lời hướng dẫn để thực tập, đây là từ Thượng Đế mà tôi thu thập, hãy làm cho cuộc đời của bạn hạnh phúc và tận hưởng:

1. Đừng lo lắng. Khi bạn nói muốn làm điều này, là các bạn lo lắng, do vậy thôi lo lắng.
2. Bất kể phải đối mặt với vấn đề, tình huống nào đi chăng nữa, thì hãy bỏ vào danh sách

cần làm của Thượng Đế. Thông thường, chúng ta viết danh sách những việc cần làm của mình, nhưng bây giờ thay vì tôi cần làm thì hãy bỏ vào trong danh sách của Thượng đế cần phải giải quyết. Vấn đề 1, 2, 3 và hãy để Người giải quyết. Hãy để Người giải quyết cho mình, bởi vì, có thể Người sẽ không giải quyết ngay tức thì cho mình, chúng ta hôm nay nói vấn đề và Thượng đế có thể không trả lời hôm nay nhưng Người sẽ trả lời. Do vậy, tôi cần phải hiểu thời gian mà Thượng đế hỏi đáp cho mình. Vì thời gian của Thượng đế là hoàn hảo. Tôi không cần phải nặng nề kể từ ngày hôm nay trở đi, bất kỳ tình huống nào đến thì bỏ vào danh sách của Thượng đế, Người làm đi, con sẽ đứng trông.

3. Hãy tin cậy Thượng đế rằng Người sẽ giải quyết cho mình.
4. Hãy trò chuyện Thượng đế thường xuyên, hãy làm bạn và trò chuyện với Người, với bất kỳ dưới dạng mối quan hệ nào: Là Cha, Mẹ, thầy...
5. Chia sẻ. Bất kể những gì mình có thì hãy chia sẻ với người khác. Điều này thể hiện sự quan tâm, chăm sóc. Có nhiều người không biết cách cười chẳng hạn, thì tôi sẽ làm cho họ cười. Hoặc có rất nhiều người rên rỉ đau khổ trong nước mắt, thì hãy chia sẻ niềm vui trong cuộc sống cho họ.
6. Hãy kiên nhẫn, nghĩa là phải biết chờ đợi, Khi chúng ta đưa một việc gì đó cho Thượng

để làm, thì chúng ta không thể hối thúc Người. Có câu chuyện: Một tín đồ đi đến đền chùa và cầu nguyện Thượng Đế : Hãy trao cho con kiên nhẫn, nhưng mà hãy nhanh lên dùm con... Làm sao mà Thượng Đế có thể nhanh lên cho bạn được. Kiên nhẫn nghĩa là phải biết chờ đợi, Chờ đợi nghĩa là bình tĩnh, biết sẽ xảy ra. Giống như người ta nói, mỗi cái cây đều ra quả vào đúng mùa của nó, chứ nó không đậu quả trái mùa. Ngay cả trái cây chín cũng phải đúng thời gian của nó, trái cây phải chín trên cây thì mới ngọt, có một số người hái khi còn xanh, sau đó họ bỏ vào thùng gạo để chín nhân tạo thì sẽ không thể ngọt như trái chín cây. Người ta có nói rằng: Ai biết chờ đợi sẽ có trái cây ngọt ngào.

7. Hãy tử tế nghĩa là giúp cho người khác. Ví dụ: một người mù muốn băng qua đường, mà lại không thấy đường, bạn lại và cầm tay dẫn họ băng qua đường. Và họ nói rằng: cảm ơn trời, trời sẽ chúc phúc cho bạn, do bạn đã giúp đỡ tôi. Đó chính là tử tế. Nghĩa là khi chúng ta để ý đến cảm xúc của người khác thì đó cũng chính là tử tế. Ví dụ: tôi muốn nói điều gì thẳng thừng với bạn nhưng phải xem là bạn có sẵn sàng hay không, trước khi nói một điều gì đó thì tôi phải kiểm tra trước xem nó có khiến bị tổn thương không, nếu tôi nghe mà bị tổn thương thì tôi sẽ không nói ra nữa. Đó chính là sự tử tế.

8. Hãy yêu thương tất cả mọi người. Người nói: Ta đã tạo ra các con mỗi đứa là khác nhau, bởi vì nếu các con mà giống nhau thì rất chán trong cuộc đời này. Một ai đó phải cao, hoặc lùn, mập, bụng bự, người đen, trắng,... phải đa dạng thì mới thú vị. Do vậy, đừng nhìn ra sự khác biệt ấy mà so sánh. Mỗi lần bạn nhìn bất kể ai đó thì hãy nhớ câu của Thượng Đế: Ta yêu tất cả các con vì các con đều là tạo vật của Ta. Do vậy, bạn đừng bao giờ ghét bỏ một ai, mà hãy như Thượng Đế nhìn ra được điểm đặc biệt của mỗi người. Nữa là đừng bao giờ quên yêu bản thân. Bạn yêu bản thân mình như thế nào, bằng cách nào? Yêu đó chính là biết chấp nhận bản thân bạn (tôi chấp nhận tôi là như thế, không cần so sánh với ai cả), biết đánh giá cao bạn.
9. Tha thứ và Quên. Đừng giữ điều gì và người khác ở trong trái tim mình. Thượng Đế nói: Ta sẽ bị đau đầu khi con giữ điều gì và người khác ở trong trái tim con, và con lại bắt đầu ghét họ, thì lúc đó, trái tim của Ta cũng bị đau. Vì lúc đó, Người sẽ bị đau tim hoặc đau đầu, các bạn có muốn Thượng Đế bị đau vì các bạn không? Khi tôi nghe điều này, tôi rất xúc động, Thượng Đế cảm thấy đau đớn khi mà chúng ta làm ai đó đau, vì nếu chúng ta giữ gì đó ở quá khứ trong trái tim mình và chúng ta bắt đầu ác cảm ghét họ thì Thượng Đế đau đớn lắm. Bởi vì giữa mình và Thượng Đế có sợi dây nối kết. Do

vậy, đừng làm Thượng đế bệnh, nên đừng giữ cái gì đó trong trái tim của mình ngoài BB. Ai đó làm gì hay nói gì đi chẳng nữa thì đó là kamar của họ, kệ họ, đừng giữ nghiệp của họ trong trái tim mình. Tôi cần để trái tim mình trong sạch, chỉ như thế thì Thượng đế mới ở trong trái tim tôi được. Nếu trái tim của tôi có cái gì đó khác thì sẽ chẳng có chỗ nào dành cho Thượng đế, và khi mình nối kết với Thượng đế, thì Người sẽ bị đau, vậy thì làm sao mình có thể ngồi trong trái tim của Người được. Do vậy, đừng gây ra đau đớn, hãy để trái tim mình trong sạch, và trí tuệ rõ ràng, và tâm trí bình yên, khi đó yoga của mình sẽ rất tốt. Hãy kiểm tra trái tim, tâm trí, trí tuệ của bạn như thế nào.

10. Bất kể nếu bạn muốn làm gì tốt đẹp cho bản thân thì hãy làm bây giờ vì không bây giờ thì sẽ không bao giờ. Đừng nói sau này rồi để sau, BB không thích những đứa con trì hoãn. Điều đặc biệt của Brama BB là bất kể điều gì cần làm là ông ấy đều làm liền, không để trì hoãn.

CHIA SẺ CỦA DIDI RAJ

Meera bhen: Từ bức thông điệp của BB thì làm sao chúng ta có thể dẫn đến sự hoàn hảo. Tôi chỉ biết được rằng, chúng ta trở nên hoàn hảo, hoàn thiện nó trở nên xa vời nhưng mà thời gian đã cầu gọi chúng ta, vì khi chúng tôi ở manila, chúng tôi cũng lắng nghe murly, một aviak murly trong khi chúng tôi retreat 7 ngày ở đó, BB đã nói rằng chúng ta đã được nuôi dưỡng rất nhiều và kỹ lưỡng. Do đó, chúng ta cần phải làm gì đó trước thời gian, nghĩa là phải sẵn sàng trước thời gian, trong bất kỳ tình huống nào. Chúng ta trở nên sẵn sàng theo thời gian và khi thời gian đến, chúng ta trở nên hoàn thiện như ở trong vở kịch. Nhưng ở đây BB lại trao cho chúng ta rằng: Con ở đây phải trở nên hoàn thiện trước thời gian, chúng ta có trách nhiệm lớn cho thế giới.

Tôi trích ra vài ý: BB có hi vọng rất lớn, chúng ta là những đứa con mang lại hi vọng cho thế giới, chúng ta là những ngọn đèn thấp sáng, là những người phải nhìn ra được hi vọng. Tôi nhớ khi tôi ở Silanka, tôi đi đến đền thờ, ở đó là có một anh mời chúng tôi đến đó, anh ấy biết rất rõ Brahma Kumaris làm rất nhiều phục vụ và muốn biết đằng sau phục vụ của chúng tôi là gì. Và anh ấy đã tìm ra người sáng lập ra Brahma BB, mời chúng tôi đến nhà thờ của anh ấy. Vào ngày mà anh ấy mời: những người là cha, mẹ ở trong làng đến để nghe giới thiệu về Brahma BB là gì. Do vậy, chúng tôi đã

nhận lời đến nhà thờ, và giải thích về tất cả những điều này. Đột nhiên chương trình, anh ấy mang tôi đi quanh nhà thờ và chỉ cho tôi những bức ảnh, đó chính là một vị thần giữ ngọn đèn, bức ảnh rất thú vị. Anh ấy là người giữ vai trò thấp sáng như thế nào, anh ấy nói bây giờ trên thế giới không có hi vọng và chẳng có bình an nữa, nên anh ấy cảm thấy có một cái gì đó chán, mọi thứ có vẻ tốt đẹp nhưng thực tế thì hi vọng không còn.

Cũng tương tự, họ cũng đưa ra câu hỏi: Thế giới ngày càng trở nên tồi tệ hơn vậy thì Brahma kumaris làm gì? không lẽ chỉ thiền, trong khi đó thế giới trở nên tệ hơn? Dadi Janki đã trả lời: Có rất nhiều người họ làm công việc thầm lặng, rất nhiều Brahma kumaris họ đang nỗ lực, cả các em cũng đang nỗ lực. Số lượng ban đầu của Yagya là bao nhiêu và bất kể mọi quốc gia nào đi nữa mà các bạn thấy ở Shantivan, BB có đến hay không đi chẳng nữa thì số lượng BK đến vẫn ngày càng đông. Điều đó có nghĩa là biểu hiện rất rõ ràng BB có rất nhiều hi vọng ở những đứa con để chúng ta có thể mang hi vọng cho những người tuyệt vọng. Người có rất nhiều hi vọng cho chúng ta. Vậy hi vọng đó là gì?

Thông thường, đối với nghiên cứu tổng thể có thể đưa ra, trong avyakt murly BB đưa ra rất nhiều, nhưng một điều mà tôi thấy rõ và mạnh, BB với tư cách là Cha, Mẹ nghĩa là tất cả chúng ta là con cái, mà con cái thì đa dạng. Với tư cách là Cha Mẹ, thì

đương nhiên là có hi vọng những đứa con của mình là phải giống như Cha Mẹ hoặc là phải thành tài hơn Cha Mẹ. Do vậy, BB có mong ước rất lớn, đó chính là BB là Cha, là Mẹ của tôi và chúng ta là con cái của Người.

BB với tư cách là Cha Mẹ, thì Người có hi vọng nào ở những đứa con của mình? Tôi nghĩ rằng, Cha Mẹ nào cũng đều mong muốn con cái mình khỏe mạnh, giàu có, hạnh phúc, bởi vì cả thế giới vào lúc này chúng ta đều thấy rõ là người ta không còn khỏe mạnh nữa, cũng chẳng còn giàu có và họ cũng còn hạnh phúc nữa. Tất cả những thứ họ có chỉ là tạm thời và họ đang rượt đuổi theo những thứ ấy, BB nói nó như hạt đậu gà, và chúng ta đang nỗ lực. Mỗi lần có cái gì đó trôi lên thì là có hi vọng thành công. Do vậy, BB trao rất nhiều khuyến khích.

Từ ngày tôi đến cho đến giờ, điều mà tôi cảm thấy quan trọng nhất mà tất cả chúng ta đều hiểu khi đến Maduban là có niềm tin. Người chính là Cha, là Mẹ của chúng ta, niềm tin phải rất vững mạnh rằng ai là Cha, là Mẹ của mình. Thứ hai, chính là: tôi là con cái của Người, do vậy tôi chắc chắn rằng, tôi không phải chỉ đơn thuần là linh hồn, mà tôi là con của Thượng Đế - Đấng tối thượng. Nó rất đơn giản, nhưng tôi phải tự hỏi bản thân: mang điều này vững vàng như thế nào vào trong tôi? Nếu vững vàng như vậy thì tôi phải luôn có hi vọng và tôi luôn đáp ứng được hi vọng của Người Cha. Do

vậy, tôi nhìn vào bản thân, Người muốn tôi trở nên không còn Maya nữa, điều đó có nghĩa là tôi không còn trong tầm ảnh hưởng của Maya và không ai tạo ra một tình huống khiến chúng ta phải khóc như các tín đồ. Các tín đồ bây họ họ khóc rất nhiều cách khác nhau, do vậy cái khóc của chúng ta phải ngưng lại.

Hồi xưa, ở Ấn Độ, những bà mẹ thường kể chuyện đêm khuya cho những đứa con, trước khi những đứa con đi ngủ. Khi nghe những câu chuyện như vậy, những đứa trẻ như vậy, sau này đã trở thành những người lãnh đạo vĩ đại. Và tôi nghĩ rằng các bạn sẽ có những trải nghiệm rất tốt từ Didi, bởi vì sáng nay, tôi đã cùng với chị ấy. Chị ấy đã chia sẻ rất nhiều điều về trải nghiệm của chị ấy, về cách mà Dadi Prakashmani và Dadi Chandra Mani đã đào tạo cho chị ấy và dạy cho chị ấy mọi điều như thế nào. Và bây giờ, chúng ta sẽ lắng nghe chị ấy.

Didi Raj: Ai đã dạy cho chúng ta để trao đổi ánh nhìn thanh khiết (drishti) với nhau? Chính là Shiv BB. Shiv BB đi vào trong cơ thể Brahma BB đã giải thích và dạy cho chúng ta làm thế nào để chúng ta trao đổi ánh nhìn thanh khiết với nhau. Brahma BB đã theo mọi lời chỉ dẫn của Shiv BB. BB đã nói thông qua cơ thể của Brahma BB là “Ta đã đến để thanh lọc thế giới ô trọc, cũ kỹ này”. Brahma BB đã có rất nhiều niềm tin và tin cậy Shiv BB. Ông ấy

hiểu tuyệt đối, đây là điều đúng và chính xác. Bởi vì niềm tin của Brahma BB mà ông ấy đã tạo ra một gia đình lớn như vậy. Có rất nhiều anh chị em đã được thức tỉnh do tấm gương thực tế của ông ấy.

Chúng ta đã thấy Brahma BB, các Dadi để mà chúng ta có thể bước đi trên con đường kiến thức này dựa vào tấm gương của họ. Brahma BB không hề có tấm gương nào trước ông ấy, còn chúng ta là có tấm gương của Brahma BB và các Dadi, để chúng ta có thể noi gương. Do vậy, trước nhất, các chị của tôi ở Panjap đã nghe được kiến thức là Shiv BB trao kiến thức thông qua Brahma BB, chị gái của tôi đã nghe được điều ấy. Do vậy, chị lớn của tôi đã lắng nghe tất cả kiến thức này. Sau đó, chị ấy liên tục nói với tôi về kiến thức mà chị ấy đã nghe được. Chị ấy nói với tôi cả tiếng đồng hồ. Khi tôi lắng nghe chị ấy nói, đầu tiên, tôi cảm thấy được nâng đỡ khỏi thế giới hình hài này, để vượt thoát. Thực tế tôi đã trải nghiệm: Tôi là linh hồn, và tôi đã trải nghiệm bản thân mình là linh hồn. Tôi cũng trải nghiệm bản thân mình ở trên ngôi nhà. Ngôi nhà của tôi không phải ở đây, mà thế giới linh hồn là nhà của tôi. Sau đó, có rất nhiều chuyển hóa trong cuộc đời của tôi. Đó chính là nhận thức, rằng trong thế giới này chúng ta tụ tập lại với nhau, nhưng thế giới này không phải là nhà của tôi, khi xong việc là chúng ta phải trở về nhà. Lúc đó, tôi chỉ có 21 tuổi thôi, có một chị gái và có năm anh trai, tất cả đều

theo kiến thức này. Sau một khoảng thời gian, Dadi Chandra Mani đã mang tôi đến Madhuban.

Trải nghiệm đầu tiên tôi có được là Dadi Chandra Mani mang chúng tôi đến Madhuban. Chúng tôi ngồi ở trong phòng BB, sau đó, BB trao drishti cho tất cả mọi người cả toli nữa. Tôi có cảm nhận rằng, mình như vừa bay vượt thoát khỏi cơ thể. Bằng việc tôi có được ánh nhìn drishti của BB, ngay lập tức, tôi trở nên vô thể. Lúc đó, có khoảng 20 đến 25 người, BB gọi đến tôi. BB drishti tôi, rồi trao toli. BB nói: “Đứa con gái này rất thanh khiết và rất hiểu biết. Là một đứa con tốt. Đứa con này đã chinh phục gắn kết.”. Lúc đó, tôi đã lập gia đình rồi, 21 tuổi. BB đã trao cho tôi chúc phúc rằng chinh phục gắn kết, BB đã trao cho tôi lời chúc phúc là tôi có một sức mạnh quyết định và phân biệt rất tốt. Bằng việc trao drishti và nói những lời như vậy. Rồi BB dứt toli cho tôi. Sau đó, BB gọi tôi lần thứ 2, BB trao cho tôi toli lại một lần nữa, BB cũng lập lại rất nhiều lời chúc phúc.

Có nhiều cuộc gặp gỡ rất đẹp cùng với BB đến mức tôi hoàn toàn quên đi cơ thể của mình. Cũng có rất nhiều những giọt nước mắt của tình yêu liên tục chảy ra khỏi tôi như dòng sông Hằng. Ngay từ đầu, tôi luôn trải nghiệm rất là cận kề với BB. 20 ngày được ở Madhuban lần đầu tiên, sau đó, tôi đi về cùng với Dadi Chandra Mani, về Panjap (hay Panda...). BB đã tin cậy nhiều đến mức BB biết rằng đứa con này sẽ làm phục vụ rất tốt.

Tôi thường hỏi Mama và BB rằng tôi nên làm gì nhiều hơn. BB thường nói “Ok, mọi thứ đều ok”. Sau đó, BB nói rằng “Để sau này, BB sẽ hướng dẫn cho con.”.

Tôi muốn may áo cho Mama. Vào những ngày đó, họ thường may áo cho Mama từ Bombay. Tôi bắt đầu may áo cho Mama, khi Mama rời Bombay về Madhuban. Tôi chú ý rất nhiều trong việc chú ý nhớ đến BB, ngay cả trong mỗi một mũi kim, nó đều trở nên chính xác. Mama thường dạy đối với tôi rằng “Bất kể con làm gì thì cũng phải làm chính xác, ngay cả con may áo.”. Bởi vì đôi khi chúng ta có thể bất cẩn và chúng ta nghĩ rằng là ai đó có thể may đồ cho mình, nhưng không phải như vậy.

Khi chúng ta có vận may như vậy, chúng ta ngay cả trong đường kim cũng phải chính xác. Tôi luôn nhớ rằng, những phẩm chất mà Mama có trong cuộc đời thực của bà ấy, tôi nhớ những phẩm chất như vậy khi tôi may đồ cho Mama. Tôi nhớ đến phẩm chất của Mama. Do vậy, nó trở nên chính xác.

Nếu như yoga của các bạn chính xác thì hành động của các bạn và trong mỗi tương giao của các bạn đối với người khác cũng chính xác. Nếu có gì đó không chính xác trong hành động của bạn thì nó phản chiếu ở trong yoga của bạn. Bạn cũng không thể nào chính xác trong yoga được, và sau đó, trong hành động của bạn cũng lại không chính xác.

Do vậy, Mama thường dạy cho chúng tôi ở mỗi một bước đi.

Một lần, Mama nói với tôi về một điều mà tôi chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện phải hỏi lại Mama, bởi vì bất kể những gì Mama và BB nói, đối với tôi, tôi đều cho rằng đúng và chính xác. Tôi bắt đầu theo hướng dẫn của BB.

Tôi mới bắt đầu nhận ra khi Dadi trao cho tôi hướng dẫn hoặc lời khuyên thì tôi cảm thấy rằng những lời hướng dẫn đó cũng như ngang bằng với lời hướng dẫn của BB. Bằng việc vâng lời, một lợi ích mà chúng ta trải nghiệm được, đó chính là tôi cảm nhận vượt thoát ý thức tôi và của tôi, chẳng có cái gì còn là của mình nữa. Khi mà tôi vâng lời đối với BB, tôi vượt thoát ra khỏi ý thức tôi - của tôi và tôi.

Ví dụ, suy nghĩ của tôi, ý kiến của tôi không còn là của tôi nữa. Dĩ nhiên, tôi biết rằng tôi không biết tiếng Anh, nhưng tôi không cảm thấy tuyệt vọng, rằng là tôi không biết nói tiếng Anh và rồi người khác không hiểu tôi. Tôi không hề có cảm giác như thế, bởi vì tôi nghĩ rằng tôi chia sẻ cái gì đó trong trái tim và gia đình hiểu được. Do vậy, tôi có cảm nhận thuộc về. Tôi không bao giờ cảm thấy rằng tôi phải làm việc vất vả để mang tới chuyển hóa cho bản thân mà nó diễn ra một cách dễ dàng. Bởi vì tôi có thể hiểu điều gì là đúng điều gì là sai. Tôi chỉ làm điều đúng thôi. Bởi vì khi yoga với BB thì

chúng ta sẽ làm điều đúng. Tôi thường cảm thấy ở trong yoga, ở đây, ở trước trán là linh hồn, nó giống như là một sợi dây mà nối kết với BB. Từ đây, từ trên trán, có một sợi dây nối kết với BB. Khi tôi đi lại di chuyển, tôi đều cảm thấy rằng cái sợi dây ấy kéo tôi. Đôi khi, tôi thường nói rằng thôi để BB nới lỏng sợi dây này một chút. Tôi cảm thấy là BB kéo rất căng. Và dĩ nhiên khi ai đó hỏi thì mới nói về tưởng nhớ, còn mọi thứ đều hòa tan một cách tự động.

Trong những ngày đó, lúc đó không có nhiều người ở Madhuban, ngay cả ở trên xích đu, có thể ngồi với BB, rồi có thể đi bộ với BB, nắm tay BB được. Một bên là Mama, một bên là BB, và tôi ngồi ở giữa. Chúng tôi thường ngồi trên xích đu. Tôi thường hát những bài hát, tự hát và BB nắm tay tôi, cùng đung đưa trên xích đu. Bởi vì vào lúc đó, tôi còn nhỏ, tôi thường hát những bài hát và ngồi trên xích đu với BB.

Tôi không bao giờ nghĩ có nhiệm vụ nào đó là khó khăn. Tôi luôn nghĩ rằng tất cả nhiệm vụ đều có thể, bởi vì cùng với BB, mọi thứ đều có thể.

Một lần, tôi được yêu cầu đến một thành phố, Dadi Prakashmani phụ trách ở đó, và tôi được gọi đến đó để phụ trách. Tôi nghĩ rằng làm thế nào mà mình có thể thay thế được Dadi Prakashmani, bởi vì đó là một nơi mà thường có vua cai trị ở đó. Do vậy, tôi hơi lưỡng lự, do dự, sau đó, một chút sợ

hãi nữa vì “mình không thể nào thay thế được những gì mà Dadi đã làm”. Có rất nhiều chị đã cố để thử, để đóng vai trò ấy và họ không thể làm được. Do vậy, tôi có suy nghĩ: Làm thế nào mình có thể làm được, thay thế cho Dadi Prakashmani như thế. Tôi rất cận kề BB. Bởi vì tôi do dự và tôi sợ, tôi đi vào phòng BB, tôi ôm BB và tôi khóc. Tôi nói với BB “BB, con không nghĩ rằng con có thể có khả năng để làm nhiệm vụ thay thế cho Dadi Prakashmani được”. BB lau nước mắt cho tôi, và BB giải thích cho tôi “Con không biết được con có sức mạnh nào. Ta biết được rõ. Do vậy, con có thể làm được thì mới gửi con đi. ”. BB nói rằng “Con sẽ tạo dựng mọi thứ đúng đắn.”. Và mọi thứ đã diễn ra tốt đẹp.

Do vậy, các bạn cần có niềm tin trong trí tuệ và các bạn cần nhận sức mạnh từ Một. Các bạn hãy tin vào Một. Sau đó, mọi thứ đều có thể. Nếu như các bạn có được một trái tim trung thực thì lúc đó Vị chúa tể sẽ hài lòng. Do vậy, chúng ta không bao giờ cần có cái tôi về điều đặc biệt của mình, hay về kỹ năng của mình, hay về khả năng của mình. Chúng ta không nên có cái tôi cao ngạo như thế. Ngay cả Brahma BB biết rằng mình sẽ trở thành hoàng đế sau này, nhưng ông không hề có một dấu vết của cái tôi nào. Nếu các bạn có một chút cái tôi về điều đặc biệt của mình thì các bạn sẽ không thể nào tiến bộ được. Mà sự tiến bộ của bạn, lúc đó, nó trở thành một cái gì đó chỉ là mục

tiêu. Nếu các bạn có ham muốn được biết tên tuổi khi bạn làm điều gì đó. Tất cả những thứ ấy xảy ra, bởi vì thiếu kiến thức, ánh sáng của kiến thức. Tôi nghĩ rằng tất cả các bạn đều là linh hồn vĩ đại, các bạn nhận được sức mạnh từ BB và các bạn trao ánh sáng sức mạnh cho cả thế giới.

Ở Madhuban, vào những ngày đó, mọi người đều ngồi với nhau giống như buổi thiết triều ở trong lớp học. Mỗi người sẽ nói ra những gì mình đã làm hôm nay, và đã phạm lỗi gì và đã làm điều gì sai. Họ nhận được sự sửa chữa. Vào ngày đó, BB nói rằng chúng ta sẽ ngưng không có buổi thiết triều như thế này nữa. Mama rất vâng lời, bất kể BB nói gì thì Mama đều nói vâng. Sau đó, một người trong số đó đến phòng BB và hỏi BB “BB, tại sao người lại ngưng buổi thiết triều như vậy? Mỗi một buổi tối chúng con đều tụ tập để nói về nhau như vậy”. BB giải thích rằng: Đôi khi những linh hồn mới sẽ đến, và họ sẽ nhận một điều gì đó sai từ một người nào đó hỏi, soi mói sai từ người nào đó. Do vậy, BB mới ngưng chuyện làm như vậy. BB cũng giải thích rằng cũng không có hay chút nào cho linh hồn khi họ làm cái gì đó không đúng hay họ nói điều gì đó thô lỗ. Do vậy, để tránh người ta làm những chuyện như vậy. Một trong số họ đã có lòng can đảm, đi vào phòng Mama và ngồi, trò chuyện với Mama về lỗi lầm của mình, và chuyện xảy ra trong ngày. Lúc này, họ chỉ có trò chuyện riêng với Mama vào buổi tối thôi. Dĩ nhiên, sau khi nhận được rất nhiều nuôi

dưỡng như vậy, đôi khi những ký ức đó quay trở về, về nguồn nuôi dưỡng mà tôi nhận được từ Mama và cách mà BB và Mama giúp đỡ chúng tôi như thế nào.

Ai đã được đi Madhuban rồi? Giờ tay. Có nghĩa là đã ở Madhuban một lần hay hai lần gì đó. Giờ tay. Hầu hết

Vào những ngày đó, họ có rất nhiều trở ngại, nhưng BB tràn đầy tình yêu cho mỗi người, cho dù đó là con người hay là động vật, hay là tự nhiên, thì BB luôn có một cảm nhận mang lại lợi ích cho tất cả, và yêu thương tất cả.

Có một cảnh ở Madhuban, tất cả chúng tôi đang cùng với BB ở trên đỉnh núi, và có một con rắn đến. Tất cả ở trên đỉnh núi và thấy con rắn bò lên, BB cũng thấy con rắn. Ông ấy thấy con rắn và nói – Hãy hát một bài hát để cho con rắn nó múa. Do vậy, anh Raman hát một bài hát. Và con rắn khi bắt đầu nghe bài hát thì nó bắt đầu nhảy múa. Lại một con rắn khác đến. Hai con rắn cứ thế là nhảy với nhau. Chúng thích thú âm nhạc. Nhìn hai con rắn nhảy múa như vậy, họ quan sát. Nghĩa là BB chẳng sợ gì cả, có tình yêu thương cho tất cả, bao gồm cả con rắn. Khi họ ngưng nhạc, cả hai con rắn từ từ bò đi.

Hồi đó, BB quan tâm đến mọi thứ nhỏ nhặt. Một buổi tối, một anh senior, anh ấy lẽ ra phải đi vào núi Abu từ phía đằng sau Madhuban. Hồi đó thì nó rất

tôi, BB thường đưa ra hướng dẫn rằng phải bật đèn, để khi anh đó đến mà tôi thì không được hay lắm. Điều đó có nghĩa là những chuyện nhỏ nhưng BB rất quan tâm.

BB dạy rằng chúng ta sống trong thế giới này cần phải cẩn thận, phải giữ quân bình. Cờ của Shiv BB, hồi đó, là chỉ có những tia màu đỏ chứ không có những tia màu vàng từ lá cờ. Và chúng tôi nghĩ rằng nên có những lá cờ này ở mỗi tòa nhà của BB. Chúng tôi nghĩ rằng khi đến Madhuban thì sẽ trình cho BB thấy. Do vậy, BB nói gì thì chúng tôi đều thực hiện. BB rất vui, BB nói rằng điều đó rất tốt. BB ngay tức thì mang lá cờ chúng tôi mang đến và đem treo lên. Sau đó, họ đã copy rất nhiều lá cờ. Và họ cũng chỉnh sửa lại. Sau này, họ mới có để Shiv BB ở giữa và những tia đi ra màu vàng, họ đã sửa như thế. Chúng tôi không bao giờ sử dụng cái gì hoặc tạo ra cái gì nếu như không được hướng dẫn.

Linh hồn thanh khiết chính là những người có mối quan hệ cận kề BB. BB đã trao cho tất cả chúng ta một mục tiêu hướng thượng nhất là trở thành Narayan từ con người bình thường và trở thành Laskmi từ người phụ nữ bình thường. Bằng việc nhìn thấy tất cả các bạn – sự hiện diện của tất cả các bạn, tôi cảm thấy rằng tất cả các bạn đều có một vàng hào quang ánh sáng xung quanh mình. Vàng hào quang ấy là vàng hào quang ánh sáng của Shiv BB. Và tôi đang cảm nhận ánh sáng xuất

hiện từ mỗi người – phía trước vàng trán của các bạn khi tôi đi lại và tôi quan sát tất cả các bạn.

BB đã trao cho tất cả chúng ta mục tiêu để nỗ lực vào lúc này, đó chính là chạm đến đích đến cuối cùng của mình – chạm đến đích mục tiêu. Tương ứng với thời gian tất cả chúng ta đều phải mang đến sự chuyển hóa ở bản thân mình và tất cả đều cần phải tiến bộ và tiến về phía trước. Đây chính là cảm nhận tôi đang có vào lúc này, ở đây. **BB đã trao hướng dẫn cho tất cả chúng ta rằng, làm thế nào để tiến về phía trước? Phải có một nỗ lực ở đây!**

Tất cả chúng ta đều có tất cả mọi thứ trước khi chúng ta đến với BB. Chúng ta có sức khỏe, của cải... đủ, chúng ta có mọi điều. Nhưng có một thứ chúng ta thiếu! BB có thể hiểu được trạng thái tâm trí của tất cả chúng ta và v BB có được sóng rung động từ chúng ta. BB đến để đánh thức tất cả chúng ta và giải thích cho tất cả chúng ta. Bạn muốn gì??? Bạn đã có tất cả mọi điều: bạn có gia đình, bạn có BB rồi, bạn còn muốn gì khác nữa? Nhưng vẫn có cảm nhận rằng bạn muốn có một cái gì đó trong cuộc đời của mình!

BB trao cho chúng ta kiến thức về bản thân. Các Bạn là những linh hồn nhìn thông qua đôi mắt dưới hình dạng của cửa sổ. BB thanh lọc ánh nhìn của chúng ta giống như cách BB phẫu thuật ánh mắt của chúng ta để ánh nhìn của chúng ta trở nên thanh khiết. BB cũng dạy cho chúng ta làm nhưng thế nào để mở CON MẮT THỨ 3, để nhớ đến BB.

Khi chúng ta có thể giữ mắt kiến thức của mở và nối kết bản thân với BB, sau đó chúng ta không bao giờ có một sự lừa dối và chúng ta cũng không bao giờ trải nghiệm thua lỗ theo cách như vậy. Tất cả chúng ta đều tiến về phía trước để chạm đích, để trở nên hoàn thiện, hoàn hảo với một ánh nhìn như vậy trong cuộc đời mình.

Lời hướng dẫn đặc biệt - BB trao cho chúng ta Shrimat đặc biệt rằng: **CÁC CON HÃY TRỞ NÊN HOÀN THIỆN HOÀN HẢO TRONG NĂM NAY!** BB làm cho chúng ta vượt thoát lên ý thức cơ thể và trao cho chúng ta mục tiêu rất cao trong nỗ lực của mình. Tất cả chúng ta đều cảm nhận chúng ta đạt được điều gì đó từ BB.

Tương ứng với thời gian, bất kể những gì tôi cần đạt tôi đã đạt được rồi. Chúng ta sẽ không lang thang nữa vì chúng ta đã đạt được điều chúng ta mong ước (đạt được!). Tất cả chúng ta chỉ đi theo một con đường Manmanabav. Đó chính là tưởng nhớ đến một Cha. Với điều chúng ta đang trải nghiệm, chúng ta sẽ trải nghiệm hạnh phúc và thanh khiết trong mối quan hệ của mình. Vì vậy, BB cũng dạy cho chúng ta nghệ thuật sống như thế nào trong cuộc đời này. BB đã trao cho chúng ta cuộc sống mà chúng ta sống như đã chết với đời thường để chúng ta thành dòng dõi sinh ra từ miệng của Brahma là Kuma và Kumaris. Vì vậy, tất cả chúng ta đều trải nghiệm ở trong bản thân mình về cuộc đời này – một cuộc sống mà đã chết.

Do chúng ta nỗ lực như vậy mà chúng ta có thể cảm nhận bản thân mình cận kề BB, cận kề các Dadi và cận kề những viên ngọc có thể ở trong chuỗi 108. Chúng ta biết được mình đã đạt được gì ở mảnh đất của thời kỳ Sắt này. Và bây giờ chúng ta đã nhận thức được rằng, người Cha của thế giới, Đấng bảo vệ cho cả thế giới là Cha của mình. Vậy thì các bạn còn muốn gì hơn nữa? Do vậy, chúng ta đã đạt được điều mà chúng ta mong muốn đạt được. Với nhận thức như vậy, tâm ấn của chúng ta trở nên thanh khiết và trong sạch.

Trong khi chúng ta đi hết chu kỳ Vàng - Bạc - Đồng - Sắt, Ravan đã làm cho chúng ta trở nên yếu đuối. Vậy Ravan là ai? Ravan chẳng là gì! Ravan chính là yếu kém của chúng ta, do chúng ta tạo ra mà thôi. Và bây giờ chúng ta đã nhận ra được sai lầm và yếu kém của mình khi BB mở cho chúng ta con mắt thứ 3 của sự thông thái. Đó là lý do vì sao BB trao cho chúng ta khẩu hiệu: chuyển hóa bản thân dẫn đến chuyển hóa thế giới. Do đó, tất cả chúng ta đều nhận thức được rằng Yagya (học viện) được tạo ra vào ban đầu, khi Shiv BB đi vào cơ thể của Brahma BB vào lúc ấy và bây giờ chính là khoảng thời gian mà chúng trải qua khác với lúc đó như ngày và đêm.

Vì vậy BB đã mang tất cả chúng ta đến cùng nhau để chúng ta có thể chia sẻ bức thông điệp của Người. Tất cả các bạn đều là cánh tay của BB. Do vậy, tương ứng với thời gian, có rất nhiều xáo trộn ở trong bản thân chúng ta và ngay cả trong tự nhiên cũng xáo trộn, trong cộng đồng cũng có quá

nhiều xáo trộn. Những xáo trộn ấy vẫn tiếp tục xảy ra. Nhưng tất cả chúng ta đều cần phải nhớ rằng, Đấng mang lại lợi ích cho thế giới và Đấng toàn năng chính là đồng hành của chúng ta. Tôi cảm thấy **Chúc mừng Chúc mừng Chúc mừng... các bạn liên tục!** Tôi cũng nhận được rất nhiều sức mạnh từ các bạn!

Tương ứng với sự thay đổi của thời gian, chúng ta phải mang đến sự thay đổi đối với bản thân mình. Thế giới tương lai đang đến và trong đó chắc chắn có đoàn kết và thanh khiết. Do vậy, phải có rất nhiều sự đoàn kết như con sư tử và con cừu uống chung một dòng nước. Vậy thì làm thế nào để có hình ảnh ấy xuất hiện ở đó? Chính vì vậy, bất kỳ ai muốn biết được sự đoàn kết xảy ra như thế nào, họ có thể đến gia đình của BB để thấy.

Tất cả mọi linh hồn sẽ trở thành một hạt trong cùng một chuỗi hạt. Có hàng ngàn linh hồn giữa tình yêu thương, giữa đoàn kết, giữa cộng đồng của mình với nhau như trong gia đình. Bây giờ chúng ta hãy tự nhìn vào bản thân mình. Do vậy, tương ứng với thời gian, chúng ta không nên có bất kỳ yếu kém hay nhược điểm nào ở bên trong chúng ta nữa.

BB dạy chúng ta yoga dễ dàng chứ không phải hatha yoga. Do đó, các bạn hãy thay đổi suy nghĩ của mình dẫn đến thay đổi bản thân. Đừng nhìn vào người khác mà hãy thay đổi bản thân trước đã. BB sẽ hỏi chúng ta câu hỏi: Con đã được trao cho mục tiêu vĩ đại là trở thành thánh thần, vậy thì con

đã hoàn thành được mục tiêu đó chưa? Liệu có được không? Câu trả lời của các bạn sẽ là gì? Liệu các bạn có biện hộ, có nói với BB rằng: BB, con không có thời gian, chuyện này xảy ra chuyện kia xảy ra... con chưa đạt được mục tiêu!

BB dạy chúng ta không nhận hỗ trợ của bất kỳ con người nào – không nhận hỗ trợ về vật chất cũng chẳng nhận hỗ trợ từ những gì thô thiển. Ngay cả cơ thể và các giác quan của các bạn không được khỏe, nhưng các bạn vẫn có thể giữ tâm trí kết nối với BB. Do vậy, hãy để có sự chuyển hóa ở bên trong bạn. Các bạn phải luôn liên hệ bản thân với những lời BB dạy cho chúng ta, rằng những lời dạy ấy là cho riêng tôi, không phải cho người khác. Vì vậy, không biện hộ, không đưa ra lý lẽ. BB đã trao cho chúng ta lời hướng dẫn dễ dàng cho tất cả mọi người, cho dù người ấy là đàn ông hay đàn bà, cho dù người ấy đau bệnh hay khỏe mạnh.. **Do đó, các bạn hãy tự liên tục nhắc nhở bản thân mình về vận may của chính mình.**

BB cũng nói rằng hãy sống ở nhà nhưng con hãy sống hoàn toàn trở nên tách rời và yêu thương. Vì vậy, hãy làm nhà của mình như một trung tâm. Và hãy xem nhà của mình nơi mình sống cũng là căn nhà của BB. Bất kể khi nào chúng ta ở đâu đi chẳng nữa, cho dù ở nhà hay ở trung tâm, người ta nên cảm nhận được sóng rung động từ bạn.

Tất cả những hình tượng không sống là ở trong đền thờ còn chúng ta là những hình tượng sống.

Do vậy, tất cả chúng ta nên nhận thức sâu sắc ở bên trong rằng: tôi muốn trở thành gì? Tôi muốn trở nên thanh khiết! Nhưng đôi khi chúng ta lại quên mất. Vì vậy, tâm ấn của tức giận, hung hăng đôi khi xuất hiện. Đó là điều không tốt. Đôi khi những tâm ấn cũ xuất hiện theo cách là chúng ta làm những hành động sai nhưng chúng ta vẫn biện hộ cho mình rằng mình đúng. Giấu những gì chúng ta đã làm sai chẳng khác gì chúng ta mang cái gì đó giấu vào trong tủ. Tại sao chúng ta lại làm như vậy? Chúng ta không muốn thể hiện cái yếu kém của mình, chúng ta không muốn ai biết đến. Ngay cả chúng ta có yếu kém, chúng ta cũng đem giấu nó ở trong tủ hoặc đem chôn nó dưới đất. Cùng với kiến thức và yoga, chúng ta có thể hiểu và nhận thức: nguyên thủy tôi đã là một linh hồn thanh khiết, tôi đã có tâm ấn thanh khiết ở bên trong tôi rồi. Do vậy, khi chúng ta có nhận thức, chúng ta không nhìn thấy bất kỳ yếu kém nào ở tâm ấn hay ở bản tính bên trong chúng ta nữa.

Bằng việc chúng ta có được kỷ luật **Mariada** , BB đã mang đến những chuyển hóa ở bản thân chúng ta. Bất kể phục vụ nào mà chúng ta đã làm cho bản thân, cho người khác là vĩ đại. Và bây giờ, mục tiêu của chúng ta là trở nên hoàn thiện và hoàn hảo.

Làm thế nào để trở nên hoàn thiện và hoàn hảo?

Chúng ta có những ví dụ trước mặt, còn bản thân chúng ta làm thế nào để trở nên hoàn thiện và hoàn hảo? Chúng ta có những tấm gương là BB, Mama và các Dadi. Chúng ta thật may mắn khi có được những tấm gương như vậy trước mặt mình. Họ không phải ở trong rừng tu ẩn, chúng ta cũng không cần phải phải ở một nơi nào đó để tu tập.

BB đã dạy cho chúng tôi một cách thực tế, làm thế nào để quan sát tách rời và làm thế nào để trải nghiệm đồng hành của BB, trong khi sống ở thế giới này nhưng lại vượt thoát. Do vậy, hãy luôn giữ mục tiêu là chúng ta theo lời Shirmat, không nên có ý thức “tôi” và “của tôi”. Thượng Đế đã đi vào trong cơ thể ô trọc và thế giới ô trọc để dạy cho chúng ta nhưng đôi khi chúng ta lại không nhận ra điều vĩ đại ấy. Do vậy, **BB luôn trao lời chúc lành: con hãy xem những ai phỉ báng con là bạn tốt nhất của mình.** Vì thế, tôi cảm thấy rằng tất cả các bạn đều rất cận kề Shiv BB và theo lời Shirmat.

Ai mà gần Shiv BB thì không thể có **Manmat** được mà chỉ có Shirmat. Đây là khoảng thời gian để chuyển hóa bản thân. Bởi chúng ta phải quay về nhà. Trước khi trở về nhà chúng ta cần phải đi qua vùng tinh tế. Vì vậy, **tôi phải kiểm tra bản thân rằng, tôi mang gì cùng với mình quay trở về.** Các bạn nhớ đến ai vào lúc chúng ta quay trở về? Như vậy, không thể biện hộ rằng, ai đó làm gì đó cho mình và lúc đó cũng không ai tố cáo mình gì cả. Tóm lại, hãy kết thúc việc theo lời ý của tâm trí mình và lời ý của tâm trí người khác.

Có rất nhiều người trên thế giới nhận ra hệ thống, phong tục của Brahma Kumaris và không ai có thể ngăn cản được. Do vậy, từ từ họ đã cúi đầu và chấp nhận những gì chúng ta đang làm là đúng. Khi chúng ta chứng kiến những cảnh ấy, chúng ta nhớ đến ai đã dạy cho chúng ta – đó chính là Shiv BB.

Tất cả các bạn đều đang phục vụ rất tốt. Bằng việc nhìn vào tất cả phục vụ như vậy, tôi cảm thấy rất vui. Đây cũng là khoảng thời gian để chúng ta thanh toán nghiệp. Khi chúng ta trở về nhà hãy để không ai là người mà chúng xem là đồng hành gắn kết của mình. Ngay từ đầu, BB đã dạy cho chúng ta là không có cái “tôi” và “của tôi” về điều đặc biệt của mình, về khả năng của mình, về tài năng của mình. Do vậy, hãy xem đó là một món quà và hãy biết sử dụng cho phục vụ. Toàn bộ học viện chúng ta được hoạt động dựa vào tài năng của Brahmin và những kỹ năng của Brahmin mà họ sử dụng cho phục vụ. Dựa vào những tài năng ấy mà phục vụ mới diễn ra được. Khi người ta đến Madhuban, người ta cũng ấn tượng vì cho dù ai có tài năng gì, có khả năng gì nhưng họ sẵn lòng làm bất kỳ phục vụ nào. Đôi khi họ thấy bác sĩ ở bệnh viện đi vào trong bếp nấu. Và họ ngạc nhiên tại sao lại có thể làm như vậy. Và một ai đó là kỹ sư lại ở trong bộ phận làm Toli. Nếu ở trong đời thường, khi người ta có khả năng như vậy, có bằng cấp như vậy, họ có cái tôi. Trong khi chúng ta làm bất cứ hành động nào, mỗi người chúng ta trở thành Karma yogi để trí tuệ của chúng ta lúc nào cũng nối kết với BB.

Tất cả chúng ta đều là học trò, mà học trò cần có những bài thi. Chỉ khi chúng ta vượt qua những bài thi thì chúng ta mới biết chúng ta học ở mức độ nào. Do vậy, học trò cần phải có những bài thi là điều tự nhiên. Nhờ những bài thi như vậy, chúng ta mới biết mình tiến bộ. Mỗi người chúng ta có thể nghĩ rằng, trong khi tôi sống ở nhà như vậy, tôi là chủ gia đình, tôi là sếp. Nhưng khi ra chiến trường, đi vào cánh đồng phục vụ thì họ mới biết rõ mình thực sự là ai, trong khi va chạm. Do đó, chúng ta cần phải hạnh phúc khi chúng ta bị thách thức như vậy từ những bài thi. Bài thi đến để cho phép chúng ta sử dụng tất cả kiến thức và kho báu mà BB đã trao tặng cho mình. Vì vậy, chúng ta phải vui khi thách thức đến với mình. Đó là cơ hội để chúng ta sử dụng tài năng mình đã học. Những bài thi trắc nghiệm đến để chúng ta có thể sử dụng tất cả những đức hạnh: khoan dung, kiên nhẫn, khiêm tốn... một cách thực tế. Chúng ta đã tích lũy được tất cả những kho báu đức hạnh ở bên trong chúng ta nên khi thách thức đến chúng ta cần phải vui vì đó là cơ hội để mình ứng dụng.

Nếu như bạn kiếm và rồi bạn xài hết trơn thì chả còn gì để dành trong tài khoản, khi cần phải xài đến thì hoàn toàn chẳng còn gì. Vậy nên, điều quan trọng là phải biết để dành chứ không xài hoang phí. Nếu tôi có thói quen lắng nghe lời ca ngợi điều đặc biệt thì trong một khoảng thời gian nào đó bạn có thể hạnh phúc, nhưng hạnh phúc đó không trường tồn. Ngay cả ngày nay, chúng ta đều cảm nhận bản thân dưới vòm bảo vệ của BB dù bây giờ BB đã trở

nên tinh tế, nhưng mỗi bước tôi đều cảm nhận dưới vòm bảo vệ của Người.

Có rất nhiều người đến gặp BB vào thời Sankar. Chúng tôi thường nghĩ rằng, người này không có niềm tin vào BB, tại sao lại mang linh hồn ấy đến trước BB. Chúng tôi thường nói với BB rằng, người này không có niềm tin và người này cũng chẳng tin gì vào BB, nhưng BB nói rằng: chính linh hồn ấy họ ham muốn được gặp BB. Và lúc đó BB thường yêu cầu mang những linh hồn nghi ngờ như vậy đến trước Người để linh hồn ấy được chuyển hóa thông qua sóng của BB và thông qua ánh nhìn drishti của BB. Sau đó, họ nhỏ những giọt nước mắt hối hận khi dưới sóng rung động và vàng hào quang của BB. BB thường lấy khăn mùi xoa ra để lau nước mắt và nỗi đau khổ từ gương mặt của linh hồn ấy.

Chúng ta đã đạt được nhận thức mạnh mẽ như vậy vào thời Sanka, khi BB ở trong cơ thể của Brahma BB. Người ta có thể làm rất nhiều thứ để có thể có một ánh nhìn liếc qua của guru trên thế giới nhưng chưa ai có thể đạt được những gì mà chúng ta đạt được. Do vậy, BB đã trao cho chúng ta yêu cầu rằng, những đứa con có được Người cần phải chia sẻ bức thông điệp này cho tất cả mọi linh hồn khác.

Câu chuyện: Dadi Chanmohini thường đào tạo cho các Kumaris. Có một Kumaris học kiến thức và ở cùng với Dadi tới 2 năm mà đi đứng vẫn háp tấp, không dịu dàng, đi lê dép gây ra rất nhiều tiếng ồn. Một lần, có chuyện xảy ra. Một ngày nọ,

chị ấy đọc murli, chị ấy nói rằng “Shiv BB nói: hãy nhớ đến Cha và mọi tội lỗi sẽ được phá bỏ”, và đột nhiên chị ấy hỏi một anh trong lớp học đã ở trong kiến thức được một năm. Chị ấy hỏi: anh nghe được điều gì? Anh ta nói rằng tôi cảm thấy không được tốt lắm.. Tại sao chị này mới có 2 năm trong kiến thức mà hỏi tôi như thế. Chị Kumaris ấy đến Dadi Chanmohini và nói chuyện xảy ra. Dadi đã nói với anh ta rằng: hãy nhìn chị này, cho dù chị ấy 2 năm trong kiến thức nhưng chị ấy đã chinh phục được gắn kết, chị ấy đã bỏ đi mối quan hệ và mọi thứ. Chị ấy có điều đặc biệt ở bên trong. Dadi đã giải thích cho anh ấy, mặc dù một ai đó ít năm trong kiến thức nhưng chúng ta vẫn phải nhìn vào điều đặc biệt, chứ không phải yếu kém của họ (mặc dù họ vẫn còn yếu kém). Chị ấy đã là người chinh phục gắn kết và chị ấy có thể tiến bộ, đang tiến bộ - việc chị ấy bỏ đi gắn kết chính là sự tiến bộ trong cuộc đời chị ấy rồi. Dadi hỏi anh ấy: Liệu em có thể trở nên chinh phục gắn kết như vậy không? Liệu em có thể từ bỏ như vậy không? Em không thể, do vậy em cũng phải tôn trọng chị ấy. Khi chúng ta vượt thoát tất cả mọi ràng buộc, chúng ta có thể tạo trạng thái cho mình. Đó chính là trạng thái rất hướng thượng! Tuy chúng tôi ở Ấn Độ, các bạn ở nước ngoài nhưng tất cả các bạn đều có một sự từ bỏ, các bạn đều không còn gắn kết nữa. Đó chính là điều đặc biệt của các bạn! Vì vậy, một may mắn rất lớn rằng, tôi cùng với các bạn, rất cận kề các bạn. Tôi có thể trải nghiệm được sự gần gũi ấy ở các bạn.

Tương ứng với thời gian vào lúc này, BB trao cho chúng ta mục tiêu rằng, chúng ta cần phải hướng về phía trước, trở nên hoàn hảo và hoàn thiện, trở nên ngang bằng với người Cha. Chúng ta cần phải nhắc nhở bản thân về về khẩu hiệu BB đã trao: Không nghe điều quý, không nhìn điều quý. Điều đó có nghĩa là chúng ta cần phải loại bỏ tất cả những yếu kém bên trong của mình. Không ai thích lắng nghe cái gì đó vô bổ. Do đó, Thượng Đế mới hỏi rằng, tại sao lại trao cho chúng ta hai tai. Điều đó có nghĩa là một tai để nghe và những điều vô bổ chúng ta để lọt qua tai kia.

Dadi có hỏi câu hỏi: có ai đã thực tập như vậy? Tức là khi nghe một điều gì đó vô bổ, lắng nghe tai này và để nó lọt qua tai kia. Mọi người đều giơ tay, nói: làm được! Didi nói: Rớt hết rồi bởi vì khi nghe một điều gì đó tệ, thì nó băng qua tâm trí của mình. Khi nó đi qua như vậy bàn chân của nó đã để lại dấu vết ở trên tâm trí của mình cho dù đã đi qua tai kia. Do đó, giơ tay như vậy, Dadi nói là: trượt hết rồi, bởi vì nó đã làm cho tâm trí bấn. Vì thế, cũng phải mất thời gian để để dọn cho dù chúng ta để cho nó qua tai kia. Nó đã bước qua tâm trí của mình thì để lại dấu chân dơ bẩn của nó ở trên tâm trí của mình rồi. Vậy nên, BB trao cho chúng ta tất cả chúng ta những lời chúc lành, mỗi chúng ta đều nhận được lời chúc lành trong việc trở nên hoàn thiện và hoàn hảo. Bây giờ chúng ta phải trở nên được như vậy và lan tỏa sáng.

Đôi khi, một số linh hồn nói rằng, tôi đã khoan dung nhiều lần rồi, 10 lần đến 12 lần, bây giờ hết

chịu nổi. Sức mạnh của sự khoan dung đó không thật. Nếu như bạn nói bạn đã khoan dung rất nhiều lần, 10 lần 12 lần, sau đó bạn không thể chịu nổi. Điều đó có nghĩa đây không phải là khoan dung thật sự và bạn chỉ ức chế thôi, chỉ là tạm thời thôi. Khoan dung nghĩa là khoan dung, không có việc tính toán là bao nhiêu lần. Bởi có tất cả những sức mạnh, đức hạnh và giá trị mà Mama đã trở nên hoàn thiện và hoàn hảo.

Mama và Dadi họ có trách nhiệm rất lớn, chúng ta so với họ chẳng là gì cả. Đôi khi những đứa con của BB lại trở nên yếu đuối. Ngay cả khi BB quan sát những đứa con đang trôi sụt, thặng trầm thì trạng thái của BB cũng không hề dao động mà Người chỉ quan sát và có lời chúc lành cho tất cả. Do vậy, hãy để tất cả chúng ta liên tục có lời chúc lành – đó chính là trách nhiệm của chúng ta. Phục vụ này BB trao cho chúng ta sẽ mang đến thành quả. Trong điều này chúng ta cần phải khiêm tốn. Sự khiêm tốn mang đến sự vĩ đại.

Hãy luôn xem BB là đồng hành của mình, BB luôn có ở trong tâm trí dù lắng nghe murli hay đọc murli – đó chính là lá thư của BB, lá thư tình của BB gửi cho chúng ta. BB không bao giờ trao cho chúng ta một ngày nghỉ hè nào trong việc học, dẫu chỉ một ngày. BB rất quan tâm đến những đứa con đến học murli. Khi Người bắt đầu mở ở Bombay, ngày hôm sau Người đã quan tâm đến việc học murli của các con. Người không nói được nhưng Người sẽ viết murli để gửi cho những đứa con, để chúng được học mỗi ngày. Do vậy, BB không bao

giờ bỏ murli cho dù chỉ một ngày đi chăng nữa, BB cũng không bỏ murli gửi cho các con. Lúc đó, BB vẫn ở trong hình hài, chưa trở thành thiên thần mà BB đã quan tâm như thế rồi.

Tôi đã thực tế nhìn thấy tâm ấn của BB và cảm thấy rất gần với BB. Vào những ngày sankha như vậy, BB thường đến Nepal, đặc biệt là Casmandu? Bởi vì ông vua trong vương quốc ấy. BB kinh doanh buôn bán kim cương cho Vua và gia đình Hoàng gia, vua cũng từng giao dịch với BB (lúc ấy tên là Dada Lekraj). Sau đó, họ cảm thấy rằng, cũng là một doanh nhân ấy và bây giờ lại trở thành Brahma BB, họ rất kinh ngạc! Khi đó, họ nói với người ta rằng, ông ấy, bây giờ đã trở thành Brahma. Vì biết rõ được rằng là vua nhưng Brahma BB đó là Dada Lekraj có nhân cách mà vua thường chào đón ông ấy bằng những chuỗi hạt nhưng ông ta lại không thể làm như vậy với Brahma như là một doanh nhân.

Vì kiếp sinh trước của BB, BB có một sự hoàng gia như vậy trong trí tuệ của Người và trong mối tương giao với Người. Do vậy, chị ấy cảm thấy tất cả các bạn đều là những linh hồn rất gần với BB. Một lần nữa, chị ấy (Didi Raj) cảm ơn tất cả các bạn vì đã mời chị ấy đến để chị ấy có thể trải nghiệm một sự gần gũi như vậy với tất cả các bạn. Cảm ơn rất nhiều!

Hồi ức BB và Mama cùng Didi Raj và Karuna bhai

Murli bhai: Chúng ta chỉ có 3 linh hồn ở đây mà đã gặp sankar BB, do vậy tôi nghĩ rằng, chỉ có 2 linh hồn ở đây được gặp Mama. Đây chính là năm của hoàn thiện hoàn tất và chúng ta muốn biết rất nhiều bí mật về BB và Mama. Chúng ta muốn chạm vào bí mật này và tôi nghĩ rằng, tất cả các bạn đều biết anh Karuna, và didi Raj.

Chúng ta biết rằng đây chính là thời gian rất là quan trọng, bởi vì rất nhiều người trong chúng ta không được gặp BB và Mama hữu hình trong cơ thể. Do vậy, chúng em muốn biết thật sự nhiều hơn, dĩ nhiên là về những câu chuyện cá nhân thì đã được các anh chị đi trước chia sẻ rồi, nhưng chúng em muốn biết những câu chuyện cá nhân các anh chị cùng với BB và Mama. Có bất kỳ ký ức đặc biệt nào mà các anh chị được nâng đỡ, dĩ nhiên là có rất nhiều ký ức rồi nhưng mà ký ức nào mà đã chạm vào các anh chị rất nhiều mà anh chị đều biết để chúng em cũng có thể nhớ về sự kiện ấy và cũng có thể lấy đó làm nâng đỡ bản thân mình.

Anh Karuna: Tôi muốn mang tất cả các bạn về hồi đó, vào những năm 1960, khi tôi đến với kiến thức

lần đầu tiên. Sau khi lắng nghe khóa học có ba ngày thôi, bởi vì hồi đó chỉ có ba bức ảnh. Ngày đầu dạy về linh hồn, ngày thứ hai dạy về Thượng Đế và trimurti, ngày thứ ba dạy về chu kỳ và cây nhân loại là xong. Và tôi nghĩ là mọi thứ đã học xong rồi nhưng họ nói với tôi là không, ngày mai anh hãy quay lại để học murli. Tôi nói là tôi đã nghe nhiều rồi, họ nói: không, không, này bạn, Thượng Đế trao murli. Tôi nói: được rồi, đi thêm một ngày nữa cũng chẳng sao. Do vậy, tôi đến và họ bắt đầu học murli.

Đối với chúng tôi, họ đọc rất chú ý và sâu sắc. Tôi nghĩ rằng, ai đã nói những lời này, nó từ đâu ra? Họ nói từ núi Abu. Nếu tôi đi đến núi Abu thì phải tốn hết 15 ngày, vậy thì nếu 15 ngày trước BB đọc, vậy thì 15 ngày sau các bạn mới đọc cho tôi ư? Không! Tôi phải đi đến núi Abu mới được! Họ kinh ngạc vì tôi mới học khóa học có 3 ngày và 1 buổi murli, mà người này lại muốn đi đến núi Abu xem và trực tiếp lời Thượng Đế. Nhưng bằng cách nào đó, họ bắt tôi chờ tới 3 tháng nữa, vì họ muốn tôi phải vững vàng đã. Tôi mới nghe murli có 1 buổi, nhưng phép màu với tôi hồi đó trải nghiệm trong yoga là bất kể tôi nhìn đâu cũng chỉ thấy ánh sáng mà thôi. Khi tôi đến văn phòng, chỉ thấy ánh sáng, và tôi có thể ngồi hàng tiếng và đứng hàng tiếng cũng được.

Ruột cuộc, tôi cũng được đến núi Abu, đi vào trong phòng BB, đó chính là ý định duy nhất mà tôi muốn

đến. Vì tôi cảm nhận từ Dadi rất thật lòng rằng Thượng Đế đã đến. Từ họ, tôi cảm nhận những gì họ nói là 100% đúng, do vậy, tôi chắc chắn, tất cả những gì họ nói đều là đúng, nên tôi muốn đến để tự thân thấy và tự thân trải nghiệm. Và tôi đã đến được Mabduban, trước khi tôi có dịp được gặp BB, tôi rất may mắn; lúc đó 3-4h đột nhiên, BB đi ra, khi tôi thấy Người, cảm nhận, trải nghiệm, bởi vì thời thơ ấu, tôi đã đọc kinh sách Marayana, và hồi đó vụ mùa là khoảng 3 tháng, tất cả trong làng chúng tôi khi làm vụ mùa xong thì ông nội tôi thường đọc kinh sách và giải thích cho chúng tôi. Xong, trong nhân cách của kinh Marayana, tôi thấy rất là dễ chịu và trải nghiệm thánh thần, chàng Ram, và những giải thích từ ông thì tôi thấy là tốt nhất. Chúng tôi có thể hát về nhân cách của chàng Ram, cho nên khi tôi thấy BB, nhân cách của Người rất thu hút, và tôi yêu mến ngay từ đầu.

Có nhiều lần tôi nói rằng: phải lòng yêu từ cái nhìn đầu tiên, tôi yêu đến mức mà tôi quên mất rằng, tôi đến để chứng kiến Thượng Đế đi vào ông ta như thế nào. Tôi quên hẳn ý định của mình, và cũng không nhận ra đó là guru hay là Cha của mình. Khi BB nhìn thấy tôi, là có một đứa con mới đến, BB đi vào nhưng ánh nhìn ấy tôi vẫn nhớ đến ngày nay, đó là ánh nhìn đầu tiên tôi nhìn được BB như là chàng Ram ở trong kinh sách tôi đã đọc, nghĩa là 16 cấp độ trọn vẹn trắng tròn, đó chính là ánh nhìn đầu tiên tôi có được. Nhưng chính thức tôi lại gặp

Mama trước, sau đó mới được gặp BB. Do vậy, tôi được mang đến Mama trước, mama đến ngồi trước mặt tôi, mama bắt đầu nhìn trishti. Lần đầu tiên gặp, tôi cũng chẳng biết Mama là ai, dù tôi đã đọc về mama. Cuốn sách đầu tiên tôi đọc là sattri ghita gaya, đó là cuốn sách hindi, tôi đã ấn tượng rất nhiều sau bagawat ghita và tất cả những gì tôi thích nhất đó là cuốn sách về mama. Do vậy, tôi có sự tôn trọng đối với Mama rồi. Trong khi tôi nhìn trishti, Mama từ từ bắt đầu đứng dậy và tiến lên phía trước và tôi cũng đứng dậy đi tiến về phía Mama mà chẳng biết làm gì. Và tôi kinh ngạc, Mama ôm tôi vào trong vòng tay của bà, bà nói một từ mà lần đầu tiên trong cuộc đời tôi nghe (tại sao tôi nói cho các bạn vì tất cả các bạn đều ở đây, nếu không phải từ ấy cho riêng tôi, mà tôi nghĩ rằng cho tất cả các bạn nữa), từ mà Mama nói với tôi đó chính là: “Con cũng là đứa con ấy của 5000 năm trước” với một giọng rất kinh ngạc.

Dĩ nhiên, tôi không hiểu tại sao Mama nói thế, vì tôi từ phía nam Ấn độ, tôi không biết nhiều, hiểu ý nghĩa sâu sắc của tiếng Hindi, nhưng trò chuyện đơn giản thì tôi vẫn hiểu và nói được. Do vậy, tôi vẫn nghĩ, làm thế nào để giao tiếp với BB, vì BB không biết tiếng anh, nên tôi do dự. Và sau đó tôi hỏi ý nghĩa của từ : “Con cũng là đứa con ấy của 5000 năm trước”. Mọi người giải thích với tôi rằng: Mama đã nhìn thấy tôi, rằng tôi cũng là linh hồn của

chu kỳ trước cách đây 5000 năm mà đến gặp Mama và BB.

Do vậy, tất cả những bạn mà tôi gặp ngày hôm nay, chắc chắn cũng là các linh hồn ở 5000 năm trước cũng có mặt ở đây và cũng sẽ ở đây sau 5000 năm nữa. Đó chính là cách mà tôi cảm thấy thân gần đối với Mama. Mama đã có tầm nhìn, bất kể Mama gặp ai đi chăng nữa, bà cũng đều có thể nhìn ra người ấy thật sự là ai. Sau BB, kế bên BB, Brahma BB, Shiv BB. Đương nhiên, họ biết mình là ai rồi, bởi vì chúng ta đều biết là Thượng Đế đều biết chúng ta là ai, và trải nghiệm Mama, BB cũng vậy. Thật phi thường, họ biết được ai là ai, ai thuộc về. Nhưng mà tôi cũng biết lần đầu tiên, lần viếng thăm đầu mà Mama nhìn ra rất rõ và cảm nhận rất rõ, và khẳng định rằng, người trước mặt mình là ai. Đó là lý do tôi cảm thấy thân thiện với Mama ngay từ đầu. Cho dù tôi ở đâu trong yagya, bất kể tôi đi đâu chăng nữa, thì họ đều cho rằng họ đều là con của Mama, đó là trải nghiệm đầu tiên mà tôi có. Phải nói thật sự là tôi không hề cảm thấy gần BB bằng Mama.

Trải nghiệm thứ 2 mà tôi có được: tôi được mang đến gặp BB sau đó. Ở phía nam, khi mà chúng tôi gặp ai đó hoặc là thánh nhân, hoặc là người mà chúng tôi tôn thờ thì chúng tôi phải cúi đầu xuống và chạm vào chân của người ấy. Tôi cũng sẵn sàng ý thức là sẽ cúi đầu sát chân của BB. Và khi tôi đi vào, lời đầu tiên mà BB nói bằng tiếng Anh, lạ

lòng không: Vâng, con! và hai tay dang ra. Thường các bạn thấy bức ảnh BB dang tay ra bắt kẻ ở chỗ nào BB cũng chào đón. Đó chính là vấn đề của tôi, tôi muốn quỳ rạp bằng cách nào đây, vì đang ở trong vòng tay của Người. Do vậy, tôi nghĩ rằng, tôi chẳng còn chọn lựa nào khác mà cứ thế mà ôm chặt lấy Người, để cho BB ôm lấy mình.

Ai mà gặp BB và ra ngoài đều nói từ miệng rằng: BB của tôi! Đây chính là điều diệu kỳ, cho dù đó là lần đầu tiên đến, hay đó là khách đi chẳng nữa, sau khi họ ra, thì từ trong tim của họ, họ đều nói rằng, BB của tôi. Đó chính là trải nghiệm đầu tiên mà không có kiến thức, nhưng tôi bắt đầu gọi BB, BB. Sau đó, BB yêu cầu tôi ngồi trước Người BB trao drishti, và đó là lần đầu tiên trải nghiệm của tôi đối với BB.

Ngay cả lần cuối cùng BB rời cơ thể, tôi gặp BB, luôn luôn bất kể khi nào tôi gặp BB, tôi đều quên bằng mọi thứ, tâm trí của tôi hoàn toàn hạnh phúc, tràn đầy tình yêu và chẳng có từ gì, lời nói nào từ tâm trí nữa. Và nó xảy ra như vậy, rất nhiều lần. Tôi muốn hỏi gì đó từ BB, hay người ta nhờ tôi hỏi gì đó với BB, tôi nói được, để tôi hỏi cho, nhưng khi tôi đến BB là tôi quên sạch. Người trao drishti thì mọi thứ chẳng còn. Tôi quyết tâm viết mọi thứ vào một tờ giấy mang theo, và tôi chắc chắn rằng lần này phải hỏi để không quên, nhưng khi BB trao dristi, tôi vui và hạnh phúc quá. Và sau khi ra ngoài công, tôi mới nhận ra rằng tờ giấy của những câu

hỏi vẫn còn ở trong túi mình. Nó không phải là lần đầu tiên, mà lần nào cũng như lần nào.

Tại sao tôi lại nói với các bạn điều này? Dĩ nhiên, kiến thức là thanh khiết, cao quý từ Thượng đế, nhưng nó còn hơn bất kỳ thứ gì khác tôi luôn tận hưởng ánh nhìn drishti từ BB. Và Mama cũng vậy, ngay cả các Dadi, nếu họ nhìn bạn thôi, bạn đã vui rồi, bạn chẳng còn gì muốn nhận nữa. Đó chính là lần đầu tiên nó thâm nhập vào trong thế giới của linh hồn, nó không phải kiến thức mà là sức mạnh của linh hồn. Những gì họ có, họ đạt được sau 14 năm thiền tập thể với nhau. Không phục vụ, tất cả họ, đều ở trong một tòa nhà và họ thiền cường độ trong 14 năm. Ngay cả sau khi họ đến núi Abu, từ karatchi rồi họ vẫn còn thiền là chủ yếu. Từ nền tảng thiền rồi họ mới phục vụ ở những nơi khác nhau. Tôi nghĩ chỉ sau 1955 họ mới bắt đầu rời núi và đi phục vụ những vùng khác.

Dĩ nhiên, họ đến những quốc gia khác như Nhật, một số nơi... nhưng thực sự phục vụ từ Mama và các Dadi mà họ đi ra trong phục vụ từ nền móng thiền. Vậy là cái cuốn hút mà tất cả chúng tôi trải nghiệm từ lúc ấy là sóng thiền, đó chính là trải nghiệm về BB. Khi lần đầu tiên BB nói: Vâng, Con! Và người nói với tôi bằng tiếng Anh, và tôi cũng thấy BB qua video rất tuyệt vời

Murli bhai: Và bây giờ chúng ta hỏi didi Raj: Từ cuộc gặp gỡ riêng của chị với BB:

Didi Raj: Trong khi tôi lắng nghe những chia sẻ về những ký ức của anh Karuna về thời sankar BB, thì tôi cũng trải nghiệm, cảm nhận ở bên trong của tôi rằng BB và Mama hòa tan vào trong trái tim tôi. Rất nhiều ký ức vào thời ấy khi tôi được gặp BB và Mama. Lần đầu tiên khi tôi tới gặp Mama, lúc ấy chị Mamohini phụ trách, chị nói với Mama rằng: có một chị tên Raj muốn gặp Mama, lúc đó khoảng 6h sáng. Didi mang tôi vào trong phòng Mama trước khi murli diễn ra, Mama ngồi drishti tôi và tôi đã được vượt thoát khỏi cơ thể, tôi trở nên vô thể.

Mama nói rằng: con gái! Con chính là con sư tử. (lúc đó thì có những vấn đề trong gia đình của chị Raj). Con chính là con sư tử và luôn chiến thắng! Do vậy, con sẽ tiếp tục tiến bộ và tiến bước. Vì vậy, tất cả các quyết định trong gia đình là gì, thì con cứ hãy theo quyết định ấy đi, nhưng con đi đâu đi chẳng nữa, ở đâu chẳng nữa thì con vẫn chiến thắng. Những từ của Mama như vậy, thật sự chạm vào trái tim tôi.

Tôi đã theo lời khuyên của Mama và do đó những tình huống trong gia đình, tôi đã đối mặt nhưng mà cuối cùng tôi cũng đã có thể vượt qua, chiến thắng được. Sau đó. Tôi đến Manduban. Lúc đó cả Mama và BB đều ở Manduban, Dadi Chanmoni mang tôi đến gặp BB, didi Mamohini nuôi dưỡng tôi, còn Chanmoni mang tôi đến gặp BB. BB lại trao cho tôi drishti, ánh nhìn của BB rất mạnh mẽ đến mức tôi quên cơ thể của tôi tức thì và khi tôi dẫn

thiền vào lúc tối này, những ký ức đó lại ùa về với tôi, những trải nghiệm đó lại y hệt như vậy. Tôi không thấy mình ở đây mà tôi thấy mình vượt thoát và trở nên vô thể.

BB nói: Con gái đến! Và BB ôm tôi, BB vuốt tay của mình lên đầu tôi và rồi đút cho tôi ăn toli. “Đưa con gái này đã chinh phục được gắn kết!” Đó chính là lời BB đã nói với tôi. Dĩ nhiên, nó đã chạm vào trong trái tim tôi rất nhiều. Sau đó tôi có cơ hội cùng với BB được 15 ngày đầu tiên ở Manduban. Dĩ nhiên, chúng ta có rất nhiều mối quan hệ cơ thể, và trải nghiệm của tôi là thế giới của tôi. Tôi có toàn bộ mối quan hệ với BB. Và tôi đã quên thế giới, tôi quên mọi điều, không còn nhớ gì cả, ngay cả gia đình của mình nữa. Tôi đã quên tất cả và bắt đầu sống một cuộc đời tâm hồn này. Giống như BB tan vào trong trái tim tôi, tôi có thể thấy và có trải nghiệm thì trong mỗi người các bạn cũng vậy, mỗi người trong chúng ta cũng đều chỉ có một BB trong trái tim mình không ai khác. Đây là điều mà tôi thấy được ở các bạn.

Khi BB đọc murli và trao drishti trong phòng lịch sử, tôi chỉ cảm thấy BB chỉ nói riêng với mình và chỉ nhìn riêng mình thôi. BB thường ra khỏi phòng đọc murli và didi Chamoni ôn lại murli. Chị ấy có thể ôn lại toàn bộ murli. Thường họ để chị ấy ngồi trên ghế của BB và cũng yêu cầu tôi lặp lại murli. Sau một khoảng thời gian, tất cả những ký ức lại chợt về. Vào trước đó một ngày, trước khi phải đi về, tôi

luôn cảm giác BB cùng với tôi, và khi tôi đứng thì BB ở trước ôm tôi, khi tôi ngồi thì BB cũng đến và ôm tôi, và khi tôi đi vào trong phòng BB, Người đang ăn gì thì người cũng cho tôi ăn. Tôi luôn cảm giác BB cùng tôi trước khi tôi phải đi về. Khi sắp sửa ra khỏi manduban, tôi cảm thấy rằng, bây giờ mình không thể xa rời sankar BB và nếu như mình xa rời Người thì mình sẽ đột quy, suy tim mà chết mất. Và đến thời gian rời Maduban, họ thường mở bài hát: “Ôi thượng đế, Con là vật trang hoàng cho nhà của Người, mà bây giờ con phải về mất rồi”. Tới lúc tôi phải đi về, BB trao dristi cho tôi, đương nhiên, tôi chảy đầy những giọt nước mắt của tình yêu thương trên gương mặt của mình. Nhưng tôi thấy BB một chút cũng cho phép tôi đi thật, nhưng tôi cũng thấy ánh mắt của BB cũng ướt ướt, tôi thấy giọt nước mắt chảy ra từ BB, nhưng mà Người vẫn buông để tôi đi, và người lấy khăn lau nước mắt cho tôi. Người chính là sự sống của tôi. BB đã làm cho chúng ta từ là gì, và bây giờ đang là gì và chúng ta sẽ trở thành gì.

BB thường nhìn tôi như một cô bé nhỏ và chỉ ra những điều đặc biệt của tôi và chỉ cho tôi cách sử dụng chúng. Hồi đó, tôi không có tự tin về bản thân mình lắm, BB cứ nói: Con, con không có biết gì về bản thân mình đâu, Ta mới biết về con nhiều hơn là con biết về mình. Do vậy, luôn có chiến thắng.

Muri bhai: BB cũng dạy tiến trình như thế nào? Giống như con đặc biệt của Mama, tôi muốn hỏi

anh - BB, Mama đã dạy dỗ anh như thế nào, dạy riêng, đặc biệt là gì?

Anh Karuna : Tôi cũng đã nói rồi, tôi rất nổi tiếng ở Manduban, vì tôi là con của Mama. Và cũng có lý do mà BB gọi tôi bằng một tên khác, Người thường gọi tôi là Bawat, bởi vì tôi không được tự do với BB như những đứa con khác, mọi người đều có thể nắm tay, trò chuyện, chơi với BB, và rất thân thuộc với Người, còn tôi thì luôn có một khoảng cách với BB. Bởi vì, tôi thường nhìn Brahma BB như Shiv BB luôn ở trong ông ấy liên tục chứ không phải là chỉ trong murli hay trong dristi. Nên tôi luôn cảm thấy rằng, Shiv BB luôn ở trong ông ấy – Brahma BB. Đó là bài học đầu tiên mà tôi học từ Mama, Mama cũng không bao giờ để mình xuống sã đối với BB. Mama luôn đường bệ và giữ mình có khoảng cách trân trọng và trân quý. Trong cách nói cũng vậy, mama không bao giờ ngược lên nhìn hay nhìn vào mặt của BB mà lúc nào cũng nhìn xuống chân. Đó chính là tâm ấn của chúng tôi, bởi vì chúng tôi ở phía nam Ấn độ, phong tục ở đó trong thờ cúng tín ngưỡng. Do vậy, BB gọi tôi là Bawat, nghĩa là tín đồ.

Đối với những đứa con khác, họ đến rất thân mật, còn tôi thì BB gọi tôi là tín đồ. Đó là sự khác biệt. Đối với mọi thứ khác, đầu tiên là tôi luôn hỏi Mama trước, rằng tôi nên hỏi gì với BB, liệu tôi có thể hỏi BB về những điều này hay không... Và tôi có nên gặp Người không, thì Mama luôn hướng dẫn tôi,

làm thế nào để cùng tôi gặp BB. Bởi vì Mama cũng biết tôi nhìn BB như là Shiv BB. Tôi không thấy sự khác biệt giữa BB và Bap Dada. Tôi luôn xem BB là BB, và chỉ có một BB thôi đó chính là Shiv BB. Và các didi cũng nói rằng tôi không thấy có sự khác biệt giữa BB và Bap Dada.

Tôi chỉ muốn nói với các bạn về 1 trải nghiệm: vào lúc ấy, khi các giáo viên giống như Raj Didi, mang những đứa con mới hay những học trò mới đến, và BB thường hỏi một câu hỏi một thôi. (BB nói giáo viên là phải thuộc rồi, chứ không phải học trò, do vậy, các giáo viên thường dạy cho các học trò của mình để trả lời câu hỏi của BB). Và tôi nhớ rằng, họ phải mất 3 tháng để sau đó đưa tôi đến gặp BB. Họ bắt tôi phải trả lời đúng một câu hỏi từ BB. Và ngay cả khi đi trên xe lửa, họ cũng bắt tôi phải học thuộc, câu trả lời phải thế này, phải thế kia.

Đó các bạn câu hỏi khó nhất chính là gì? BB thường hỏi: Con! Con có phải đến lần đầu tiên không? Giáo viên luôn dạy chúng tôi câu trả lời này là: không! BB, chúng ta đã gặp nhau từ 5000 năm trước, con cũng đã đến rồi!

Liệu tôi có thể hỏi các bạn câu hỏi này được không? Các bạn đã đến đây cách 5000 năm trước hay là mới đến đây? Lúc ấy, chúng ta đứng trước BB thường quên, chuyện xảy ra khi tôi đến trước BB ở trong lớp học, BB hỏi tôi: Con! đứa con này đến từ xa, từ Banglos, mất 4 ngày di chuyển với

nhiều tuyến xe lửa khác nhau, đến từ phía nam xa như vậy. Con, con có đến đây trước kia chưa? Tôi trả lời: Không! Không! Đây là lần đầu tiên con đến! Và BB thấy giáo viên ngồi ở đó cúi mặt xuống. Các bạn có thể hiểu tâm trạng của giáo viên. Do vậy, rất khó để học thuộc lòng và nói trước mặt BB. Bởi vì đó là lần đầu tiên tôi đến với BB thật mà, tôi đột nhiên quên mất hẳn, mà BB lại không hỏi trực tiếp mà Người lại kể một câu chuyện là đưa con này từ xa đến đây như vậy, xong đột nhiên BB lại hỏi thì rất khó để trả lời với câu thuộc lòng. Đây là trải nghiệm đầu tiên của tôi.

Didi Raj: Tôi thường trải nghiệm cảm nhận về mọi mối quan hệ đối với BB khi tôi gặp Người, Người là cha là mẹ là thầy của tôi. Khi tôi nhận ra là có mọi mối quan hệ với BB như vậy, tôi tự hỏi: liệu mình có lạc không, mình có đi đến một nơi nào đó khác không? Khi chia tay BB, tôi không thích cảm giác ấy, vì bị chia tay từ BB. Tôi ở gần phòng BB, lúc đó chưa có giường, chỉ là một tấm nệm thôi, thường hỏi đó, các dadi cũng ở gần phòng BB, và tôi cảm thấy rất buồn vì mình đã có mọi mối quan hệ với BB, vậy mình giờ sẽ đi đâu đây? Chuyện gì xảy ra đối với mình? Tôi không kiểm soát được cảm xúc của mình và tôi cứ nằm trên thảm và khóc mãi,... Chị Chamoni tìm tôi, trao cho tôi rất nhiều tình yêu thương, hỏi tôi: chuyện gì đã xảy ra với em, em có thích ở đây không, sao em lại khóc nhiều như thế, và chị dadi Chamoni gọi Sankar BB đến. BB đến

ngồi và đặt đầu của tôi vào lòng của Người, hỏi tôi: Con! Chuyện gì xảy ra với con vậy? Tôi không nói nổi và nấc lên, nói rằng: BB, tại sao con phải đi như thế, con đi đâu đây, tại sao con phải xa rời BB? Người nói: Con đâu có đi đâu, BB chỉ gửi con đi một thời gian ngắn thôi mà, BB sẽ mang con trở về thôi, nhưng mà tôi vẫn cứ khóc mãi, và BB phải lau nước mắt cho tôi, ôm tôi vỗ về. Tôi không thể nào tả và biểu lộ được tình yêu mà tôi cảm nhận từ BB dành cho tôi. Khi BB trở thành avyak, lúc đó, các bạn đừng hỏi tôi chuyện gì xảy ra, tôi khổ đau như thế nào, tôi cảm thấy rằng tôi như là người mù, không còn thấy gì đối với thế giới đời thường nữa. Hồi đó, không có phương tiện truyền thông, họ chỉ có một cái xe nhỏ thôi, và tôi cảm thấy bị lạc ở trong đó, không còn nghe thấy được gì. Từ núi Abu rồi lên đến xe, mọi người cứ phải vỗ về: BB ở đây, BB ở đây. Nhưng mà tôi chẳng còn nghe và cũng chẳng còn thấy gì nữa.

Từ BB, như vậy chúng ta có thể thấy rõ, chúng ta hòa tan trong tình yêu của BB. Và bây giờ các bạn cũng đã tìm ra BB, nhìn vào các bạn đã nhận được BB, trái tim của tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Đối với các bạn, khi lên núi Abu, các bạn thấy cây, đá, núi... nhưng tôi chỉ ở trong cảm giác là BB của tôi đã ra đi, chỉ có âm thanh: “BB của tôi đã ra đi” vọng lại thôi. Cho dù yếu tố tự nhiên trở thành phục vụ và chúng ta là chủ nhưng ai đã tạo ra được mối quan hệ ấy? BB thực tế đã phục vụ ngay cả cho

yếu tố tự nhiên. BB trao tình yêu thật sự cho linh hồn và tình yêu ấy đi vào trong trái tim của mỗi người. Tôi không hề biết tiếng Anh, chỉ biết một chút bundambi thôi nhưng BB gửi tôi đi phục vụ ở những nơi lớn. Có một số nhà lãnh đạo lớn, bộ trưởng chính phủ đến, và BB gửi tôi đến để phục vụ, hồi đó họ chỉ có 2 bức ảnh và chỉ cuộn 2 bức ảnh đó để đi phục vụ cho những ông bộ trưởng.

Karuna bhai: Anh Karuna không chờ được tới phiên và lên tiếng để nói thêm: Khi Didi Raj nói rằng: BB đã yêu các con nhiều như thế nào và cảnh tuyệt vời mà chúng tôi đã được thưởng thức đó chính là khi một ai đó tạm biệt BB, đó chính là cảnh đẹp nhất mà tôi có thể chứng kiến trong cuộc đời mình. Không ai ra khỏi manduban mà không khóc! Đó chính là cảnh thưởng thức, đồng thời, chúng tôi cũng từng đến và mọi người ai cũng muốn ở và chỉ được phép ở 7 ngày thôi, không được phép ở hơn, do vậy, chúng tôi phải đếm từng ngày là khi nào là ngày nào chúng tôi phải ra về. Trải nghiệm của tôi: Bất kể khi nào tôi phải tạm biệt BB thì tôi không thể nào không khóc. Khi tôi đến Manduban, lần nào tôi cũng nói với BB: Lần này con sẽ không đi khỏi núi Abu đâu. BB nói: Được! Được, con đã đến với BB thì con sẽ ở đây thôi. Nhưng mà sau đó, BB đọc murli sáng sớm hạnh phúc vô cùng, tất cả chúng tôi đều nhảy múa hạnh phúc. Khi Người đọc, và rồi, một ngày, 2 3 4 5 ngày, 6 ngày, rồi Người nói: Bây giờ các con đã

đầy ròi, đám mây các con đã thấm nước đầy ròi, thì phải làm sao các con? Đám mây các con phải bay thôi, để làm mưa. Và tôi bắt đầu cảm thấy rằng: BB chuẩn bị cho mình vào ngày thứ 6. BB hỏi các con đầy chưa, các con đều trả lời: đầy ròi! Đầy ròi. Sau đó BB gài: Đây! Điều đó có nghĩa là Người chuẩn bị cho chúng tôi để chúng tôi đi, và cuối cùng BB nói: nhà này là nhà của con, nhưng con phải ra đi phục vụ và lại về thôi, và con sẽ về càng sớm càng tốt. BB cho tôi được 4 lần trong năm đến, thường một năm người ta chỉ được đến một lần nhưng tôi được cho phép đến 4 lần. Do vậy, BB nói: Con đi ròi con lại về, BB chỉ gửi con phục vụ thôi... Đó chính là cách mà BB nói với một đứa trẻ nhỏ. BB phải chuẩn bị trước, gài trước. Khoảnh khắc khó khăn nhất mà chúng tôi phải vượt qua đó chính là khoảng khắc chia tay, tạm biệt. Bao nhiêu lần tạm biệt là cứ đều khóc như vậy. Và các bạn biết rằng, các chị còn hơn chúng tôi, cứ tưởng tượng chúng tôi là nam mà còn khóc như vậy nữa, mắt tràn đầy nước mắt, mà ôm BB, bịn rịn với BB. Ai cũng như vậy hết, tất cả chúng tôi mỗi lần thấy ai chuẩn bị ra về là kéo nhau ra hết để xem.

Anh karuna nói, tự nhiên tôi quên hết câu hỏi, tôi đã lạc vào trong trải nghiệm của anh ấy mất ròi. Tôi nghĩ rằng, không còn thời gian để hỏi câu hỏi nữa.

Cứ tiếp tục đi, chúng ta có thể yoga với BB trong khi họ trải nghiệm. Chúng ta cứ tiếp tục câu hỏi, không cần dừng, bởi vì đây là yoga chia sẻ, đây là

khoảnh khắc và ký ức, nên chúng ta có thể cứ theo luồng những gì họ chia sẻ, chứ đừng dừng lại.

Tôi có một trải nghiệm nhỏ, tôi tôn trọng rất nhiều vì Shiv BB ở trong BB. Và tôi có mang một V.I.P (bộ trưởng ở phía Nam, ông ấy là yếu nhân, cũng là tinh trưởng của tỉnh thành ấy, ông cho xây dựng tòa nhà quốc hội đẹp nhất ở Ấn độ lúc đó, ông ấy rất nổi tiếng và rất mạnh mẽ, ngay cả Vua ở Maiso ông ta cũng không cần cúi đầu. Những người khác là phải cúi đầu trước Vua maiso, nhưng mà bằng cách nào đó, ông ấy lại đồng ý đến núi gặp BB). Vấn đề chính là khi ông ấy đến gặp BB thì việc của tôi làm thế nào để có kế hoạch để ông ấy có cuộc gặp gỡ. Và tôi mang ghế đến, yêu cầu ông ta ngồi và tôi chờ BB đến, và Người đi vào, bằng cách nào đó, ông ta chạm ngay cú chạm đầu tiên, tôi vui lắm vì ông ta đã được chạm, các bạn biết BB đã làm gì các bạn biết không? BB bảo ông ta ngồi ghế của BB và ông ấy rất sốc vì BB lại nhường ghế của mình cho ông ta. Tôi bắt đầu cảm thấy hoang mang là không biết BB sẽ ngồi đâu. Ông ta nói: Không! Không BB, con không ngồi chỗ đó, các bạn tưởng tượng BB sẽ ngồi đâu, Người ngồi ngay trên sàn và đây là lần đầu tiên một ông bộ trưởng cuối cùng cũng ngồi trên sàn nhà với BB.

Các bạn tưởng tượng mà xem, người mà có cái tôi như vậy lại trở nên rất bình thường, mềm dịu trước BB. Kết quả sau khi trở về Bangalo, ông ấy thường gửi xe riêng của ông ấy cho Dadi và Dadi đã từng

đi vào nhà của ông ta và dạy khóa học cho ông ấy. Đó chính là sức mạnh của BB, người rất giản dị khiến một linh hồn có vị trí cao trong xã hội lại có thể loại bỏ cái tôi của người ấy. Đây chính là trải nghiệm mà tôi không thể nào quên được. Cách mà BB khiến ông ta cũng ngồi theo trên sàn nhà như thế, đây là điều mà tôi đã học được từ BB.

Một trải nghiệm nữa, tôi đến núi Abu lần đầu tiên, hầu hết trên thế giới họ đều là những Speaker giỏi nhưng BB gọi họ là học giả nghĩa là: nói thì rất hay, nói ra những ngôn từ rất cuốn hút khiến và cho người nghe xong cũng rất cuốn hút nhưng trải nghiệm của tôi là khi chúng ta đến gần họ, đôi khi chúng ta cảm thấy những họ dạy cho chúng ta và làm không có giống nhau. Nói một đằng làm một nẻo.

Khi tôi đến núi Abu, tôi lại có câu hỏi: Kiến thức của BB trao cho chúng con cao như vậy, tôi muốn xem những người cao như vậy, liệu cách hành xử của họ có giống như họ nói không. Tôi cũng bắt đầu quan sát liên tục BB để xem có khác nhau không. Người ta thấy tôi : tại sao em cứ dòm ngó BB liên tục vậy? Khi BB ngủ, tôi cũng đến dòm. Vào ban ngày, tôi thấy một chị chăm sóc cho BB, có cây gậy ở bên trước cửa phòng và tôi để xem chị ấy làm gì, chị ấy nói ai mà đến gần thì chị ấy giơ gậy lên để báo là giờ này không được vô. Tôi nói: chuyện gì xảy ra vậy, ở đây mà cũng như thế ư. Khi chị ấy đi vệ sinh hay đi đâu đó, tôi bắt đầu lên nhìn, và BB

nói: nè, ai đẩy con! Nghĩa là BB nhận thức được mọi điều, và chị canh cửa hỏi tôi tại sao lại đi đến đó giờ này? Tôi nói là tôi muốn biết BB làm gì, chị ấy nói: BB luôn luôn tỉnh thức, giấc ngủ của Người nhẹ đến mức cả một âm thanh nhỏ, Người cũng biết.

(Và Didi lại nhớ đến khoảnh khắc nào đó và muốn chia sẻ rồi). Đó là cảnh tôi nhìn thấy BB ngủ mà giống như là tỉnh thức vậy. Do vậy, tôi không thể nào tìm ra được khi nào BB ngủ và khi nào BB tỉnh thức. sau đó Tôi nói: Shiv BB lúc nào cũng tỉnh thức, không có cơ thể, không cần ngủ. Do vậy, Brama BB cũng vậy, không cần ngủ, do vậy, tôi bắt đầu khám phá Mama, xem Mama có ngủ không hay thức. Nhưng tôi là nam thì không thể đi vào phòng nữ được. Cuối cùng, tôi thỉnh cầu một chị chăm sóc cho Mama và chị ấy cũng nói rằng Mama không bao giờ ngủ sau 2h sáng. Đây chính là lịch sử của Yagya là Mama chỉ ngủ cho đến 2h, và bây giờ chúng ta 3h30 là được đánh thức. Lúc đó tôi còn nhỏ, nên tôi luôn luôn muốn hỏi: Mama yêu BB nhiều như thế nào, chị có thể nói cho chúng em biết không? Chị ấy trả lời: Nếu như em muốn biết Mama yêu như thế nào thì hãy đến cái gối của Mama ngủ. Luôn luôn trong ánh mắt của bà ướt trên gối, ngay cả trong giấc ngủ mà Mama đã yêu BB như thế nào. Đây là những giọt nước mắt của tình yêu thương mà thấm gối như vậy. Chúng ta có

thể thấy Mama và BB, họ đã tuân thủ những gì mà Người dạy cho chúng ta.

Didi chia sẻ: Tôi cũng nhớ lại những thời thơ ấu cùng với anh Karuna. Anh Karuna rất là thanh khiết, là một linh hồn trong sạch trong sáng. Vào khoảng thời gian đó, chưa có nhiều người ở Manduban, cũng không cấm đi vào trong phòng của BB. Do vậy, chúng tôi có thể đi vào phòng của BB bất kể thời gian nào. BB đã trao cho tôi: con là người chinh phục gắn kết. Một ngày nọ, người gọi tôi đến, lúc đó tôi hơi do dự một chút vì có một chút ngăn cản.

Tôi có mối quan hệ rất gần với BB trong việc trò chuyện với Người. BB nói: có rất nhiều đứa trẻ nhỏ đến với BB, BB có một số món quà cho người lớn tuổi, do vậy BB nói với tôi: BB không có quà để cho trẻ nhỏ khi chúng đến, nên tôi đề nghị với BB: Con có thể may những hình như con ếch để cho trẻ nhỏ. Nếu có những tấm vải nhỏ, con có thể may thành những hình thù và Người có thể cho trẻ. Do vậy, họ gửi một số cái khăn – những đồ vải vụn. Sau đó, tôi lượm nhặt chúng và bắt đầu may vá.

Tôi không có suy nghĩ gì về việc may mà chỉ có nghĩ là may rồi đưa chúng cho BB. Tôi lúc nào cũng chỉ có BB và BB thôi. Trong 2h đồng hồ, cứ may được cái nào là tôi mang đến đưa BB liền. Chị Letchu là người liên tục ngăn cản tôi, nhưng BB trao cho tôi nhiệm vụ để may con ếch, nên buộc tôi

được quyền vào phòng BB và ngay cả cũng được quyền vào phòng Mama bất kể khi nào. Mama cũng rất nghiêm ngặt trong phục vụ nhưng tôi cũng được quyền vào phòng của Mama, bởi vì tôi cũng được yêu cầu may áo cho Mama nên tôi lấy cơ thỉnh thoảng để được đi vào gặp Mama. Trước đó, họ phải may ở Bombay, nhưng từ khi tôi đến thì họ không cần may ở đó nữa. Do vậy, tôi có mối quan hệ rất gần với BB, Mama và dadi Prakashmani.

Tôi được gửi đến một nơi mà trước đó dadi Prakashmani đã từng phụ trách, vì BB gửi dadi đi một nơi khác do vậy, tôi thường gặp dadi để trao đổi về các học trò ở khu vực đó nên tôi cũng có mối quan hệ thân gần với Dadi. Nhờ vậy, nên tôi không có vấn đề trong cuộc đời chuyển hóa của mình. Giống như là khi dadi nhìn tôi, tôi cảm thấy rất gần gũi. Cũng giống như khi tôi nhìn các bạn thì tôi thấy các bạn cũng rất là gần đối với tôi.

Khi kể về câu chuyện ông bộ trưởng thì tôi cũng nhớ về câu chuyện ông thẩm phán. Ông ấy đi vào trong gặp BB, mọi thứ đều ổn, nhưng trước khi đi về, ông ấy cúi xuống và chạm vào chân của BB và nói: tôi không biết, tôi không thể kiểm soát được bản thân của mình, và muốn chạm vào chân của BB và cảm thấy chân BB rất mềm, mềm như bông hoa vậy. Ông ấy từng nghĩ Neru là người vĩ đại nhất, nhưng sau khi gặp BB thì ông khẳng định rằng không có một ai trên thế giới có thể so được với BB. Khi bất kỳ ai đến cũng đều cảm thấy rằng

không ai có thể đo được với BB. Người có sức mạnh ấy, và nhân cách của Người cũng như thế.

BB không hề có sự phân biệt dù đó là người anh hay chị, bà mẹ hay đứa nhỏ,... BB luôn cầm tay linh hồn ấy và đi dạo. Bởi vì BB mà chúng ta đều chuyển đổi từ ý thức cơ thể thành ý thức linh hồn.

Karuna bhair: Mama dành rất nhiều thời gian ở Banglo – khi rời bỏ cơ thể cũng ở Banglo, hầu như phía nam Ấn Độ là Mama phục vụ lớn ở đó. Chúng tôi có chương trình gồm 14 ngày và cũng thông báo trên báo chí rằng Mama, Saratwati tới để nói. Sau mỗi ngày như vậy, Mama thường hỏi: các con có tìm ra trứng vàng hôm nay không, nghĩa là có tìm ra đứa con mới nào BB không, và tôi trả lời là có. Tất cả những người mà đã nghe Mama thì ngày nay họ đều phụ trách vùng, đều là những công cụ phục vụ chính ở phía Nam Ấn Độ. Hầu như phục vụ ở phía nam là do Mama khởi đầu.

Một trong những kiến thức mà tôi đã trải nghiệm là khi đứa con nào đó hiểu shrimat và hiểu rõ man mát là gì, và trong murli BB có nói: Con nên mời và tụ tập tất cả những ông Vua của Ấn Độ lại, ông vua ở Maiso thì rất nổi tiếng ở Ấn Độ và Brahma BB cũng có mối liên hệ đối với ông này. BB nói: Con hãy phục vụ cho ông ta. BB mời bằng thư viết chữ màu vàng, có chữ ký của Mama, viết rất rõ ràng: Thượng đế đã đến để làm cho con thành vua thời kỳ vàng,... một bức thư rất đẹp trong khổ giấy lớn.

BB đưa cho tôi để gửi cho nhà vua, nhưng suy nghĩ của tôi xuất hiện rằng: ông vua này nổi tiếng như vậy, ông ta thường trao tôn trọng đối với thánh nhân, nhưng lúc đó chúng ta chưa có thánh nhân, chỉ là Kumari thôi, do vậy chúng ta không thể nói chúng ta là thánh nhân vào lúc ấy. Tôi chỉ viết một từ thôi để hẹn đó là: Dadi Ji - người mẹ thánh thiện sẽ đến gặp ông. Và ông ta xem dadi Ji cũng là một thánh nhân đối với ông ta. Do vậy, bản thân tôi tự không làm được nên phải đặt dadi vào trong đó và ông ta cũng trao một cái khăn màu vàng y chang như ông ta trao cho thánh nhân, sau đó người ta mới biết chuyện dadi đến được nhà vua trao cho cái khăn và được viết trên báo chí. Tôi cảm thấy rất vui và báo cho BB về điều này.

Sau đó trong murli BB đã nói: này các con, các con đã tự man mát chứ không phải theo shimat. BB không có nói với đứa con này, nói rằng bà mẹ thánh thiện, ngay cả Ta cũng không gọi Mama là bà mẹ thánh thiện thì tại sao lại gọi dadi là bà mẹ thánh thiện như vậy. Do đó, sau murli đó mà trên thế giới biết chuyện Karuna đã làm một chuyện sai lầm như vậy. Vào ngày đó, tôi làm bất cứ thứ gì, tôi làm trong tâm trí của mình thì ngay lập tức BB nói ra và từ lỗi lầm ấy mà tôi nổi tiếng, các anh chị đều biết tôi bị lỗi lầm ấy. Làm thế nào mà con có thể lấy tước hiệu ấy ra làm cầu nhờ được? Vậy thì man mát và shimart là như thế nào. Có nhiều đứa con nó tự làm theo ý của nó bởi do cái yếu của nó. Và

đó là cách BB kéo tai tôi, nhưng sau đó tôi nhận ra đó là sai lầm, tôi đến với BB và xin lỗi, sẽ không làm điều ấy nữa.

Đây là cách mà BB thường dạy cho chúng tôi. Người dành rất nhiều tình yêu và chúng tôi cũng mong đợi được BB chỉnh sửa mình, đó chính là cách chúng tôi lớn lên và bất kể tôi làm gì tôi đều gửi cho BB trước, sau đó BB sửa lại, tôi mới làm y chang như vậy.

Hỏi đáp cùng Didi Raj và Karuna bhai

Letchu bhai hỏi: Tất cả những môn học khác, chúng ta cũng đã hiểu, chúng ta cũng bắt đầu làm. Nhưng bài học đầu tiên: tôi là linh hồn, tôi không phải là cơ thể, tôi là một linh hồn bình an. Bài học này tôi nghĩ ngày nào chúng ta đều phải học. Tôi thấy từ trước tới giờ chẳng có con đường đi tắt nào để nhanh chóng xem mình là linh hồn tức thì, ngay cả khi BB cũng nói: Đó là bài học cuối cùng đi nữa khi chúng ta rời bỏ cơ thể, làm sao chúng ta nghĩ được mình là linh hồn, không phải cơ thể?

Karuna bhair: Tôi thấy rằng, những ai thực tập Raja yoga thì luôn khác, giữa các senior, didi, và những người mới bắt đầu đến học khác. Có một cái gì đó trở nên tự nhiên. Tôi nghĩ rằng, chúng ta phải nhắc các Dadi rằng họ phải trở nên ý thức linh hồn, chẳng bao giờ, chẳng ai phải nhắc họ mà chúng ta luôn thấy họ đã ý thức linh hồn rồi. Trừ phi chúng ta cố mang họ xuống sân khấu, muốn họ nhảy múa rồi mong đợi họ phải giống như chúng ta, và mang họ vào vòng xoáy của chúng ta, họ chỉ làm theo lời của chúng ta thôi.

Các dadi họ ý thức linh hồn một cách rất tự nhiên. Tương tự, chúng ta – những đứa con của BB, phải tương tự như murly hôm nay – là một trong những murly tốt nhất để chúng ta tập trung vào Một. Luôn luôn chỉ Một, vì nếu chúng ta hướng chú ý của mình vào nơi khác, chúng ta sẽ thấy rất nhiều thứ vướng mắc vào mình, nhưng chỉ có BB ý thức linh hồn, Người không có cơ thể, còn các thứ khác đều bị nhuộm màu bởi hình dạng, màu sắc, kích thước,... luôn có sự phân tán. Nên chúng ta cần thực tập một ý thức, một tập trung. Tôi đã hết mức có thể, và tôi chắc rằng, nó sẽ làm cho mình theo chân mẹ cha và các dadi, để chúng ta cũng có thể tìm ra một cách tự nhiên chứ không phải vật lộn.

Letchu bhair: “Mình đang ý thức cơ thể hay ý thức linh hồn?” mà nó phải trở nên tự nhiên để bất kỳ xảy ra trong cuộc đời này, nó thuộc về vật chất, cơ thể... như ngủ... là một lẽ thói đời thường mà

chúng ta xem là bình thường. Chúng ta làm nó một cách tự nhiên những nhu cầu lẽ thói ấy. chúng ta là con của BB cũng như vậy, làm thế nào mà thực tập để nó thành tự nhiên như thế. Chúng ta dễ dàng đóng vai trò phục vụ, ngay khi được phục vụ thì chúng ta mừng lắm, chia sẻ kiến thức cho ai đó là nhìn cái mặt rạng ngời, nhìn rất hạnh phúc, điều đó có nghĩa chúng ta rất thích chia sẻ kiến thức, nhưng phải tập tĩnh lặng, thực tập vô thể, và điều này cần nỗ lực, cần có sự tập trung; tôi nghĩ chỉ như vậy thì mới có thể ý thức linh hồn được. Chúng ta là những linh hồn thật may mắn bởi vì tay của Thượng Đế nằm trong tay của mình và Thượng đế nắm cả tay của mình. Cần có 10 nỗ lực trong tưởng nhớ, bởi vì mỗi quan hệ của họ không có cận kề, mà có khoảng cách không có tốt lắm, giống như anh Karuna nói: các Dadi họ thực tập một cách tự nhiên, mà không cần phải nỗ lực gì cả, còn chúng ta thì phải vật lộn trong tưởng nhớ bởi thiếu tình yêu, thiếu sự tin cậy trong mỗi quan hệ với BB. Bởi trong gia đình, có một số mối quan hệ, họ có thể không sống với bạn, sống ở nước ngoài nhưng vì có mối quan hệ với họ nên bạn nhớ họ một cách tự nhiên. Ngay cả người thân của chúng ta nếu rời bỏ cơ thể, quan hệ của mình rất khăng khít với họ và chúng ta không thể quên dù họ có qua đời đi nữa. Tất cả các bạn đều trải nghiệm điều này đúng không?

Karuna bhair: Tại sao các bạn lại đặt câu hỏi “làm thế nào để nhớ BB? Đối với mối quan hệ của bạn, bạn cứ tiếp tục nhớ đến họ? Tương tự bạn cần phải nhìn BB là BB thực của mình, trong mọi mối quan hệ thực của mình, có niềm tin cậy và có lòng tin thì chúng ta sẽ không phải vất vả và nỗ lực để nhớ Đấng ấy? Tôi nhớ khi BB trở thành avyak, họ thường có bóng đèn đỏ, nhưng tôi cảm nhận BB rời bỏ cơ thể, và tôi rất xúc động, ngay cả tôi không thể đi vào chỗ cơ thể BB nằm ở đó, chỗ có đèn đỏ bởi vì tôi quá xúc động.

Tôi trả lời lại câu con đường ngắn cho các bạn: Nếu các bạn nói: phải quên điều này, phải quên bất kể điều gì, ...Thay vì nói quên thì hãy nhớ điều gì thì khác mới quên được, còn không thì không thể nào quên được. Do vậy, hãy nói nhớ nhớ, thay vì nói quên quên, chúng ta đừng cố quên cái gì đó mà chỉ nhớ đến BB thôi, nên mọi nơi đều có câu khẩu hiệu khắp nơi trên thế giới: bạn có đang nhớ đến BB không, có ở trong lòng của Người không.... Mỗi quan hệ là cơ bản để hoạt động tốt và các Dadi tự nhiên họ có mối quan hệ.

Letchu bhair: hôm qua khi chúng ta có nói đến BB và Mama, họ ngủ rất ít, Mama không bao giờ ngủ lại sau 2h30, vậy mama mấy giờ đi ngủ?

Karuna bhair: Đây là câu hỏi hay! Mama là mẹ của Yagya, phải chắc chắn mọi thứ phải ổn đã, xong trách nhiệm thì mama mới đi ngủ lúc 10h tối. Còn

BB thì lúc đó có tới 380 anh chị sống chung với nhau, ngày đó một số các anh chị cũng không được khỏe về mặt cơ thể, do vậy BB phải đi đến tận giường của những đứa con và hỏi những đứa bệnh có ổn không, xong rồi BB mới đi ngủ. Do vậy, không có thời gian. Khi BB thăm những đứa con bệnh thì didi thường theo BB, cầm theo đèn pin để soi mỗi phòng. Mama không hề có đồng hồ đánh thức nhưng bà dậy rất đúng thời gian, đi lại rất nhẹ nhàng, qua cầu thang, ngồi trên thùng đựng nước, Mama không tạo ra tiếng ồn khi di chuyển, nhưng sóng của Mama đánh thức những người khác. Do vậy, sóng cũng đến phòng của dadi và thấy mama ngồi ngay trên đỉnh của bình nước rồi. Chỉ có mama được ngồi ở trên đó và mọi người ngồi xung quanh dưới thùng nước. Trung tâm của chúng tôi cũng vậy, cũng dậy sớm, nhưng không có thùng nước như thế, nhưng chúng tôi đi vào trong vườn, nhìn vào mặt trăng, và có thể thấy mama trong mặt trăng, nghĩa là ánh nhìn của mama mạnh đến mức tựa như mama ở trong mặt trăng vậy. chúng tôi cảm thấy mama như trao drishti cho cả ánh trăng. Đó là những ngày tuyệt vời.

Letchu bhai: Phương pháp là gì để ngủ ít đi nhưng lại không thấy buồn ngủ, mà vẫn tỉnh táo trong ngày?

Karuna bhai: Đó chính là hãy hoàn tất suy nghĩ của bạn. Khi bạn có suy nghĩ: ô, hôm nay mình ngủ ít quá, thì lúc đó bạn sẽ cảm thấy buồn ngủ, bằng

không thì bạn không thể buồn ngủ được. đây chỉ là một ví dụ có thật để bạn có thể hoàn tất suy nghĩ của bạn, giống như hôm nay chúng ta ngồi ở đây đều thấy mưa bên ngoài và chúng ta có một suy nghĩ tập trung với nhau rằng: BB hãy gửi con gái mưa đi chỗ khác, và bạn cũng đã biết rằng, khi chúng ta đi ra ngoài vườn trồng cây thì hết mưa, sau đó làm xong thì nó lại mưa tiếp. Do vậy, nếu bạn có suy nghĩ thanh khiết thì nó sẽ hoàn tất. Giống như chúng ta có ba thứ nhu cầu cơ bản: Nước, ăn, nơi ở, về mặt linh hồn cũng như vậy, có nhu cầu cơ bản: đối với một yogi, nếu chúng ta có 4 tiếng ngủ thật sự thì sẽ đủ, nhưng thông thường BB cho phép chúng ta ngủ 6 tiếng. Từ 10h đến 4h sáng là 6 giờ, là khoảng thời gian tốt nhất. Ngay cả ngủ 6 tiếng rồi, mà vẫn còn một số người ngủ trong lớp học murli, nhưng trải nghiệm của tôi: khi mình mệt, nghĩa là có trách nhiệm với nhiều thứ, giống như chị Meera Bhen, chị ấy phải chăm nom mọi thứ, thì chúng ta cần phải có một cái mẹo nhỏ: thực hiện tư thế xác chết, nếu bạn thực sự thư giãn như xác chết như vậy, thì ngay cả ba phút thực tập cũng có thể cho bạn năng lượng thêm 1h tỉnh táo và bạn có thể năng động, đó chính là thực tập tôi hay làm khi tôi mệt quá, không thể làm được cái gì, thì tôi nằm xuống im 3 phút như xác chết vậy, và lúc đó tôi cảm thấy năng lượng tôi được phục hồi trở lại.

Letchu bhai: Khi quá mệt thì làm xuất hiện tình yêu với BB, trong trải nghiệm của tình yêu ấy thì cái mệt có biến mất không? Liệu có làm được không? Ngay cả khó ngủ nữa?

Didi Raj: Cách tốt nhất tôi làm là lấy murli ra và đọc rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Thông thường, chúng ta nghe murli ngon tai quá nên chúng ta cũng buồn ngủ khi ở trong lớp học và đương nhiên là chỉ thỉnh thoảng thôi nhưng chúng ta vẫn phải nghiêm khắc với người khác mà không làm tổn thương họ. Hindi có câu nói: chúng ta phải yêu họ trước, sau đó mới nghiêm khắc. Chúng ta đã chứng kiến BB, Mama và các dadi cũng cư xử như vậy, họ luôn quân bình giữa yêu thương và luật. Trải nghiệm của tôi: Nếu bạn muốn nói với ai với con mắt nghiêm khắc mà bạn không có cái gì đó ở trong trái tim hay ở trong tâm trí, ngay cả có thể lúc đó họ không hạnh phúc, nhưng họ có thể ổn sau một thời gian, bởi bạn không có ý định gì xấu trong trái tim hay trong tâm trí mình. Ngược lại, bạn chỉ trao tình yêu thôi mà lại không có kỷ luật với họ thì họ sẽ yếu hơn.

Karuna bhai: Tôi có trải nghiệm khác một chút: Cả hai Dadi và Didi đều điều phối ở Yagya sau BB. Khi ai đó nói, đối với Dadi prakashmani mà gọi tôi thì tôi chạy đến nhanh và rất là hạnh phúc vì chị ấy yêu tôi rất nhiều và tôi cũng yêu quý chị ấy rất nhiều. Nếu như ai đó nói với tôi: này didi Nirmala gọi, là tôi nhảy dựng lên, sợ! Bởi vì chị ấy quá

nghiêm khắc. Tất cả những kỷ luật của Yagya, cho đến giờ kỷ luật vẫn rất tốt là do didi nghiêm khắc. Hầu hết các anh còn trụ lại cho tới giờ là do didi Nirmala nghiêm khắc, nhưng mà didi cũng rất yêu chúng ta, cho chúng ta quà, rồi toli.

Meera bhen: chúng tôi cảm thấy sợ khi đi trước Didi, chứ không phải sợ khi đi lén đằng sau lưng, bởi vì nếu chúng ta nghĩ khi đi trước didi thì didi có thể đọc được suy nghĩ của bạn và nói ra, cho nên sợ lắm. Sợ nghĩ sai, sợ bị didi nói ra. Ngay cả đôi khi cả ngày rất nhiều thứ xảy ra, đương nhiên chúng tôi mệt mỏi vì có nhiều tình huống phải suy nghĩ nhưng tôi có một bức ảnh của dadi Prakashmani khi cười, khoảnh khắc mà tôi nhìn thấy bức ảnh ấy là tôi được thư giãn, thư thái ngay tức thì.

Karuna bhai: Nếu bạn cảm thấy bị áp lực khi đi trước, nhưng rõ ràng là bạn cũng thấy là nghiêm khắc như vậy là để mang lại lợi ích. Vậy thì đầu tiên là chúng ta phải chấp nhận người ấy, dù họ có làm gì đi nữa. Nhưng theo khoảng thời gian dài, didi học được thủ thuật. Nhưng ban đầu, chúng ta cũng có thể cảm thấy khiến họ bị tổn thương.

Karuna bhai: Khi chúng ta đi vào mối tương giao linh hồn, biết bao nhiêu đứa con của BB, thì tự nhiên chúng ta phải chinh phục được. Khi BB trở thành avyak, sẽ rất là khó cho Dadi Ji. Lúc đó dadi Prakashmani phải chinh phục được tất cả trái tim

của những đứa con khi BB rời bỏ, bởi vì tất cả đều rất cận kề với Brama BB. Lúc đó dadi Ji chỉ là một chị giống như chúng tôi thôi, do vậy, để nắm quyền điều hành, thì chị ấy phải chinh phục tất cả trái tim của chúng tôi. Thật ra, chúng tôi đều muốn mọi người hợp tác, nhưng điều cần làm là phải chinh phục được niềm tin của họ. Chúng ta định nói gì trước nhất thì phải vì lợi ích của họ đã, làm cho họ hiểu, khi họ tin là có lợi ích cho họ, dù có nói nghiêm khắc với họ đi nữa thì họ cũng sẽ chấp nhận, nhưng trước nhất phải làm cho họ có niềm tin. Đây là điều rất khó ở bước đầu tiên, nên phải mất hàng năm để Dadi Ji chinh phục trái tim của chúng tôi, và trái tim của các senior ở đó. Chúng tôi dần dần chấp nhận dadi như một thủ lĩnh mà vì tình yêu của chị ấy. Tình yêu mới là quan trọng nhất, và khi chúng ta là đại gia đình văn hóa, có những văn hóa nghịch với nhau, do vậy, phải có tình yêu trước. Chúng ta là một gia đình rất lớn, do vậy cần phải điều chỉnh mình, và những người khác cũng phải điều chỉnh, để có sự hài lòng và làm người khác hài lòng. Đạt được điều ấy cần phải có ánh sáng của kiến thức và độ sâu trong ánh sáng ấy và sức mạnh của yoga, thì chúng ta mới có thể thành công.

Ngay cả khi BB trở thành avyak, bởi vì mọi người đều yêu mến BB quá nhiều nên khi đến Mabduban, họ đều khóc để tìm BB; các Dadi họ phải nỗ lực rất nhiều để có thể cho phép thay thế BB, để có thể

trao nhiều tình yêu cũng như rất nhiều sức mạnh và hiểu kiến thức rất nhiều với tất cả những thủ thuật ấy, dần dần, họ đã có thể chinh phục được những đứa con. Các Dadi đã ôm những linh hồn trong giọt nước mắt đau khổ khi tìm BB, và họ cũng lấy khăn mùi xoa để lau nước mắt cho những đứa con đó đến tìm BB. Có một số đứa con bình luận: BB nói không được phép khóc, như vậy là không tốt,... Đôi khi chúng ta lại hiểu sai, chúng ta áp dụng ngược, thay vì yêu thương thì lại dùng kỷ luật, thay vì dùng kỷ luật lại dùng yêu thương. Do vậy, bị mất quân bình. Lúc đó, Các Linh hồn khi họ đến Mabduban, họ luôn khóc, nhưng mà các bạn nghĩ xem, Dadi luôn ôm họ rồi lau nước mắt cho họ, đó là cách để họ cảm nhận họ được chào đón mà chị ấy đã chinh phục được trái tim, đó là dadi Prakashmani và didi Mamohini.

Nhưng có một số người khi nói về quân bình giữa yêu thương và kỷ luật, họ vẫn còn phản ứng, nhưng đừng cảm thấy tội tệ về chuyện ấy. BB đã trao lời dạy, nhưng BB cũng đã nghe những lời phỉ báng của những đứa con thì BB nói: những ai phỉ báng con thì hãy xem họ là người bạn thân nhất, tốt nhất của con. Và bây giờ chúng ta biết rõ vương quốc đang được kiến tạo, không phải ai cũng trở thành vua, phải hiểu sự đa dạng, nên đừng cảm thấy bị tổn thương bởi ai đó do họ không quân bình giữa yêu thương và kỷ luật. Bạn giải thích mà họ không chấp nhận thì bạn không cần phải cảm thấy

bị tổn thương, bởi vì đôi khi mình nghĩ rằng, đứa con này phải nên giống như mình, nhưng họ lại không giống như mình, do vậy, chúng ta cũng không giống dadi, chúng ta cũng không giống Brama BB. Do vậy, nếu có lỡ làm tổn thương họ thì cũng đừng có cảm thấy phiền phải nhắc họ như thế.

Letchu bhai: Tôi hỏi một câu hỏi thực, luôn xảy ra ở yagya, ở đâu cũng có cả. Trong sự tiến bộ tâm hồn, chị (didi Raj) phải trải qua rất nhiều thăng trầm, vấn đề, ...có khi nào chị cảm thấy cô đơn, cần có ai bên cạnh chị?

Didi Raj: Tôi không hề nghĩ như thế một tí nào, tôi không bao giờ có. Mỗi khi tôi có một điều gì thì đều cảm nhận rằng BB đã nghe được từ tôi rồi. BB đã hợp tác với tôi, nên tôi chẳng cảm nhận là không có ai đó lắng nghe mình, làm tổn thương mình. Dĩ nhiên, khó khăn, rắc rối đến với mỗi người là đương nhiên rồi, do vậy BB đã trao cho chúng ta câu chú niệm manmannabav.

Karuna bhai: Tôi luôn nhớ một điều từ dadi Prakashmani. BB đã chạm rất nhiều với những điều mới, khi có điều mới xuất hiện và khi chúng tôi biết có điều mới tới và chúng tôi nói với dadi rằng, tôi muốn làm cái nọ cái kia nhưng dadi prakashmani, buổi sáng khi tới gặp chị ấy, thường là trước khi học murli, khi có những thực tập thì sẽ báo cho dadi. Chị ấy rất khiêm tốn, hỏi: hôm nay tôi

có suy nghĩ như thế này, liệu có ổn cho em không? Tôi có thể là người đầu tiên đến và chị ấy nói với tôi điều ấy, chị ấy cũng nói với anh Ramesh, anh Niwair,... những người rất thân gần đến để hỏi: liệu có được không, liệu chúng ta áp dụng được không? Và trong lớp học Dadi cũng nói: hôm nay có cú chạm từ BB, có ý tưởng này nè,... các em thấy thế nào, liệu các em thấy có làm được không? Cách mà chị ấy điều hành là chị ấy hỏi, chứ không ra lệnh ngay tức thì, mà chị ấy luôn đưa chúng tôi vào trong giao tiếp. Mỗi khi Dadi nói là chúng tôi đã vui rồi, do vậy chị ấy mang tất cả đại gia đình đi vào trong phía chị ấy, và chúng tôi đã chứng kiến đó là cách thành công nhất.

Khi chúng ta thấy có cái gì hứng khởi quá, là chúng ta gắn kết suy nghĩ ấy là của tôi và chúng ta cũng báo với senior là muốn được thực thi. Nếu bạn nói với người ấy và cho họ xem xét cái kế hoạch thì lúc đó dễ dàng cho bạn hơn. Và lúc đó có thể hợp tác với nhau dễ dàng, nhưng cũng phải xem xét rõ lại là từ BB hay là từ man mát của mình, phải thật rõ ràng. Khi dadi hỏi các senior như thế, mọi người đều chấp nhận đối với Dadi: vâng, dadi chứ không có ai chống đối Dadi cả. Đó chính là cú chạm của BB, nhưng chuyện xảy ra, khi Dadi chia sẻ, có một số người không chấp nhận, nhưng họ không dám nói trước lớp, họ vẫn cứ nói: vâng dadi tốt lắm, cứ làm đi,... Do vậy, đây là một cách rất hay khi dadi hỏi trước lớp.

Letchu bhai: Thời gian bây giờ đến rất gần rồi, chúng ta đã nỗ lực nhiều năm, vậy anh nghĩ xem, anh đã đến gần Brama BB hay là trạng thái cuối cùng của anh (Karuna bhai) đến mức độ nào rồi? Thông thường, chúng tôi muốn làm gì là phải định ngày, xem là mình muốn đạt gì, và định ra ngày tháng... phải định ngày thì mới đạt được. Chị (Didi Raj) nghĩ còn bao lâu nữa?

Karuna bhai: Có hai tình huống xảy ra mà tôi luôn nhớ mãi, một ngày nọ, lúc đó cùng với Dadi Ji, tôi hỏi: nỗ lực của chị là gì vào lúc này? Chị ấy cười và nói: em thật sự muốn biết sao? Chị ấy nói: “hôm nay tôi mở cái túi của tôi ra và thấy một cái sari mà tôi chưa bao giờ sử dụng, chạm vào nó, và tôi bỏ nó lại, và suy nghĩ lại xuất hiện: có thể tôi sẽ không bao giờ sử dụng cái sari này”. Chị ấy quá tách rời! Mỗi ngày trong mỗi khoảnh khắc, có thể là khoảnh khắc cuối cùng của chị ấy, đó chính là trạng thái mà chị ấy có mà tôi chứng kiến được. Chúng ta lại không mong đợi dadi rời bỏ chúng ta nhanh như vậy và nó đã xảy ra, nó luôn ở trong tâm trí tôi. chúng ta có thể mới, chúng ta có thể đến làm điều này, nhưng bất kể lúc nào, chúng ta phải đi là đi, giống như dadi phải tách rời, làm mọi thứ bằng hết khả năng của mình nhưng phải tách rời hoàn toàn. Đó chính là thực tập từ dadi.

Mama cũng từng nói khẩu hiệu: “hãy suy nghĩ rằng mỗi khoảnh khắc đều là cuối cùng của các con”. Đó là một trong những lời dạy mà tôi tiếp nhận từ dadi

và mama. Nhưng tôi đã chứng kiến mama rời bỏ chúng ta trước mặt mình vì chứng bệnh đau tim và tôi đã chứng kiến lần đầu tiên cả BB cũng vậy. Đột nhiên rời bỏ chúng ta , dadi cũng thế.

Chúng ta cũng không bao giờ nghĩ rằng chị ấy rời bỏ chúng ta nhanh như thế. Nhưng trước khi họ rời bỏ cơ thể, thì tôi đều quan sát từ họ, đó chính là thực tập tĩnh lặng trong một khoảng thời gian nào đó trước khi họ ra đi. Tôi ví dụ: Mama, tôi biết Mama vào năm năm 1963, thì năm 1965 Mama đi vào trong tĩnh lặng và không đi nơi nào khác để phục vụ và cũng không giảng bài nữa. Bất kể chúng tôi khi nào đến với mama đều thấy mama ở trong tĩnh lặng. Tương tự như vậy, BB cũng thế, năm 1969 BB rời bỏ cơ thể, chúng tôi thường nói với BB mọi thứ khi đến Mabduban, nói về cả một năm câu chuyện phục vụ và phải báo cáo về tình hình nhưng năm 1967, điều xảy ra là khi tôi đang kể cho BB về sự tình nơi tôi đang phục vụ? Đột nhiên BB hỏi: con nói gì vậy con? BB không nghe hả? Đó chính là cú sốc mà tôi có! Tôi đi hỏi các anh chị, họ đều nói rằng BB bây giờ không nghe nữa, BB đã thoát rồi. Do vậy, muốn nói gì thì nói ngắn gọn thôi, thì BB sẽ trả lời trong một hay hai từ chứ không trả lời như hồi xưa nữa. BB giờ ở trong trạng thái tĩnh lặng nhiều hơn, và tôi mới thật sự nhận ra trong hai năm cuối của BB, đích thân BB vào trong lớp học buổi tối chủ yếu là thiền hơn là lớp học chia

sẽ. Và dadi Prakashmani cũng vậy, một chuyện rất lớn, khi chị ấy không khỏe, Avyak BB hỏi chị ấy: tại sao lại phải chịu nhiều như thế, hãy đi đi, hãy rời bỏ cơ thể, Ta sẽ mang con đi, dadi nói: chưa! Mặc dù chị ấy không được khỏe và chúng tôi cũng thấy dadi cũng đi vào một trạng thái tĩnh lặng. Nó thường xảy ra, chúng tôi đến rất gần dadi, chị Moni hỏi: dadi có biết ai đây không? Dadi chỉ nói tên lên thôi: Karuna. Nghĩa là Dadi cũng biết ai xuất hiện nhưng chị ấy không nói mà hoàn toàn trong tĩnh lặng. Hầu như tất cả họ đều thực tập trong 2 năm cuối cùng của mình liên tục ở trong tĩnh lặng trước khi rời cơ thể.

Tại sao tôi lại nói những trường hợp đó trong tĩnh lặng như vậy, mà tôi đã chứng kiến một cách thực tế? Nếu bạn muốn nói rằng thật sự bây giờ **thời gian còn quá ngắn và chúng ta có thể ra đi bất kể khi nào**, điều đó có nghĩa là chúng ta cần ra đi trong tĩnh lặng, ở mức độ tối đa có thể. Cho đến giờ, chúng ta vẫn thích nói, nói cho đã nhưng mà đây là những kiến thức cao quý nhất, chúng ta nghĩ rằng cách giao tiếp tốt nhất là nói ra kiến thức bằng lời, nhưng thực tế tất cả họ đều đi vào trong tĩnh lặng, họ có thể làm nhiều hơn thông qua sức mạnh tâm trí của họ. Đây chính là thực tập cần phải có vào một ngày nào đó. Nếu chúng ta thật sự nói rằng thời gian còn ngắn và mình có thể rời bỏ đi bất kể khi nào thì các bạn cần phải bắt đầu đi vào trong tĩnh lặng đi. Đây chính là trải nghiệm của tôi.

Và tôi thấy rằng, nếu tôi còn nhiều thời gian hơn, thích ở một mình trong tĩnh lặng cùng với BB, tôi chỉ ở đây, không muốn đi đâu cả, cũng chẳng muốn đi tham quan thành phố,... trong nhiều năm rồi, tôi đi phục vụ nhiều nơi, tôi chẳng đi đâu cả, nếu tôi có thời gian thì tôi rất vui dành cho bản thân mình cùng với BB. Do vậy, nếu như bạn thật sự cảm nhận và nếu bạn nói với người ta rằng thời gian còn quá ngắn thì bản thân các bạn phải chứng minh cho họ sức mạnh tĩnh lặng sẽ giúp cho họ vào thời gian cuối cùng và để có thể mang thời gian đến gần.

Letchu bhai: Anh Karuna đã chuẩn bị mang thời gian đến gần, tôi có thể thấy rõ, do vậy, chị có thể nói cho chúng tôi biết chị mang thời gian đến gần như thế nào?

Didi Rad chia sẻ: như anh Karuna chia sẻ thì vào Khoảng khắc sau cùng, Brama BB hoàn toàn tách rời và hướng nội, ngay cả ai đó làm đúng hay không thì dường như BB vượt thoát hẳn, mọi thứ đều trở nên như ổn. Bây giờ không còn thời gian lãng phí. Tôi ở Maduban khi Mama rời bỏ cơ thể. Mama thường ngồi, vì hầu hết thời gian mọi người nhận drishti là Mama thường ngồi. Khi họ đến nhận drishti từ Mama, chú ý của họ không hướng vào cơ thể của bà ấy, bởi vì đó là trạng thái sau cùng của ung thư nhưng mà cái drishti của Mama quá mạnh, và họ không còn chú ý đến cơ thể đau yếu của bà nữa. Mama thường ngồi giống như một vị thần với

đầy thẩm quyền các sức mạnh. Do vậy, ánh nhìn của họ hướng vào linh hồn Mama chứ không bị vướng mắc vào cơ thể.

Tôi không thể nói về bản thân tôi được, nhưng sự khác nhau giữa trước kia và bây giờ (bởi vì chị Meera Bhen nói didi chia sẻ về bản thân mình), nhưng tôi biết rõ mọi chuyện đến rồi lại đi thôi, do vậy, tôi chẳng có cảm nhận bị mắc kẹt bởi bất kỳ tình huống nào cả. BB sẽ làm cho mọi thứ trở nên đúng và mọi thứ trở nên ổn. Có tới hàng ngàn linh hồn đến và họ đều được chuyển hóa, điều ấy sẽ được xảy ra thôi. Chúng ta là công cụ, nên phải giữ tư thế mình là một công cụ, chứ không có ý thức tôi và của tôi để không khiến chúng ta phải càng xa rời BB. Chúng ta đang nói rằng, sẵn sàng phải đi bất cứ khi nào. BB muốn tôi trải nghiệm một đất nước nước ngoài, do vậy, Người mới mang tôi đến đất nước này.

Letchu bhai: Vào những ngày đầu, sống với Senior, liệu họ có cạnh tranh nhau không, hay liệu BB hay Mama chú ý đến một ai đó, liệu các anh chị có cảm giác bị bỏ rơi không?

Didi Raj: Tôi không nhớ những tình huống như vậy. Dadi Chamoni hỏi tôi: em có luôn trải nghiệm bàn tay của BB luôn trên đầu em không? liên tục và cem có bao giờ nghĩ rằng em sẽ trở thành con chim bay nghĩa là không còn ràng buộc trong cuộc đời nữa. Dadi có hỏi tôi rằng: Liệu em có trở nên tự

do hơn không, và tôi trả lời ngay tức thì: dạ, có! Vì tôi đã lập gia đình, có 2 con và đã li hôn, đó là tình huống của tôi, và hồi đó cũng là một tình huống khó khăn, do vậy, dadi mới hỏi tôi câu hỏi đó, và ngay tức thì tôi trở nên tự do. Một năm đầu tôi đến với kiến thức, có rất nhiều chiến đấu với gia đình, qua đó, tôi li hôn và trong 2 năm tôi đã không còn ràng buộc nữa.

Có một tình huống xảy ra, cũng khá ngớ ngẩn, lúc đó tôi ở trung tâm , có một chị từ Bunchansat đến mang một ít trái cây và nói rằng: liệu có một cái giỏ trống không? Một chị trả lời : không! Sau đó, chị đó đến và hỏi tôi, tôi đưa cho chị ấy cái giỏ, do vậy, cái chị kia thì trở nên buồn với tôi, vì cảm thấy bị nhục mạ, chị ấy đã nói không mà tôi lại đưa. Chị ấy nói với tôi rằng làm như thế chẳng khác gì lăng mạ chị ấy. Đó chính là tình huống rắc rối mà tôi nhớ. Dadi Chanmoni giải thích cho tôi: trạng thái linh hồn ấy là yếu, do vậy, chị ấy mới đau khổ, còn em làm điều đúng, chị sẽ đại diện em bảo chị kia tha thứ cho em,... các bạn cứ tưởng tượng xem, dadi Chanmoni đại diện tôi đến xin chị kia tha thứ. Khi tôi nghe dadi, tôi bắt đầu khóc và nói rằng: Chị, em sẽ tự đi xin tha thứ, chứ chị đừng có đi xin tha thứ cho em. Và tôi đến chị kia xin lỗi, chị kia cũng khóc, tôi cũng khóc, cả 2 đều khóc chung với nhau.

Có một lần nữa: 2h chiều ai cũng đi ngủ cả, còn tôi thì không bao giờ ngủ sau bữa trưa, và lúc đó không có bếp gas, phải nấu than. Nên có người

giao than đá đến, và anh ấy đòi tiền than là 12rupi; có một chị phụ trách về mặt tài chính, và tôi biết tiền ở đâu nên tôi cứ thế lên lấy tiền và trả cho anh giao hàng. Sáng hôm sau, chị ấy đếm tiền thấy mất 12rupi, và đến báo mất với dadi. Truy ra nhớ là hồi chiều có một người giao hàng, và ai đã trả cho anh ấy, và biết là tôi. Lúc đó, tôi còn mới nên dadi Chanmoni dặn chị kia là đừng có la tôi, dadi Chanmoni nói: “bởi vì cô ấy vẫn còn mới nên chị sẽ đi giải thích chứ em không được phép đi”. Sau đó, dadi gọi tôi đến, nói rằng hôm qua có người giao than đến, ai đã trả tiền? Tôi đã nói: em, em đã lấy tiền ở chỗ chị Asha, vì chị ấy ngủ nên em tự lấy tiền đem trả. Và sau đó, dadi ngồi giải thích cho tôi. Tôi hiểu ra lỗi của tôi là tôi đã chưa được yêu cầu từ chị Asha, nếu lấy tiền thì phải thông báo sau đó, mặc dù không báo lúc đó, nhưng sau đó phải báo cho người ta biết. Dadi nói với tôi: đây là một hệ thống, nếu em lấy tiền thì phải viết ra lấy mục đích gì, nhưng lúc đó tôi không hề biết về hệ thống ấy. Và tôi xin lỗi, lần sau sẽ chú ý. Toàn những câu chuyện thực tế, đó cũng là tạo ra tài khoản nghiệp, do vậy Dadi giải thích cho chúng ta thấy rõ là: người kia suy nghĩ mãi không biết ai đã lấy tiền, tiền mình giữ phải chịu trách nhiệm, còn tôi thì lấy mà lại không thông báo gì hết, lại gây ra suy nghĩ lãng phí, khiến cho người ấy phải suy nghĩ rất nhiều.

Câu hỏi cuối cùng: Tôi muốn biết: tại sao BB lại thường nói con cừu và con sư tử lai uống chung dòng nước ở thời kỳ vàng. Đây là thông điệp đằng sau cái ẩn dụ ấy, một con sư tử thì ăn thịt, còn một con cừu thì lại hiền lành?

Trả lời: Đừng nói về động vật, tôi nghĩ con người ngày nay còn tệ hơn cả động vật nữa. Nếu so sánh, có sự chuyển hóa, ngay cả trong bản tính của động vật sẽ thay đổi chỉ khi con người thay đổi trước đã. Điều phối 1 Yagya lớn như vậy, với bất kể mâu thuẫn hay tức giận nào thì cần thật nhiều tình yêu thương để giải quyết. Có rất nhiều cảnh sát đến học Raja yoga, họ cũng chia sẻ trải nghiệm của họ, họ đã học tất cả kỹ luật từ những người các bạn khi họ đến đây. Do vậy, sống của con người thay đổi, thì sẽ chạm đến sống của động vật, rồi đến yếu tố tự nhiên, đặc tính của chúng cũng sẽ thay đổi.

Ở kukatta, có một trung tâm trong một ngôi làng nhỏ, trong đó có một cái cầu, có hai con sư tử nhỏ và một số trẻ nhỏ trong làng, nó ra ngoài chơi và bắt được một con sư tử bé mang về nhà, mọi người không muốn chăm sóc cho con sư tử nhỏ này, ở đó có một số người nước ngoài và có một vài nhà khoa học. Họ nói rằng: họ muốn nhận nuôi con sư tử ấy thay cho mọi người trong làng. Con sư tử không ngủ trên tấm thảm mà ngủ trên sàn, và đôi vợ chồng chăm sóc cho con sư tử cũng ngủ trên sàn nhà cùng với con sư tử, cũng cho nó ăn

chạy, chăm sóc nó như là một thành viên trong nhà của họ, đôi khi nó leo lên vai, ngồi trong lòng của họ rồi giỡn đùa với họ. Họ không cho nó ra ngoài, và rồi nó trở nên rất nhút nhát. Một ngày nọ, họ cho phép nó ra ngoài chơi một chút, nhưng nó lại không dám và lại quay về nhà, điều đó có nghĩa là bản tính của con sư tử trở nên hoàn toàn hiền lành. Tôi muốn đưa ra ví dụ này để chứng minh bản tính của chúng ta có thể thay đổi được bản tính của con sư tử trở thành bản tính của một con cừu. Do vậy, BB dạy cho chúng ta, kiến thức thay đổi con người, từ đó mới có thể thay đổi được động vật. Cả con chó cũng vậy, nó rất chung thủy với chủ của nó, bất kể ai đến gần, nó đều sủa, nghĩa là nó cũng có sòng biết bảo vệ chủ của nó. Tôi sẽ mang câu chuyện con cừu và con sư tử thời kỳ vàng, vì đó chính là ẩn dụ, vì đó là cách mà họ thay đổi. BB nói trong thời kỳ vàng sẽ rất hiếm, chỉ có một vài loại động vật thôi, không phải tất cả đều có mặt ở đó, ngay cả chúng ở đó chúng cũng rất yên tĩnh.

Cần trọng về tương lai của chúng ta – Didi Raj

Khi chúng ta đang tiến về phía trước nhưng bầu không khí của thế giới lại thay đổi nên chúng ta phải rất cẩn trọng. Là phụ nữ, chúng ta có rất nhiều phẩm chất bên trong của chúng ta, nhưng cũng phải cẩn trọng rất nhiều. Do vậy, chúng ta cần phải rất đờng bộ, chung thủy, tin vào BB, không ai khác ngoài BB.

Khi Ram ra đi, ra khỏi ngai vàng, nhưng Sita không muốn rời chàng, do vậy cũng đi đầy ải cùng với chàng. Dĩ nhiên, chúng ta tiếp tục tiến bước, nhớ đến Ram và Sita nhưng khi chúng ta tiếp tục, dần dần nhận thức của chúng ta trở nên yếu dần. Cái yếu nó đến dưới dạng chúng ta bị thu hút, gắn kết đối với thế giới này. Chuyện gì xảy ra đối với Sita khi sống với Ram, ở trong rừng? Có một con nai đến, nàng đòi hỏi Ram phải bắt nai cho cô ấy. Thực ra nàng đã bỏ hết tất cả đối với vương quốc, đi đầy ải cùng với chồng của mình, mà lại bị thu hút bởi con nai vàng. Ram thực tế đã giải thích cho Sita rằng, đó không phải là con nai thật, mà chỉ là ảo tưởng thôi. Điều khi chúng ta nói: tôi không có gắn kết với gia đình của mình, nhưng họ lại gắn kết với tôi, họ tin cậy tôi, muốn tôi ở nhà... Bây giờ Sita

cũng không lắng nghe lời chồng của mình, cũng như là chúng ta không lắng nghe lời của BB.

BB nói đừng có gắn kết, đừng bị thu hút nhưng chúng ta vẫn gắn kết và bị thu hút. Đó là lý do Didi nói rằng là bà mẹ thì chúng ta phải cẩn trọng để không bị gắn kết và bị thu hút những thứ của thế giới hay trong mối quan hệ. Do vậy, chúng ta không nên có cảm nhận tinh tế: tôi và của tôi. Những cảm nhận của những cái tôi ở bên trong chúng ta. Bởi chúng ta không chịu nghe shrimat như Sita, không nghe lời chồng mà bắt chồng phải đuổi theo con nai vàng như thế.

Khi không nghe lời shimat, trí tuệ yoga của chúng ta với BB bị gián đoạn giống như nàng Sita. Trước khi Ram ra đi thì nói với em trai của mình là Lacsmon: em ở đây cùng với chị của em, không được đi đâu cho đến khi ta quay trở lại vì Ram phải đi đuổi theo con nai vàng. Sau đó đột nhiên Lacsmon có nghe tiếng gọi: cứu tôi cứu tôi! Bởi con nai vàng nó không có thật, nó chính là Ravan, nó đã mang anh ta vào trong cái lồng, ảo tưởng cho Lacsmon thấy rằng Ram bị bắt.

Đây là ví dụ Didi Raj đưa ra, khi chúng ta không nghe lời thì chúng ta bị chia cắt như thế nào. Vậy sự cuốn hút chính là với cơ thể và mối quan hệ cơ thể hay vật thể trên thế giới. Và chuyện xảy ra là Lacsmon phải đi cứu Ram, anh ấy vẽ một vòng tròn, đó chính là mục tiêu của tâm trí, nhưng họ lại

đưa ra là vẽ vòng tròn, và Sita không được phép ra khỏi. Nhưng Ravan dưới một dạng khác, đó là dưới dạng một ẩn sĩ đến xin của bố thí và yêu cầu Sita ra khỏi vòng tròn. Sita trở thành nạn nhân của Ravan. Vòng tròn ấy chính là Mariada(giới luật).

BB nói rằng: con đừng bước ra khỏi vòng tròn mariada này- lối sống kỷ luật của con. Bởi vì, nếu như chúng ta còn ở trong vòng tròn lối sống kỷ luật thì chúng ta được bảo vệ, nếu không chúng ta lại bị nhốt bởi Ravan.

Đầu tiên, Sita cố trao của bố thí, nhưng Ravan nói không, phải đi ra mới được nghĩa là Ravan không thể đi vào vòng tròn giới luật được vì đi vào thì sẽ bị thiêu đốt. Do vậy, anh ta không vào trong mà dụ Sita ra ngoài. Anh ta thể hiện mình đói, thiếu ăn, khiến Sita nhủ lòng thương và đã bị mắc vào trong đau khổ.

Meera bhen: Ở Ấn đô, đây là hệ thống, một số chị làm việc, nhưng các bà mẹ ở trong trung tâm nuôi dưỡng các chị ấy. Tôi hỏi Didi, các kumari nên trở thành các bà mẹ, còn các bà mẹ nên trở thành các kumari. Bởi các bà mẹ luôn có ràng buộc, do vậy, nếu thành kumari thì được tự do; còn các kumari luôn có vấn đề: ngây thơ, bướng bỉnh, biện minh, nên cần phải trở thành bà mẹ để trở nên chín chắn.

Didi Raj: Chúng ta đến với BB thì kumari nên trở thành các bà mẹ, còn các bà mẹ nên trở thành các kumari. Sau khi trở thành brama kumari, dù là bà

mẹ hay kumari thì tất cả đều là kumari chứ không có danh hiệu nào khác, đều mang danh đó chính là Brahma Kumari. Một kumari thì được ngang với 100 Bramin. Khi đến với BB, chúng ta còn thanh khiết thì chúng ta đã kiếm được 100 người rồi, nhưng các bà mẹ thì giống như ản sĩ, nghĩa là từ bỏ. Didi nói rằng: tất cả chúng ta đều đã có kiến thức, biết rõ ba khía cạnh thời gian, biết chúng ta đã là gì, sẽ là gì... do vậy, chúng ta không bao giờ có sự thu hút với quá khứ nữa vì chúng ta biết mình đã và sẽ là gì. Thông thường, các kumari thì chưa có trải nghiệm đời thường, còn các bà mẹ thì đã có trải nghiệm trong cuộc sống, vậy thì tại sao lại cứ bị thu hút, không thể quay mặt, ngoảnh mặt lại quá khứ? Chúng ta đã biết cái gì đã xảy ra trong cuộc đời trong quá khứ rồi mà tại sao cứ ngoảnh mặt lại làm gì.

Có một kumari dạy học cho một ông cụ 60 tuổi, chị ấy nói với ông ấy rằng đừng tham đắm vào thói tật nữa, đừng trở nên ô trọc nữa, và ông ấy nói rằng: em vẫn còn cô gái, chưa có trải nghiệm sao lại nói lại khuyên tôi được. Chị ấy trả lời: có rất nhiều người đến đây cũng đã lập gia đình và tất cả bọn họ đều bất an, lo lắng,... chính đó mà tôi học được những ví dụ từ họ. trở thành bà mẹ nghĩa là chúng ta đã bị sập bẫy vào trong ràng buộc, bởi vì có con thì phải lo cho con, và cho nó lấy chồng, rồi con lại có con cái của nó... nghĩa là cứ đi vào trong vòng

tròn của ràng buộc, trong khi các kumari là được tự do.

Meera bhen: Tôi nói với didi rằng đối với kumari thì không đi vào vòng tròn của ràng buộc như thế do vậy chúng ta phải rất cẩn thận với bạn bè mà chúng ta có, chính bạn bè là đồng hành nhuộm màu linh hồn. BB luôn nhắc: con luôn hãy giữ đồng hành cùng với Ta, nghĩa là ở trong đồng hành cùng với chân lý. Nếu các bạn nào đã lập gia đình, càng tham gia vào trong phục vụ thì chúng ta càng dễ dàng từ bỏ, buông được các ràng buộc, bởi không thể chờ các ràng buộc được vỡ ra. Các kumari (những cô gái chưa lập gia đình) thì rất may mắn, vì thế các bà mẹ thường than phiền giá mà nhận được kiến thức trước khi lập gia đình chắc có lẽ mình sẽ không lập gia đình đâu. Nhưng đã lập gia đình rồi, thì nghĩa là chúng ta cũng phải trở thành kumari.

Didi Raj: Sau khi đến với kiến thức thì chúng ta đã hiểu điều gì là đúng – sai mà trước kia chúng ta không hề biết. Do vậy, trạng thái là phải như nhau chứ không có chuyện đã vướng vào ràng buộc hay không vướng, đã lập hay không lập gia đình, mà tất cả đều là kumari của BB. Nghĩa là, chúng ta không lừa dối, hay gây đau khổ cho ai cả.

Một số bà mẹ cho rằng, nếu tôi theo shrimat thì có thể gây ra đau khổ cho gia đình của mình. Chúng ta không gây đau khổ mà đang theo lời chỉ dẫn của

Thượng đế bởi vì bây giờ chúng ta đã hiểu điều gì là đúng – sai; trước kia không hiểu thì làm như vậy. Bởi vì, đôi khi họ luôn nói về Brahma Charia, sau khi đến với kiến thức, chúng ta lại thực tập tịnh dục. Có thể nói, có rất nhiều ẩn sĩ cũng sống cuộc đời tịnh dục, họ đâu có bị bệnh hay trải nghiệm đau khổ gì đâu, mà họ còn khỏe mạnh nhiều hơn nữa. Do vậy, tại sao vợ chồng ta lại không thực tập như thế. Dĩ nhiên, chúng ta cần rất cần trọng, vì sống trong gia đình thì cần phải chăm sóc cho gia đình và tài chính cho gia đình, chúng ta phải có trách nhiệm. Nếu chúng ta theo shrimat mà họ không vui thì chúng ta cần phải làm cho họ hiểu rằng mình không làm gì sai. Nhưng điều bạn cần làm với một ai đó không trong kiến thức thì cần phải phục vụ linh hồn đó qua tâm trí của mình, cần gửi rất nhiều lời chúc lành và cảm nhận trong sáng thông qua sức mạnh yoga của mình, nghĩa là phải chuyển đổi định hướng của người ấy.

Một lần nọ, có một lớp học diễn ra gồm 40-50 các bà mẹ. Dĩ nhiên, quy định của chúng ta là phải tắm trước khi đến học murli, do vậy, các bà mẹ họ cũng tắm trước khi đến. Trong làng nói: ôi các bà mẹ này đến với kumari là phải tắm mỗi buổi sáng, chúng ta không có đủ nước. Do vậy, những người trong làng nói sẽ ngưng nước cho kumari, bởi họ phải tắm trước khi đi học. Các bà mẹ họ gặp gỡ nhau bởi họ biết rằng người đàn ông này đã ngăn cản nước nhưng lại uống rượu vào buổi tối. Do vậy, họ ngồi

lại với nhau và thách thức những người đàn ông: Nếu như các ông mỗi tối không ngưng uống rượu thì chúng tôi cũng sẽ tính như vậy. Mỗi ly sẽ phải trả 50 rupi. Do vậy, nếu các anh cấm chúng tôi tắm thì các anh cũng không được uống rượu. Từ từ những người đàn ông trong làng không dám làm gì nữa và cho phép các bà mẹ được tắm buổi sáng. Đây chính là ví dụ về thói tật, nghĩa là các bà mẹ rất mạnh mẽ có thể đối mặt với những người đàn ông và giải thích cho họ hiểu.

Có một anh phi công, vợ thì đến kiến thức, anh chồng uống rất nhiều rượu. Vợ nói chồng không được uống rượu, nhưng anh chồng không chịu. Và chị vợ có sức mạnh yoga đặc biệt, gửi sớ cho chồng của mình để thôi không uống rượu nữa. Bởi chị ấy yoga rất nhiều, và khi anh ta bắt đầu về nhà, anh ấy thấy vợ mình như một nữ thần, không còn thấy là vợ mình nữa, anh ta nói: anh thấy sợ khi nhìn vào em, em như một vị thần, và anh không thể uống rượu ở nhà nữa. Chị ấy không hề nói gì với chồng, không cãi, cũng không chửi chồng, mà chính qua sức mạnh yoga, chị ấy đã thay đổi được tâm trí của anh ấy.

Chính bằng sức mạnh yoga mà chúng ta có thể sống đơn giản nhưng lại có suy nghĩ thanh cao. Tất cả các bạn: các bà mẹ, các kumari không còn ràng buộc nữa đúng không? Bạn cũng không còn gán kết trong tâm trí nữa.

Chúng ta có thể thấy điều bay trên bầu trời, thấy cái dây nó rất mỏng có thể chúng ta không nhìn thấy, và cái dây gắn kết cũng vậy, nó y chang, nó mong manh khó nhìn thấy nhưng mà chỉ cần nó đứt thì có thể làm chúng ta rơi, bị quật ngã. Do vậy, chúng ta phải sống giống như một bông hoa sen. Chúng ta sống trong bùn lầy nhưng lại vượt thoát. Đây là điều mà BB dạy cho chúng ta. Chúng ta sống ở trong cuộc đời đầy bùn nhĩa là sống ở trong gia đình, nhưng chúng ta trở nên tách rời và thanh khiết.

SỨC MẠNH TẬP TRUNG – Avyakt BAPDADA

Điều mà chúng ta nhận được chính là trở thành chủ nhân toàn năng nghĩa là BB trao cho chúng ta tất cả các sức mạnh như quyền sinh ra đã có của chúng ta. Trong tất cả các sức mạnh mà chúng ta nhận được, sức mạnh nào mà chúng ta gọi là cha của mọi sức mạnh và sức mạnh nào là mẹ của tất cả các sức mạnh? Cha, Hạt giống của tất cả mọi sức mạnh đó chính là sức mạnh tĩnh lặng. Nếu không có sức mạnh tĩnh lặng thì chúng ta không thể trích rút ra được sức mạnh nào khác. Do vậy, có thể nói sức mạnh tĩnh lặng được coi là cha của tất cả mọi sức mạnh. Sức mạnh tập trung chính là mẹ của tất cả các sức mạnh. Nếu chúng ta không có sự tập trung thì chúng ta không thể thu gom năng lượng được và cũng không thể kết nối được và chúng ta cũng không thể làm mạnh được bản thân.

Có rất nhiều lần BB có nói đến cha đẻ của mọi sức mạnh chính là sức mạnh tĩnh lặng nhưng hôm nay BB lại nói về sức mạnh tập trung. Đó chính là mẹ của tất cả sức mạnh. Có rất nhiều định nghĩa mà BB trao cho chúng ta hôm nay, nếu chúng ta có thể thực tập thì BB nói rằng: ngay cả một linh hồn thôi, nếu như họ thực tập tập trung thì họ có thể làm cho điều không thể trở nên có thể. Nếu tất cả

chúng ta đều có sức mạnh tập trung, điều diệu kì nào chúng ta có thể làm được?

Tôi vẫn còn nhớ vào lễ những người có sức mạnh huyền bí, anh ta có thể là nhưng điều không thể trở nên có thể. Anh ta có thể làm cho hạt giống trên tay của mình và anh ta tập trung thì hạt giống ấy nảy mầm sau ba lần đọc “mọc, mọc, mọc”. Anh cầm chiếc đồng hồ và tập trung nói “dừng, dừng, dừng” đồng hồ dừng lại. Anh ta cũng có thể làm cong cái muỗng,....bằng sức mạnh tập trung của anh ta.

Họ là những người bình thường ở trên thế giới nhưng có sức mạnh tập trung mà có thể làm được như vậy, trong khi chúng ta có sức mạnh thuần khiết của sự tập trung thì chúng ta có thể trải nghiệm, chúng ta có thể thí nghiệm để xem sức mạnh tập trung của chúng ta như thế nào. Nhưng trước nhất, phải hiểu tập trung, sức mạnh tập trung có nghĩa là gì?

Tôi vẫn còn nhớ, vào những ngày tôi còn đi học đại học, chúng tôi thường thí nghiệm để có bằng chứng cho sự tập trung. Điều đưa ra chính là thấu kính mà chúng tôi hội tụ thấu kính ấy từ ánh nắng mặt trời, để một tờ giấy bên dưới thấu kính ấy, thì nó bốc cháy. Độ nóng mà nó thu gom được từ mặt trời khiến cho tờ giấy cháy được. Nếu không tập trung được, chúng ta cũng không đốt cháy được tội lỗi của mình. Nếu có sức mạnh tập trung, chúng ta sẽ thành công trong cuộc đời.

Hôm nay chúng ta lắng nghe avyakt murli. Toàn bộ câu chuyện về sức mạnh tập trung.

Tựa đề: ĐỂ ĐẠT ĐƯỢC TẤT CẢ SỨC MẠNH – ĐÓ CHÍNH LÀ THÔNG QUA SỨC MẠNH TẬP TRUNG

Hôm nay, tất cả các con đều ổn định trong một suy nghĩ thanh khiết đó chính là tổ chức cuộc gặp gỡ, phải vậy không? Khi chúng ta ngồi trước BB và BB đến. Mỗi chúng ta đều tập trung ngồi trước BB trong việc gặp gỡ BB. Tất cả các con đều có một suy nghĩ đồng thời, sức mạnh trong một suy nghĩ tập trung này là cận kề, hướng thượng. (để xem các bạn có thể nhận được bao nhiêu ý về tập trung).

Sức mạnh tập trung của một suy nghĩ trong tất cả các con, một đám đông khiến các con có thể đạt được bất kể điều gì mà con mong muốn. Ở đâu các con có sức mạnh tập trung thì ở đó hội tụ tất cả các sức mạnh. Do vậy, sự tập trung như là chìa khoá để mở ra thành công dễ dàng. Sức mạnh tập trung thậm chí của một linh hồn hướng thượng (chỉ cần một linh hồn hướng thượng mà họ có sức mạnh tập trung), họ có thể tạo ra điều diệu kì. Vì vậy, con hãy tưởng tượng mà xem, sức mạnh tập trung của nhiều linh hồn hướng thượng các con cùng trong hình dạng mà cộng tác với nhau thì đạt được những gì nào? (khi chúng ta có được sức

mạnh tập trung trong nguyên một đám đông của mình cùng với nhau thì đạt được gì?).

Nơi nào các con có sự tập trung thì nơi đó một cách tự nhiên là có sự vĩ đại và sự sáng tỏ. Sự tập trung là cần thiết ngay cả cho sự phát minh ra bất kể điều gì đó mới. Các nhà khoa học họ đi rất xa, họ ra khỏi bầu không khí thế giới trong cô tịch tĩnh lặng và họ tập trung thì họ có thể phát minh diệu kì. Bất kể phát minh nào mới, dù đó là phát minh ở thế giới cơ thể, hay là phát minh từ linh hồn, tất cả đều từ sự tập trung. Qua sự tập trung chúng ta có thể tạo ra những suy nghĩ mới, nghĩa là phát minh mới.

Sự tập trung nghĩa là con ổn định được trong một suy nghĩ thôi. Suy nghĩ này có nghĩa là con hoàn toàn hoà tan vào trong tình yêu của Một. (Gần đây, tôi mới có thể hiểu ra ý nghĩa, một khi chúng ta gọi là Musti, nó không được gọi là tập trung mà nó được gọi là chiêm nghiệm nhưng thithi là sự tập trung. Nghĩa là sau khi bạn đã trở thành hiện thân của musti – hiện thân của nhận thức và chiêm nghiệm rồi thì lúc đó bạn mới trở thành thithi (tập trung).

Sự cô tịch hay sự nhận thức là nỗ lực và tập trung là thành quả. BB nói rằng con đã dành quá nhiều thời gian vào suy nghĩ nhưng con lại không trở thành hiện thân của suy nghĩ mà con có mà suy nghĩ tán mạn. Tập trung nghĩa là con tan vào trong Một. Có nghĩa chỉ là thôi. Sự tập trung có thể dễ

dàng giải thoát con khỏi tật lang thang theo nhiều định hướng. Cho đến sức mạnh tập trung của con ổn định được bao nhiêu thì trong khoảng thời gian ấy con dễ dàng có thể quên đi cơ thể của mình, thế giới cơ thể bởi cả thế giới vào thời gian con tập trung ấy hoàn toàn ẩn đối với con. Nghĩa là con hoàn toàn vượt thoát. Con đã trải nghiệm được sức mạnh tập trung như thế không?

(Hầu hết trong yoga, chúng ta như chỉ phân tích trong ngày của mình. Ngày của mình như thế nào, tôi có làm gì sai không? Có gây đau khổ cho ai không...nghĩa là chúng ta phân tích một ngày của mình chứ chúng ta đâu có thiền. Chúng ta chỉ đơn thuần nghĩ BB là Cha – là mẹ của tôi, giống như tụng niệm chứ đâu có thiền. Đó không được gọi là tập trung mà chỉ là phân tích)

Bằng sức mạnh của sự tập trung, con có thể khiến một bức thông điệp chạm đến bất kì linh hồn nào. (hôm qua didi có chia sẻ bằng sức mạnh tập trung mà Dadi Ji có thể trao bức thông điệp cho chị ấy ngay cả khi chị ấy đang hôn mê thì các bạn cứ tưởng tượng Dadi có sự tập trung lớn như thế nào).

Do vậy, chúng ta có thể trao bức thông điệp cho bất kì ai, con cũng có thể cầu khẩn bất kì linh hồn nào, không chỉ đơn thuần như vậy mà con cũng có thể nắm bắt được âm thanh hay cầu khẩn của bất

kì linh hồn nào và cũng có thể hợp tác với bất kì linh hồn nào trong khi con ngồi xa họ.

(Chúng ta không cần phải gần họ. Bốn điều mà BB đã nói: 1. Con có thể trao bức thông điệp cho mỗi một linh hồn. 2- Con có thể cầu khẩn mọi linh hồn. 3- con có thể nắm bắt được âm thanh từ bất kì linh hồn nào. 4- Con có thể hợp tác bất kì linh hồn nào trong khi con ngồi ở xa).

Con biết sự tập trung này phải vậy không? Không nên để có suy nghĩ nào. Tập trung có nghĩa là không có một suy nghĩ nào khác ngoại trừ suy nghĩ về một Cha thôi. Hãy để con có trải nghiệm trong mọi thành quả, kể cả thế giới ở một Người Cha thôi.

Ổn định trong tập trung là trạng thái mạnh mẽ còn tập trung qua nỗ lực là một trạng thái khác. Tuy nhiên, con ổn định được trong tập trung thì đó là trạng thái rất mạnh mẽ. Khi lửa được đốt là trạng thái mạnh mẽ. Ngay cả một suy nghĩ trong trạng thái hướng thượng cũng có thể mang đến cho con nhiều trải nghiệm trong việc ngang bằng với Cha. Bây giờ, con hãy thí nghiệm bằng sức mạnh linh hồn và tự chứng nghiệm cho bản thân.

(Đây là một bài tập về nhà từ retreat để thí nghiệm. Thời gian để thí nghiệm tốt nhất là vào giờ amrit vela.)

Hãy thí nghiệm với sức mạnh linh hồn và tự chứng nghiệm cho bản thân sức mạnh này con cần phải có công cụ cô tịch. (Ekal có hai nghĩa: ekal có nghĩa là chỉ duy nhất một mình tôi thôi, thứ hai - tôi lặn sâu, lặn sâu vào trong Một. Tôi cô tịch một mình và lặn sâu vào trong Một cho dù đang ở giữa đám đông. Đó là ý nghĩa của ekal). Do vậy, con cần phải có công cụ chính là sự cô tịch. Khi con thực tập như vậy, thì vào những giây phút sau cùng (bây giờ chúng ta cũng đã ở những phút giây sau cùng rồi), khi có xáo trộn ở mọi hướng với một lực rất lớn – có bốn loại xáo trộn: năm yếu tố tự nhiên, những tâm ấn xấu, chúng ta phải thanh toán tài khoản đối với cơ thể của mình, thông qua cuộc chiến tranh nữa.

Bốn yếu tố này sẽ tấn công con với một lực rất lớn nhưng khi con lạc vào trong độ sâu của Một thì con sẽ trải nghiệm được cô tịch ngay cả giữa xáo động. (ngay cả lúc này, trong tĩnh lặng thiền với nhau mà con không thể cô tịch được thì vào sau cùng, tất cả xung quanh chúng ta có nhiều những xáo động như vậy mà chúng ta lạc vào độ sâu của Một Đấng, chúng ta sẽ cảm nhận hầu như chẳng có gì xảy ra. Tôi không còn nhận thức hay bị ảnh hưởng nữa). Tuy nhiên, thực tập này con cần có trong một khoảng thời gian dài mới được. Nó không phải, vào sau cùng mới thực tập. Chỉ như vậy, tôi mới có thể trải nghiệm bản thân tôi ở trong cô tịch. Thậm chí, có quá nhiều những xáo trộn xung quanh con đi

chẳng nữa. Vào lúc này cực kì cần thiết trong việc con trở thành hiện thân của trải nghiệm bằng sức mạnh thâm lặng như thế.

(Chúng ta nói gì nào? Hầu hết chúng ta nói liệu có thời gian để thực tập trong tĩnh lặng không? Ai có thời gian không? Chúng ta hay nói tôi bận lắm)

Ngay cả vào lúc này, con lại nói con rất bận. BB nói: nhưng mà ở hiện tại con vẫn đang rảnh rang. (Chúng ta thường bao biện rằng có quá nhiều thứ để làm, tôi bận lắm nhưng BB nói, ngay lúc này con vẫn rảnh mà). Khi con tiến bộ hơn nữa, con thậm chí còn bận hơn nữa. Do vậy, chính vào lúc này con có thể thực tập. Bây giờ, con vẫn còn rảnh, cho nên hãy thực tập đi. Con hãy nỗ lực tâm hồn cho bản thân con, theo nhiều cách khác nhau. (Nghĩa là chúng ta phải hiểu rằng mình có thời gian chứ đừng bao giờ nói rằng tôi bận. Cả trong phục vụ, do vậy, hôm nay chúng ta sẽ từ bỏ cái từ “tôi bận” ra khỏi miệng mình. Khẩu hiệu của tôi là bất kể khi nào tôi bận, tôi lại động viên trong tôi là “tự do” và khi tôi tự do thì tôi lại cảm thấy mình quá bận. Chúng ta bận là để phát minh cái gì đó mới bên trong. Do vậy, đừng lãng phí nữa.)

Lúc này con có thể nỗ lực cho bản thân con theo nhiều cách, trong khi đi lại, di chuyển,... bất kể khi nào con hãy định thời gian cho con. (có hai điều: một là tôi định ra thời gian, hai là tôi tìm ra thời gian. Các bạn nói rằng tôi sẽ tìm thời gian, nghĩa là

lựa chọn, còn các bạn chủ động tìm tra thời gian thì có nghĩa là cần thiết cho bạn). Trong khi đi lại di chuyển con hãy dành bất kể khi nào con có thời gian, con hãy sử dụng nó theo một cách hữu ích mà thực tập nó cho bản thân. (Phương pháp này ngay cả khi traffic control, cho dù bạn bận rộn bao nhiêu đi chăng nữa, ngay khi bạn nghe tiếng nhạc thì hãy ngưng ngay tức thì, và thực tập thì sau này sẽ trở thành tự động. Nhưng ngày nay, chúng ta cơ thể thì dừng lại nghiêm túc lắm nhưng tâm trí thì chạy tuốt, chạy tán loạn. Do vậy, chúng ta cần phải thực sự tập trung).

Con cần phải thực tập mỗi ngày như vậy bởi theo bầu không khí mỗi ngày sẽ có những tình huống khẩn cấp diễn ra đến mức không thể thực tập được. (Nghĩa là, nhiều linh hồn sẽ đến và khẩn cấp cần bình an từ bạn. Họ sẽ đến quá nhiều mình, nên BB gọi chính là những tình huống khẩn cấp).

Vào lúc này con chỉ cho họ thuốc, để họ thoải mái chút chút thôi (nghĩa là chúng ta mới chỉ trao cho khoá học 7 ngày để cai giai đoạn đầu của họ thôi). Tuy nhiên, sẽ có những tình huống khẩn cấp thì con sẽ phải giải quyết nhiều trường hợp trong một khoảng thời gian ngắn với ít sức mạnh hơn. Một khi con dám thách thức thế giới rằng chỉ có một bệnh viện duy nhất cho thế giới có thể hết bệnh mãi mãi. Con thách thức như vậy "Đây là bệnh viện duy nhất mà bạn có thể hết bệnh mãi mãi". Con nghĩ xem người bệnh còn đi đâu ngoài các con?

Rồi sau này con sẽ thấy một dãy dài xếp hàng trong trường hợp khẩn cấp, con sẽ làm gì vào lúc ấy? (bây giờ chúng ta nói con nói họ đến bác sĩ để được chích thuốc). Lúc ấy con sẽ phải trao cho họ được chúc phúc bất tử, phải vậy không? Vậy thì, chúng ta trao cho họ bằng cách nào? Đầu tiên, hãy cho họ hít thở oxy (bởi trong trường hợp cấp cứu khẩn thì bệnh nhân không thở được). Do vậy, BB nói con phải cho họ ống oxy từ thực tập của chính con. (Mỗi chúng ta phải thực tập đi vào trong tĩnh lặng trước tiên là tập trung trước đã, đó chính là ống thở) con mới có thể thở được của lòng can đảm. Sẽ có rất nhiều trường hợp tuyệt vọng đến với con. Nghĩa là họ đã trở nên nản chí bởi mọi thứ đến với họ rồi, họ tuyệt vọng trong bất cứ thứ gì, họ hết nơi rồi mà con có thể trao cho họ lòng can đảm đối với những linh hồn tuyệt vọng đến như vậy, nghĩa là cho họ thở được. Ngay tức thì con phải trao ống thở oxy cho họ chứ không phải là ngày mai.

(Tôi nhớ vừa rồi tôi ở Maldhuban, có một chị phải hướng dẫn lớp học, nhưng mà chị ấy nói rằng hôm nay chưa sẵn sàng. Mẹ kiêu gì vậy? Khi con khóc mà lại mới đi mua sữa ư? Mẹ phải có sữa sẵn ở trong để cho con chứ? Khi con khóc thì phải có sữa cho con bú chứ? Do vậy, trường hợp khẩn cấp mà đến thì chúng ta phải giúp cho họ, cho họ oxy là lòng can đảm ngay tức thì. Do vậy, tất cả mọi nỗ lực của chúng ta là hãy có một suy nghĩ thật mạnh

mẽ. Bây giờ chúng ta có thể thí nghiệm: ví dụ đối với các yếu tố tự nhiên như hôm nay trời mưa chẳng hạn, phải làm cho nó hợp tác với chúng ta, để chúng ta thành công hoàn tất đối với retreat, để nó hợp tác với chúng ta thêm một ngày nữa thôi. Thỉnh cầu mây, mây hãy đi chỗ khác, mưa ở chỗ khác đi, chỗ chúng tao hôm nay đang tổ chức một lễ hội. Chúng ta chỉ có một suy nghĩ, và chúng ta tan trong tình yêu tưởng nhớ đến BB).

Liệu con có thể làm cho những linh hồn ấy trở nên mạnh mẽ dựa trên những sức mạnh mà con đã có trước đó không? Vì vậy, đừng phát ngôn rằng con không có thời gian để thực tập điều này. (Didi hôm qua có nói với chúng ta rằng, chúng ta đến với BB không phải là để phục vụ mà chúng ta đến là để vì bản thân mình. Đúng không? Ngay cả những người karma yoga didi cũng nói: Phục vụ chỉ là vai trò chúng ta đóng thôi, vai trò là sau, còn đầu tiên là phục vụ bản thân để làm cuộc đời tốt hơn đã, chứ đừng nói rằng không có thời gian để thực tập cho mình).

Bây giờ con đang có thời gian đấy thôi, sau này con sẽ chẳng còn thời gian. Khi những trường hợp khẩn cấp đến con sẽ chẳng còn thời gian nữa. Thậm chí, con còn bảo người ta rằng bạn sẽ không còn thời gian nữa, bạn phải tự tạo ra thời gian. (khi ai đó nói không có thời gian thì con nói với họ rằng bạn phải tạo thời gian cho bản thân đối với họ). Vậy thì trước nhất hãy thực tập cho con đã. Đà

tiên, con hãy thực tập cho bản thân chứ đừng nói rằng con sẽ thực tập nếu tôi có thời gian. Thực tập cho mình thì đừng bao giờ nói như thế. Do vậy, mỗi buổi sáng sau amrit vela hãy dành thời gian cho mình và xem là mình sẽ làm gì trong cả ngày, lên lịch làm việc cho cả ngày, con sẽ tạo ra thời gian.

Một phương pháp đặc biệt mà có từ ban đầu của sự thiết lập cho đến giờ, đó là con sẽ làm đầy một cái hồ bằng việc con giọt từng giọt một. Thực tập từng chút, từng chút một thì hồ của con sẽ đầy. (Do vậy, chúng ta cần phải có một hộp thời gian). Nếu không có nửa tiếng đồng hồ thì chúng ta thực tập một phút ở đây, một phút ở chỗ khác, hoặc 5 phút, 2 phút,... Đây chính là phương pháp tích lũy thời gian bởi vì từng giọt một sẽ đầy (Trung tâm không tính phí bởi từng giọt đóng góp của các bạn mà trung tâm hoạt động được). Bằng thực tập này thì bất kể thời gian nào con có hãy thực tập đi, con sẽ trở thành đại dương lúc nào đó không hay, chứ không phải chỉ có một tiếng đồng hồ thực tập. (hãy dành thời gian thỉnh thoảng là một phút, hai phút,... chúng ta sẽ dễ dàng có một đến hai tiếng đồng hồ).

BB nói: con sẽ trở thành đại dương bằng việc góp nhặt như vậy. Con sẽ trở thành hiện thân của mọi thực tập, ngay cả con chỉ có một giây thôi thì con cũng hãy tích lũy cho thực tập một giây ấy, đừng có lãng phí. (Người ta không biết rằng một giây quý báu ấy con tích lũy được như thế nào. Vì vậy, mà

họ nói: một giây thà nói chuyện đi cho rồi). Nhưng con sẽ thấy cứ từng giây một, con sẽ tích lũy được nhiều như thế nào.

Nếu con mà thu thập từng giây ấy lại với nhau thậm chí con có thể làm được thành một giờ lúc nào không hay. Do vậy, con hãy trở thành đũa thực tập trong khi con đi lại di chuyển. (Đó là lí do vì sao Dadi Janki luôn truyền cảm hứng cho những brahmin là 4 -8g sáng, đừng có đi vào thời gian đối với ai cả, thời gian đó là chỉ dành cho riêng mình. Không trò chuyện gì cả, đi vào trong cô tịch và thực tập tập trung. Đó là thời gian của mình, nhưng chúng ta lại thích nói. Ngay khi thức dậy đã nói rất to, chính vì vậy chúng ta vừa thế giới linh hồn xuống cái là nói to liên. Làm thế nào mà thành thạo đến thế. Do vậy, 4g đồng hồ buổi sáng sớm là dành cho mình sẽ tích lũy thêm thời gian nữa còn lại trong ngày).

Con hãy thực tập trong khi con đi lại di chuyển. Giống như con chim Traktrak, nó khao khát từng giọt mưa đầu mùa, nó chờ đón để uống từng giọt. Tương tự , các con hãy thực tập đón những giọt mưa ấy, mỗi giây rồi con sẽ trở thành hiện thân của những thực tập ấy. Đừng trở nên bất cẩn bởi vào sau cùng sẽ cần đến cho những sức mạnh đặc biệt. Con sẽ nhận được con số dựa vào những bài thi thực tế xảy ra vào lúc này. (khi ai đó đến gặp tôi trong những trường hợp khẩn cấp, hãy nghĩ xem là

bác sĩ thì tôi sẽ làm gì ngay tức thì. Đó chính là bài thi).

Để con có thể đạt bài thi trong tầng lớp đầu tiên thì con hãy thực tập ở bản thân con là trở nên đi nhanh đã. Con phải thực tập bằng sức mạnh tập trung mới được. Bây giờ phải không vật lộn nữa. (không nên tôi ngồi đây mà tâm trí tôi nó chạy đi chỗ này hay chỗ kia, lại phải kéo nó về để vật lộn chiến đấu. Bây giờ không nên như thế nữa, không còn thời gian như thế mà bất kể ở đâu, hãy tập trung liền).

Nó có thể có những xao trộn ở đâu đó nhưng bản thân các con phải tập trung được. (đôi khi chúng ta nghe tin tức ở đâu đó rồi bị xao trộn ở bên trong). Để tập trung được ở một nơi, hay tình huống tĩnh lặng thì là bình thường thôi. Khi mọi thứ đều tĩnh lặng mà tập trung được thì tầm thường. Con phải lạc vào trong độ sâu của một Đấng giữa xao trộn khắp nơi, khắp hướng nghĩa là con phải trở thành đũa giữ được trong xao trộn như vậy mới đáng nể.

Ở trong sự cô tịch và ổn định con trong sự tập trung thì đó mới là nỗ lực vĩ đại của một chiến binh dũng cảm. Ai có thể làm được điều này sẽ là chiến binh dũng cảm. Đây chính là phương pháp dễ dàng cho những đứa con mới. Con chỉ ổn định một từ thôi, chẳng có gì khó khi chỉ nhớ có một thứ thôi. Nói với mọi người về một thứ thì đâu có khó. Nói

nhiều thứ thì con quên nhưng chỉ có một điều thì dễ.

Con hãy tiếp tục thực tập chỉ có Một thôi, đó là con hãy tiếp tục chỉ ca ngợi về một Đấng, tiếp tục giới thiệu chỉ về Một Đấng. (Từ retreat này các bạn nhớ BB trao cho các bạn chỉ Một – Một). Ca ngợi về Một, giới thiệu về Một là dễ hay cũng là khó đối với con? Khi có Một thì trạng thái của con tự động trở nên kiên định, liên tục. Trạng thái của con sẽ ổn định, con muốn gì hơn nữa? Con chỉ muốn một trạng thái kiên định không bị xáo trộn phải vậy không? Do vậy, con chỉ đơn thuần nhớ Một, hát về Một và nhớ đến Một. Dễ quá phải vậy không? Các con mới sẽ đi tắt và dễ dàng có thể đi nhanh được. Đây là điều con muốn phải vậy không? Con đến sau nhưng con lại muốn đi mau về trước thì Ta sẽ chỉ đường tắt cho con. Nếu con tiếp tục đi theo con đường tắt này, con sẽ đi trước thôi.

Các bà mẹ thì muốn mọi điều trở nên dễ dàng bởi các bà mẹ đã trở nên mệt quá rồi. Do vậy, cũng muốn mọi điều trở nên dễ dàng. Các con đã đi lang thang quá nhiều trong suốt 63 kiếp, linh hồn con đã lang thang nên giờ con muốn mọi thứ dễ dàng. Bằng việc con đi dễ dàng này con sẽ đến đích. Những đứa con mới đang ngồi đây và những đứa con maharathi cũng đang ngồi đây trước BB..những đứa con ở Guzazat cũng rất gần dưới dạng hợp tác. Trong hình dạng hợp tác sẽ đi trước cả Zazatan. Nếu vua của Zazatan mà thức tỉnh thì

họ sẽ tạo ra những điều diệu kì nhưng họ thầm lặng nhưng sau này họ sẽ hiển lộ. Con biết Gunzazat ra đời như thế nào không? Hạt giống được gieo bằng nước của sự hợp tác. Quả cũng là hạt giống của sự hợp tác ấy. Gunzazat trực tiếp nhận được hợp tác từ Maldhuban, từ suy nghĩ từ Bap Dada. Phục vụ từ Gunzazat,...bắt đầu từ suy nghĩ của sankar BB. Cho dù ngược với ý muốn của con đi chăng nữa thì thành trái trong hợp tác của con sẽ đậu quả. Con không cần phải nỗ lực cho bất kì điều gì. Mảnh đất Gunzazat là mảnh đất của hợp tác.

Những đứa con đón những thành trái của quả đầu mùa là những đứa con cô tịch, có một sự tập trung mạnh mẽ. Con có sức mạnh trong sự tập trung của riêng mình, làm cho tất cả những linh hồn nản chí tiếp tục trở nên hạnh phúc trong tim mình. Gửi những đứa con thực tập một cách thực tế. Gửi những linh hồn hướng thượng mà thực tập cho riêng mình. Gửi những linh hồn hướng thượng mà có quyền trị vì bản thân. Gửi những linh hồn chiến binh dũng cảm như thế, gửi những đứa con mới ..gửi con tình yêu, tưởng nhớ và lời chào Namaste.

Bap Dada rất vui khi gạt tất cả các con, dẫu con là con mới hay con cũ, dẫu con hiểu hay không hiểu thì con vẫn thuộc về Ta, con vẫn đến đây bằng tình yêu. Con nghĩ xem Ta đói gì nào? Ta cũng đói, Ta đói gì? Ta đói yêu! Ta không có đói về ý nghĩa giác quan bình thường mà Ta đói là Ta nhìn vào trái tim

con chứ không phải cái đầu con. Ta nhìn vào trong tình yêu thương trái tim. Ở mức độ nào mà con càng có tình yêu thực sự. BB nói: đưa ngây ngô thì nó lại yêu Ta thật chứ không phải nó yêu vì sự láu cá của nó. Do vậy, những đứa con ngây thơ Ta yêu nhiều lắm. Do vậy, danh hiệu của Ta là Am hiểu Kiến thức và Ta cũng có tước hiệu Vị Chúa Tể Ngây Thơ. Đây chính là kí ức cả hai về Ta. Con mới có cảm giác yêu thương thật sâu sắc.

BB gặp nhóm: Con có liên tục xem bản thân con là thiên thần sáng nhẹ không? Sáng nhẹ có nghĩa là thiên thần. Con càng nhẹ thì càng cảm nhận con là thiên thần. Thiên thần thì lúc nào cũng toả sáng, vì toả sáng như vậy nên thiên thần tự động thu hút người ta về phía mình. Thiên thần không còn mối quan hệ đối với cơ thể hay thế giới cơ thể nữa. Mặc dù họ ở trong cơ thể nhưng chỉ để phục vụ thôi. (Dadi Prakasmani hay sankar BB lúc đó mặc dù trong cơ thể, vào tận giây phút cuối cùng họ như thiên thần nhưng họ ở trong cơ thể chỉ để phục vụ thôi chứ không phải trong mối quan hệ).

Thiên thần không sống dựa vào quan hệ cơ thể mà chỉ mang danh nghĩa phục vụ. Ngay cả trong gia đình với chồng, con,...họ không sống dựa vào mối quan hệ mà chỉ để là nơi phục vụ. Con không sống ở trong gia đình của con, do bị ảnh hưởng bởi nghiệp mà sống với chồng, con,...để phục vụ. Nếu chúng ta sống trong gia đình thì đừng bao giờ hỏi tại sao, cái gì,...cho dù trong gia đình có gì đi

chẳng nữa thì quan hệ của con với gia đình là tình yêu. Còn khi nào ý thức quan hệ cơ thể sẽ là thói tật. Nếu con không còn ý thức cơ thể nữa thì làm gì có thói tật. Nếu con có thể nhìn bất kì linh hồn nào bằng mối quan hệ phục vụ sẽ không còn sự sáng tạo thói tật nữa. Hãy sống ở đó như thiên thần chứ không phải là người nữa. Ở đâu mà con có cảm nhận phục vụ thì luôn có cảm nhận thanh khiết chứ không cảm nhận nào khác. Đây được gọi là cực kì yêu thương và tách rời giống như bông sen vậy. Con hãy trở thành thiên thần cao quý nhất trong đám người. Sau này con sẽ trở thành thánh thần.

Tất cả các con có xem bản thân con là hoàng đế vô lo hay không và trải nghiệm thế giới của hạnh phúc trong khi vượt thoát lên mọi loại đau khổ. Trước kia con đã trải nghiệm bản thân con trong mảnh đất đau khổ rồi, giờ con đã ra khỏi thế giới của đau khổ và con chạy đến thế giới của hạnh phúc. Bằng việc con nhận được một câu chú niệm của hạnh phúc bây giờ, mọi tội lỗi của con sẽ kết thúc. Con chính là linh hồn hiện thân của hạnh phúc, con của Đấng trao tặng Hạnh phúc. Con chính là con cái của Đại dương Hạnh phúc. Đây chính là câu chú niệm mà con đã được trao. Một khi tâm trí con chỉ tập trung vào Một thôi thì làm sao bị đau khổ được? Khi con tập trung vào thứ khác ngoài Ta thì đau khổ là đương nhiên. Hiểu không? Nếu con mà manmanabav thì không thể đau khổ được. Vì vậy, tâm trí của con hướng về Người Cha hay hướng về

nơi nào đó khác? Con đau khổ khi tâm trí của con hướng vào đường sai. Một khi con đường đi là thẳng tắp như vậy, sao con lại đi vào đường sai để làm gì? Khi một ai đó mà đi vào đường cấm lúc đó con sẽ bị phạt. Tại sao đường đó đã đóng rồi con còn đi làm chi? Một khi con đã nói cơ thể của con là của BB, tâm trí của con cũng là của BB, của cải của con cũng là của BB... Nó chẳng con là của con nữa. Nếu như thật sự là của Người rồi thì chắc chắn không còn đau khổ. Nếu con còn nhận thức của tôi thì con còn đau khổ. Khi con nói của Người, của Người thì nó thật sự là của Người.

Con có liên tục cùng với Một sức mạnh, Một hỗ trợ không? Con mà tin vào Một nghĩa là con đạt được sức mạnh. Có trải nghiệm như vậy không? Những đứa con có trí tuệ có niềm tin thì bao giờ cũng chiến thắng. Cách khác, đây được gọi là Một sức mạnh, Một nơi nương tựa. Không thể nào những đứa con có trí tuệ tin tưởng như vậy mà lại không chiến thắng. Điều này là không thể! Nếu con đã chứng kiến, nếu con có nghi ngờ dù chỉ một tí thôi ở bản thân, con xem có đạt được gì không? Con sẽ không có chiến thắng. Chính vì nghi ngờ khiến con thất bại. Chỉ khi có niềm tin trọn vẹn ở bản thân con, ở Người Cha, ở vở kịch lúc đó con sẽ có chiến thắng. Nếu không chiến thắng thì chắc chắn niềm tin bị thiếu ở chỗ nào đó.

(Ba niềm tin: tin vào bản thân, tin vào BB, tin vào vở kịch chắc chắn sẽ chiến thắng. Nếu không chiến

thắng lúc này thì chắc chắn thiếu gì đó trong ba điều này).

Nếu con tin Cha thì con cũng tin vào bản thân. Không tin vào bản thân nghĩa là con nghi ngờ Cha. Một khi con là chủ nhân toàn năng như vậy, con biến mọi thứ trong vở kịch bằng niềm tin trong trí tuệ của mình. Con mà có trí tuệ có niềm tin như vậy sẽ luôn nhiệt tình rằng chiến thắng của mình được đảm bảo. Chỉ có những đứa con chiến thắng như vậy mới trở thành hạt trong chuỗi hạt chiến thắng. Đó chính là của thừa kế của con. Con nhận được của thừa kế này như quyền sinh ra đã có của mình.

Gặp nhóm các bà mẹ: Bap Dada cúi chào các bà mẹ bởi luôn là các bà mẹ bước tiên phong trong phục vụ. Bap Dada hát lời ca ngợi cho các bà mẹ. Con đã trở thành những bà mẹ hưởng thụ như vậy mà thậm chí Bap Dada hạnh phúc khi được gặp con. Đơn giản hãy cứ vui đi. Bằng việc giữ được điều này trong nhận thức của con. Hãy để những bài hát liên tục được tấu trong tâm trí con. Các bà mẹ còn phải làm gì khác một khi con đã trở thành brahmin. Đã là brahmin chỉ cần hát ca và nhảy múa cả ngày thôi. Chỉ mỗi như thế thôi. Múa trong tâm trí và hát trong tâm trí. Nếu mỗi các con – những bà mẹ thế giới mà thấp sáng được một ngọn đèn thì sẽ có bao nhiêu ngọn đèn khác được thấp sáng? Các bà mẹ của thế giới – ngọn đèn của

thế giới. Khi các ngọn đèn được thắp sáng như vậy thì chuỗi ánh sáng được tạo ra.

Câu hỏi: Đây là cách dễ để phục vụ hay đây là cách dễ để nỗ lực thu hút mọi người?

Trả lời: Khuôn mặt vui. Đưa con nào mà vui tươi tự động thu hút người khác và dễ dàng trở thành công cụ trong phục vụ. Vui tươi là dấu hiệu cho thấy con hạnh phúc. Khi người ta mà nhìn thấy gương mặt con hạnh phúc như vậy tự động hỏi: Bạn đạt được cái gì vậy? Tìm được gì mà vui quá như thế? Do vậy con cứ vui đi, vì con đã từng là gì và giờ con đang trở thành gì. Phục vụ sẽ tự động diễn ra thông qua niềm vui đó.

Câu hỏi : Ý nghĩa của tilak là gì? Bằng việc có tilak con liên tục hân hoan say sưa hạnh phúc?

Trả lời: Ý nghĩa của tilak là con trở thành hiện thân của tưởng nhớ. Con hãy luôn có nhận thức rằng con được ngồi trên ngai vàng. Con chính là đứa con thất lạc từ lâu nay mới tìm lại được và đạt quyền đối với ngai vàng của Thượng Đế. Bằng việc có tilak như vậy, con sẽ liên tục hạnh phúc và con sẽ say sưa. Được nói rằng, ngai vàng và vận may. Con đã nhận được vận may trong việc ngồi trên ngai vàng. Con hãy liên tục say sưa và hạnh phúc rằng: con là linh hồn liên tục có được ngai vàng hưởng thượng và vận may.

LỜI CHÚC PHÚC: Mong con là con bướm đêm, dâng nộp bản thân con cho ngọn đèn và thôi bay vòng vòng bằng tưởng nhớ và phục vụ.

Những đứa con mà luôn bận rộn trong tưởng nhớ và phục vụ thì dễ dàng tự do khỏi mọi kiểu bay vòng vòng. Nếu con vẫn còn bay vòng qua ngọn đèn thì con sẽ tiếp tục phải bay thêm một vòng nữa. Có ba loại bướm đêm. Một dạng bướm đêm như con thiêu thân, nó lao vào ngọn đèn là xong. Con thứ hai bay xung quanh, còn những thứ ba thì chỉ có nhìn từ xa và không bay lại gần. BB nói: con phải bay vòng vòng vì mối quan hệ, hay vì tâm ấn của con. Tất cả những bay vòng lãng phí ấy không còn chấp nhận ai ngoại trừ Một ngọn đèn trong trí tuệ. Chỉ có Ta trong trí tuệ của mình thì không phải cuốn vào trong tuần hoàn nào. Tất cả những đứa con dâng nộp bản thân thì trở nên hoà tan. Nghĩa là trở nên ngang bằng với ngọn đèn. Theo cách như vậy thì được gọi là bướm đêm thực sự.

KHẨU HIỆU: Linh hồn mà như sắt rồi trở thành vàng khi nó đi vào trong bầu bạn của những viên đá quý thực sự.